

Diệm Nương

Contents

Diệm Nương	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	11
3. Chương 3	19
4. Chương 4	27
5. Chương 5	35
6. Chương 6	43
7. Chương 7	50
8. Chương 8	57
9. Chương 9	66
10. Chương 10	74
11. Chương 11: Phần Kết	81

Diệm Nương

Giới thiệu

Hắc Nhan là một cái tên khá quen thuộc đối với những bạn đọc yêu thích thể loại truyện ngôn tình, t

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/diem-nuong>

1. Chương 1

Tôi vẫn luôn tin rằng khoảng cách giữa cái xấu và cái đẹp có thể được bỏ qua. Tài năng, trí tuệ, tính cách, giống như một cây dưa thần vậy, nó biến người đẹp trở nên khó ưa đáng ghét, khiến người xấu được mọi người hoan nghênh. Thực ra tất cả có thể gói gọn trong một câu nói, mọi việc đều xuất phát từ tâm.

Tất nhiên trong đời sống hiện thực, tầm quan trọng của ngoại hình khỏi cần nói mọi người cũng đều biết rõ. Nhưng trong thế giới tình cảm, tôi lại càng tin vào cảm giác, càng tin vào lòng người. Cho nên, cấu tứ

của cuốn sách này đã xuất hiện. Đó là một người đàn ông dung mạo xấu xí, tính cách chất phác, nhưng lại có một mối si tâm tốt độ. Loại đàn ông này, không phải người phụ nữ nào cũng có đủ sự tinh tế, hơn hết là may mắn để nhận ra rồi nắm bắt cơ hội. Diệm Nương, một cô gái sẵn sàng cháy hết mình vì tình yêu, đã gặp được một người đàn ông như thế nhưng lại là lúc trong lòng hắn đã có người khác. Đây rốt cuộc là may mắn hay là bất hạnh, quả thực chỉ có thể phán xét theo suy nghĩ của mỗi người.

Trong cuốn sách này tôi còn muốn viết về sự cô độc, một loại cảm giác mà hẳn mỗi người trong số chúng ta đều đã từng trải qua. Mọi người luôn cố gắng tìm mọi cách để bản thân thoát ra khỏi nó, nhưng liệu mấy ai thật sự có thể làm được đây? Cho dù bè bạn vây quanh, cho dù ở nơi náo nhiệt nhất, cảm giác cô độc vẫn sẽ bắt gặp bao phủ trong lúc bạn chẳng đề phòng. Cho nên, tôi thường xuyên nghĩ, liệu có phải chỉ khi tìm được một nửa linh hồn còn lại của mình, sự cô độc mới lặng lẽ rời xa?

Tôi đã lưu lại điều nghi vấn này trong cuốn sách và cũng đưa vào đó cả đáp án cùng với lời chúc phúc của bản thân mình. Xin gửi tới tất cả những người đang đọc cuốn sách này của tôi.

Nàng nằm cuộn tròn giữa đồng rơm khô. Những vì sao giăng đầy cùng với vầng trăng khuyết thanh tân điểm xuyết cho bầu trời mùa thu cao vút. Phía bên trái là cánh đồng mênh mông bất tận, bờ ruộng ngang dọc trải dài, phía bên phải là một mảnh rừng thưa, một con suối nhỏ trong veo xuyên qua, chảy về hướng dòng sông thấp thoáng có thể mơ hồ nhìn thấy ở phía rất xa. Cách đồng rơm gần đó có một thôn trang nhỏ với chừng bốn năm chục hộ gia đình, lúc này thỉnh thoảng còn có thể nghe thấy tiếng chó sủa, nhưng tiếng người thì sớm đã hoàn toàn tiêu tịch.

Tiếng kêu của đám côn trùng mùa thu vang lên không ngớt khiến người ta càng cảm nhận được sự nặng nề của màn đêm. Nàng nhắm mắt lại, một chút cô đơn bất giác thoáng hiện trong lòng, nhưng ngay sau đó lại nhanh chóng bị xua tan. Nữ nhi Diệm tộc từ nhỏ đã được dạy phải tránh xa những tâm trạng xa xỉ như cô đơn, đau khổ, cảm thương, bởi vì theo kinh nghiệm của tổ tiên, những tâm trạng này sẽ khiến con người ta trở nên yếu ớt không thể tự lập, mà nữ nhi Diệm tộc không có quyền được yếu ớt.

Một khi đủ mười hai tuổi, nữ nhi Diệm tộc liền bị trục xuất ra khỏi bộ lạc, trở thành một cánh bèo trôi dạt khắp nơi, suốt đời suốt kiếp không được trở về.

Nam nhi Diệm tộc dũng mãnh mà cao quý, nữ nhi Diệm tộc lại dâm dăng mà thấp hèn. Nữ nhi từ khi sinh ra đã không có tên, tất cả đều được gọi là Diệm Nương, không có ai trân trọng. Để sinh tồn, những người con gái bị trục xuất ra khỏi bộ lạc đó có thể đem bán bất cứ thứ gì.

Nàng mười sáu tuổi, đã vượt qua được quãng thời gian mà bất cứ lúc nào cũng có thể mất mạng, bây giờ nàng có đủ năng lực để ứng phó với bất cứ chuyện gì. Cảm giác buồn ngủ chợt dâng lên, nàng rúc người vào đồng rơm sâu thêm một chút, chuẩn bị đi ngủ.

Một tiếng động lạ vang lên, nàng bừng mở mắt, cảnh giác nhìn về phía khu rừng. Một bóng đen nhanh chóng lao ra từ trong, nhưng sau đó lại bất ngờ loạng choạng một chút rồi mới đứng vững lại được, đoạn xoay người cảnh giác nhìn về phía khu rừng.

Dựa vào kinh nghiệm có được trong mấy năm nay, nàng biết mình có lẽ đã gặp phải một vụ truy sát trong giang hồ, liền vội vàng cố gắng thở nhẹ, tránh bị người ta chú ý, nhưng tiếp tục nhìn về phía khu rừng đen thui theo ánh mắt người kia, hồi lâu sau vẫn chẳng thấy gì. Đến khi nhìn lại người đó một lần nữa, nàng không khỏi giật mình sợ hãi vì sau lưng hắn không ngờ lại có thêm một người, vừa gầy vừa cao, cao hơn kẻ kia nguyên một cái đầu. Hắn ta dường như đã phát giác, có điều khi muốn quay đầu lại thì đã muộn, một thanh chủ thủ cắm thẳng vào lưng hắn, lút đến tận cán, khiến hắn còn chưa kịp rên rỉ tiếng nào thì đã ngã gục xuống đất.

Nàng sợ đến nỗi không dám thở mạnh, không chỉ bởi cảnh giết người vừa rồi mà còn bởi tướng mạo của tên sát thủ nàng nhìn thấy qua làn ánh sáng mờ mờ.

Mái tóc hắn dài, buông xõa chấm vai, khuôn mặt hẹp mà dài, gò má nhô cao, hốc mắt sâu hoắm, giữa màn đêm trông giống như hai chiếc hố đen thui. Mũi hắn cao lại khoằm, các khớp xương đều lộ ra, cằm dài hơi chìa về phía trước, cơ thể cao gầy, chiếc áo dài khoắc trên người hắn trông giống như được treo trên cây sào trúc, bị gió thổi làm phát ra những tiếng lạt phật. Toàn thân hắn tràn ngập một thứ hơi thở lạnh lùng như tỏa ra từ địa ngục, khiến người ta không kim được lạnh gáy.

Nhưng khiến người ta cảm thấy sợ hãi nhất là khi hắn đâm thanh chủy thủ vào lưng người kia, trên khuôn mặt chẳng hề biến sắc, như thể đang làm một chuyện hết sức bình thường, không lấy gì làm quan trọng.

Rồi hắn cũng không thèm nhìn người bị ngã vật xuống đất kia, khuôn mặt hồ hững chợt thoáng liếc về phía nàng, khiến nàng nhắm chặt mắt nín thở, chỉ sợ những tia sáng yếu ớt phản chiếu ra từ trong mắt bị hắn phát giác.

Hồi lâu sau, trong tai nàng chỉ còn tiếng côn trùng kêu cùng với tiếng xào xạc vang lên khi gió thổi qua từng kẽ lá, xem ra không bị người đó phát giác. Nàng không kìm được mở mắt ra, hắn đã biến mất chẳng còn bóng dáng, chỉ để lại thi thể đang nằm sấp trên mặt đất kia, nó như muốn nói với nàng rằng, những chuyện vừa xảy ra hoàn toàn không phải ảo giác.

Nàng chui ra ngoài, phải rơi bột rơm vụn dính trên người, rồi lấy đà tung người lao về phía khu rừng trước mặt. Nơi này đã không còn thích hợp để nghỉ ngơi nữa, nàng phải tìm chỗ khác.

* * *

Khanh Tuấn không hề đi xa. Hắn có một thói quen, đó là mỗi lần giết người xong đều đi tìm nguồn nước để rửa sạch tay. Thói quen này hình thành từ khi nào, hắn đã không còn nhớ được. Trước khi quyết định giết chết đối thủ, hắn đã tìm hiểu rõ địa hình nơi đây, biết rằng có một dòng suối nhỏ rất trong chảy xuyên qua khu rừng.

Ngâm tay trong dòng nước suối mát lạnh, hắn cố ép mình đừng nghĩ đến điều gì, nhưng một gương mặt tươi cười xinh đẹp lại không chịu sự khống chế hiện lên. Hắn bắt lực thở dài một hơi, thu tay lại lau qua lên chiếc áo ngoài, sau đó lấy ra một chiếc khăn được gấp chỉnh tề cất ở trước ngực, hết sức cẩn thận mở nó ra giữa lòng bàn tay. Trong làn ánh sáng yếu ớt, ở giữa chiếc khăn không ngờ lại có một bông hoa tai. Đây là thứ đồ mà sư muội Dương Chỉ Tịnh của hắn yêu thích nhất, nhưng chẳng biết thế nào lại làm mất một bông. Nàng giận chửi không thể thành đôi, lại không thích hắn đi bảo người khác làm thêm một bông mới, liền dứt khoát vứt luôn cả bông hoa tai này đi. Hắn đã nhặt nó về rồi luôn mang theo bên người gần hai năm nay. Mỗi lần ra ngoài làm nhiệm vụ chợt nhớ đến sư muội, hắn liền lấy nó ra xem, cảm giác như được nhìn thấy chính nàng ấy vậy.

Hắn thích sư muội đã rất nhiều năm. Từ ngày nàng được mẫu thân hắn mang về khi còn bi bô tập nói, hắn đã thề rằng suốt cuộc đời này mình sẽ chăm sóc cho nàng, không để nàng phải chịu dù là một chút ấm ức.

Bây giờ trở về được rồi, hắn không kìm được nở một nụ cười. Sư muội nhất định sẽ lại trách hắn hành động một mình, vừa nghĩ đến dáng vẻ yêu kiều hờn dỗi của nàng, trong lòng hắn lại tràn đầy cảm giác thương yêu.

“Không muốn chết thì mau cút!” Nụ cười của hắn đột nhiên tắt ngấm, cất bông hoa tai vào trước ngực, dùng giọng khàn khàn nói.

Nếu không thật sự cần thiết, bình thường hắn sẽ không giết người, dù người đó có từng nhìn thấy cả quá trình hắn giết người đi chăng nữa.

Một tiếng thở dài lả lướt vang lên, trước mắt hắn chợt thoáng qua bóng người, rồi trên tảng đá lớn ở bờ suối đối diện xuất hiện một người ngồi đó.

Gã hồ hững liếc nhìn. Tuy bây giờ trời đã tối mịt nhưng hắn vẫn có thể nhận ra đó là một nữ tử trẻ tuổi mặc trên người một chiếc váy mỏng tang. Chỉ nhìn thoáng qua, hắn đã có thể quan sát rõ ràng nữ tử này một lượt.

Mái tóc dài không hề được búi trên đầu mà dùng khăn lụa cột lại buông lơ lửng trước ngực, hai chân trần ngâm vào trong lòng suối. Chiếc váy mỏng manh dán sát vào cơ thể mượt mà kiều diễm, những thứ nên lộ hay không nên lộ đều hoàn toàn phơi bày, khuôn mặt tuy xinh đẹp tuyệt diễm nhưng lại khiến người ta có cảm giác chán ghét. Đã đi lại trên giang hồ nhiều năm, hắn vừa nhìn đã biết nữ nhân này thuộc loại dựa vào thân xác để sinh tồn.

Không muốn tiếp xúc với loại nữ nhân dâm tiện này, cho dù là giết nàng ta cũng sẽ khiến hắn cảm thấy bẩn tay. Hắn bèn đứng dậy, chuẩn bị rời đi.

“Này, chàng cứ như vậy mà đi luôn à?” Trong thanh âm của nữ tử đó mang theo một vẻ nhu mì giả tạo, nghe như đang làm nũng với tình nhân vậy.

Khanh Tuấn coi như không nghe thấy, hờ hững cất bước rời đi, mới thoáng cái đã ở xa ngoài một trượng, bóng lưng cao gầy thẳng tắp tựa cây thương. Mái tóc dài buông xõa của hắn tung bay về phía sau theo làn gió, từ trên người toát ra một luồng bá khí cao ngạo không gì so được, sự tồn tại của nữ tử kia hoàn toàn bị bỏ qua.

Chấn động trước khí thế ghê người ấy, nữ tử kia không ngờ lại quên mất mục đích của mình khi bất chấp nguy hiểm xuất hiện trước mặt đối phương – lợi dụng vẻ đẹp của bản thân để kiếm lấy chút lợi lộc gì đó. Đến khi nàng tỉnh táo trở lại, Khanh Tuấn sớm đã biến mất chẳng còn bóng dáng.

“Hắn là ai?” Nàng khẽ lẩm bẩm một mình, bàn tay phải đưa lên ngực, cảm thấy trái tim mình đập nhanh đến lạ thường. Đây là lần đầu tiên nàng thấy có hứng thú về thân phận của một nam nhân như vậy, nhưng... Gió thổi làm những chiếc lá rụng đưa xào xạc, nhắc nhở nàng về lời nguyện cổ xưa đối với những cô gái mang dòng máu Diêm tộc trong huyết mạch. Từ xưa tới nay, bất cứ nữ nhi Diêm tộc nào động tâm chân tình cũng sẽ gặp phải những kết cục đáng sợ. Trong mắt người đời, bọn họ tham lam mà dâm dăng, nhưng chỉ có bọn họ mới biết, nữ nhi Diêm tộc một khi động chân tình sẽ bất chấp tất cả, cho đến khi hóa thành tro bụi. Cho nên, mỗi người trong bọn họ đều cố hết sức để né tránh điều này, cứ thỏa sức du hí giữa nhân gian mà hoàn toàn không để ý đến cái nhìn của người khác. Bọn họ chẳng có gì, cho nên cũng chẳng có gì để mất.

Nam nhân đó vừa xấu vừa đáng sợ, có cái gì tốt đâu? Nàng tự an ủi mình, hồi nãy nếu không phải vô ý bắt gặp hắn đang rửa tay bên bờ suối, khiến nàng nhất thời tiến thoái lưỡng nan, nàng cũng không chủ động xuất hiện trước mặt hắn như vậy. Huống chi vừa rồi nàng còn bị hắn làm cho kinh hoàng.

Diêm Nương xưa nay luôn phóng khoáng cũng chẳng mấy để tâm đến sự động lòng nhất thời này, chỉ cảm thấy hơi lạ. Bốn năm nay có loại nam nhân nào mà nàng chưa từng gặp, tại sao lại cảm thấy có hứng thú với một nam nhân xấu xí đến lạ thường thế này, quả thực là... Ồi!

Có đôi chân đang ngâm trong dòng suối, thấy trời đã khuya, nàng bèn quyết định đi tìm một gốc cây lớn nghỉ tạm. Đối với nàng mà nói, mỗi ngày đều là một thách thức, chỉ bất cẩn chút là có thể sẽ vĩnh viễn không được nhìn thấy ngày mai, cho nên nàng nhất định phải chuẩn bị sẵn tinh thần để ứng phó với những hiểm nguy không cách nào lường trước.

Trên mặt sông êm ả, một chiếc thuyền lớn hoa lệ đang tiến nhanh xuôi dòng về hướng Cánh Dương, đứng nơi đầu thuyền là mấy nam nhân cao lớn tráng kiện, chỉ nhìn thân hình và khí độ của bọn họ là biết đều không phải bình thường.

Trên thân thuyền có khắc hình chim ưng vàng tung cánh, dưới sự soi rọi của những tia sáng hắt lên từ mặt nước, trông vô cùng bắt mắt, ngạo nghễ, coi thường tất cả để thể hiện sự phi phàm của chủ nhân.

Trong một khoang thuyền tựa như thư phòng ở tầng hai, có hai người ngồi đối diện với nhau qua một chiếc bàn nhỏ, nơi chính giữa đặt một bàn cờ. Một người trong đó là nam nhân mặc cẩm bào màu trắng, thân hình cao gầy, mái tóc buông xõa qua vai, tướng mạo cực kỳ xấu xí, người còn lại là một thiếu nữ hết sức xinh đẹp, mái tóc được chia ra búi lại ở hai bên. Bọn họ ngồi cùng một chỗ với nhau, quả thực vô cùng tương phản, nhưng cả hai lại tựa như chẳng phát hiện ra. Nam nhân mặt mày hờ hững, cặp mắt hờm vào lộ vẻ đắm chiêu, còn thiếu nữ lại nhíu chặt đôi mày, bờ môi mím chặt, dường như có vẻ không vui.

Phía ngoài cửa sổ vang lên tiếng mái chèo đập nước cùng với tiếng gió thổi len qua những ngọn cây. Hai bên bờ đều là rừng nguyên sinh, thỉnh thoảng lại có thể mơ hồ thấy những vách núi cheo leo hiểm trở, những ngọn gió mùa thu mát mẻ mang theo từng làn hơi nước ẩm thấp bên ngoài tràn vào qua ô cửa sổ, tất cả đều toát lên một vẻ bình yên.

Đột nhiên, thiếu nữ đứng thẳng người dậy, gạt bay những quân cờ trên bàn khiến chúng rơi rào rào xuống sàn thuyền, lăn long lóc. Nàng giận dữ kêu lên: “Không chơi nữa, rõ ràng là huynh không nghiêm túc, chơi cờ với huynh chẳng thú vị chút nào!” Giọng nói của nàng hết sức êm tai, cho dù đang trong cơn giận dữ cũng khiến người nghe cảm thấy cực kỳ dễ chịu, chỉ mong có thể được nghe thêm vài câu nữa.

Nam nhân hờ hững nhìn nàng, khoe miệng hơi giật giật, nhưng lại không nói gì.

Thiếu nữ dẫu môi, ngẩng đầu lên vẻ đầy kiêu ngạo: “Muội phải về phòng nghỉ ngơi, chưa đến Cánh Dương thì đừng đến làm phiền muội.” Nói rồi nàng ưỡn lưng, xoay người lại giận dữ đi thẳng ra ngoài, không nhìn người kia thêm lần nào nữa.

Nam nhân nhìn bóng lưng nàng rời đi, trên khuôn mặt vẫn chẳng có chút biểu cảm. Ánh mắt hắn nhìn ra ngoài cửa sổ, những sắc màu rực rỡ của mùa thu lập tức tràn vào, nhưng hắn lại coi như không nhìn thấy.

Rốt cuộc phải làm thế nào thì nàng mới vui? Trước đây chơi cờ, hắn khiến nàng thất bại thảm hại, nàng giận quá òa khóc, nói là không bao giờ thêm chơi cờ với hắn nữa. Hôm nay hắn nhường nàng, vốn muốn để cho nàng thắng, chỉ mong có thể nhìn thấy một nụ cười của nàng, chẳng ngờ nàng vẫn nổi nóng, nói hắn không thật lòng. Đối với nàng, hắn sao có thể không thật lòng đây?

Khanh Tuần hắn từ nhỏ đã thế phải bảo vệ nàng, không để nàng bị tổn thương dù chỉ một chút. Nhưng hắn đã nghĩ trăm phương ngàn kế để lấy lòng nàng, vậy mà nàng vẫn chẳng hề phát giác, còn hắn thì luôn không làm tốt được việc gì, khiến nàng tức giận. Rốt cuộc phải làm thế nào nàng mới cảm nhận được tấm chân tình của hắn đây?

Con thuyền cập bến ở cảng Cánh Dương, sớm đã có hai chiếc xe ngựa hào hoa khắc huy hiệu hình chim ưng cùng mười mấy hộ vệ cưỡi ngựa chờ sẵn trên bờ. Khanh Tuần và thiếu nữ đó – Dương Chỉ Tĩnh – chậm rãi xuống thuyền rồi lên xe ngựa trong sự tung hô của đám thủ hạ, rồi cứ thế tiến về phía Khanh phủ trong thành Cánh Dương.

Nhà họ Khanh là một thế lực lớn đương triều, nắm trong tay đại quyền về kinh tế, chính trị, quân sự của các quận Cánh Dương, Long Hành, Vi Bình, Hồ Tu, Tử Dương, Minh Khâu, khắp một dải hạ du Minh Giang. Vì khu vực này gần biển, có ưu thế rất lớn trong việc phát triển mậu dịch, bọn họ cũng thường xuyên qua lại làm ăn với khu vực nội địa, nên dân chúng rất phồn thịnh. Ngoài ra, bọn họ còn có một cánh quân cực kỳ lợi hại, bất kể thủy chiến hay lục chiến đều tinh thông, nhân số tuy chỉ có ba vạn nhưng lại được chỉ huy bởi gia chủ Khanh Cửu Ngôn, một bậc đại tài đa mưu túc trí, giỏi cả về quân sự lẫn chính trị, sức chiến đấu đạt đến mức thế nào khỏi cần nói cũng biết, cho nên ngay đến triều đình cũng phải kiêng kỵ nhà họ Khanh vài phần, không dám trừ bỏ, chỉ có thể chiêu dụ. Nhà họ Khanh có thể coi là hào tộc có sức ảnh hưởng lớn nhất trong thiên hạ bấy giờ.

Phía trước là một đám đông hỗn loạn, xe ngựa không thể không dừng lại. Khanh Tuần vốn đang nhắm mắt dưỡng thần chợt bừng tỉnh, đang định quát hỏi xem đã xảy ra chuyện gì bỗng phát hiện có điều khác lạ, trong những tiếng hô hào quát tháo vang lên không dứt bên ngoài, một cái bóng màu đỏ chợt vén rèm xe lên, rồi nhào thẳng vào bên trong. Hắn hơi ngậy ra một chút nhưng không hề hoảng loạn, một bàn tay vung lên đâm hai ngón tay tới mắt đối phương, cánh tay còn lại đưa lên che chỗ yếu hại trước ngực, chân phải cũng đá thẳng tới hạ âm kẻ đó, chân trái đá vào đầu gối, chiêu thức không hề hoa lệ mà hết sức tàn độc nhằm khống chế đối phương trong thời gian ngắn nhất.

Nhưng chuyện nằm ngoài dự liệu của hắn đã xảy ra. Chỉ thấy người đó không hề né tránh, trong miệng phun ra một dòng đồ tươi, thân thể nhào thẳng về phía hắn, cứ mặc cho hắn ra tay.

Khanh Tuần hơi cau mày lại vì mùi máu tanh. Hắn không muốn làm bẩn mình nên vội vàng né tránh, các chiêu thức vừa rồi lập tức thu lại. Chỉ nghe rầm một tiếng vang lên, người đó đã ngã xuống ngay bên cạnh hắn.

Khanh Tuần chăm chú quan sát, chỉ thấy người này mái tóc dài buông xõa, trên người mặc một chiếc váy đỏ mỏng tang đến mức gần như trong suốt, quanh eo buộc một dải vải màu vàng, ngã ở đó liền làm lộ quá nửa cặp chân trắng nõn nà như ngọc, mà chân nàng ta còn để trần, không đi giày tất, vì mặt hướng xuống dưới nên không thể nhìn thấy dung mạo. Một nữ nhân. Trong ánh mắt hắn lộ ra vẻ khinh miệt. Đúng vào lúc này, rèm xe lại một lần nữa bị vén lên, xuất hiện mấy khuôn mặt sợ hãi của đám thị vệ.

“Nô tài đáng chết!” Đám thị vệ bên ngoài sợ hãi quỳ xuống, sắc mặt trắng bệch.

Khanh Tuần lạnh lùng đưa mắt nhìn bọn họ, rồi lại dời ánh mắt về phía nữ nhân trong xe. Nữ nhân này bản lĩnh không tệ, trong tình huống bị thương mà vẫn có thể vượt qua sự phòng ngự của đám thị vệ, xông vào trong xe. Phải biết rằng đám thị vệ này thân thủ khá lợi hại, bằng không làm sao có tư cách đến đây bảo vệ cho hắn và Tĩnh nhi.

Chui ra ngoài xe, hần ngó quanh bốn phía, phát hiện có rất nhiều người quây lại xem mà đứng gần nhất là một đám người đang hần học nhìn chăm chăm chiếc xe ngựa của hần về hung tợn, dẫn đầu không ngờ lại là Khoái Kiếm Mã Vi. Người này tuy nổi tiếng háo sắc nhưng võ công quả thực phi phàm, xem ra nữ nhân này đã dây vào hần, thảo nào lại phải chịu thiệt như vậy.

Hần vốn ưa sạch sẽ, khoang xe ngựa đã bị dính máu tươi và mùi của nữ nhân kia, hần sao chịu ngồi tiếp nữa, lập tức nhảy xuống.

“Đứng lên!” Giọng của hần khàn khàn không mang theo chút cảm xúc, khiến đám thủ hạ căn bản không thể làm rõ suy nghĩ trong lòng chủ nhân lúc này. Tuy bọn họ nghe lệnh đứng dậy nhưng trong lòng lại thấp thỏm bất an.

“Vứt nữ nhân đó ra ngoài.” Rất hồ hững, hần tiếp tục ra lệnh, bản thân chậm rãi đi về phía trước.

Thủ hạ dắt ngựa tới nhưng hần không thèm nhìn đến, hần chưa từng cưỡi ngựa của người khác.

“Chậm đã.”

Đang lúc đám người Mã Vi tỏ vẻ mừng rỡ khi nghe thấy lời của Khanh Tuần, từ trong chiếc xe ngựa phía trước chợt vang tới tiếng quát yêu kiều của Dương Chỉ Tịnh. Chỉ thấy rèm xe bị vén lên, một chiếc bóng xanh lục bước ra từ trong đó. Khanh Tuần dừng chân lại đưa mắt nhìn nàng vẻ khó hiểu.

Dương Chỉ Tịnh đi tới trước xe Khanh Tuần, vén rèm lên ngó vào bên trong một chút, đôi hàng lông mày hơi cau lại, rồi không vui nói: “Sư huynh, sao huynh có thể đối xử với một cô gái như vậy?”

“Cô ta không phải một nữ nhân tốt.” Rất chậm rãi, Khanh Tuần nói ra quan điểm của mình. Chỉ nhìn cách ăn mặc của nữ nhân này cùng với việc nàng ta dây vào Mã Vi là có thể nhìn ra đây chẳng phải loại người đài hoàng, hơn nữa hần cũng không cần vì một nữ nhân không quen biết mà đắc tội với Khoái Kiếm.

“Muội mặc kệ, huynh phải cứu cô ta.” Dương Chỉ Tịnh giậm chân, giận dữ nói. Nàng cũng biết lời của Khanh Tuần là thực, nhưng ai bảo tên Mã Vi kia đã từng chòng ghẹo nàng trước khi biết thân phận của nàng, chỉ dựa vào điều này nàng cũng phải giành người với hần rồi.

Thấy sư muội lại làm ra dáng vẻ yêu kiều hờn dỗi khiến mình không cách nào từ chối, Khanh Tuần đành thăm thỏ dài một hơi, xua tay nói: “Đi thôi.” Ngoài như thế ra, hần còn có thể làm gì khác được?

Dương Chỉ Tịnh lập tức nở một nụ cười thắng lợi rồi nhẹ nhàng nhảy lên chiếc xe ngựa của mình. Đoàn người lại tiếp tục tiến về phía trước. Mà Khanh Tuần vốn có vẻ như chẳng để tâm tới việc gì lại chú ý thấy sự thâm độc lộ ra trong mắt Mã Vi, lòng không khỏi thầm cảnh giác. Nhà họ Khanh thế lực to lớn, bản thân hần cũng có chút danh tiếng trong võ lâm, Mã Vi ắt không dám trêu chọc vào, chỉ có thể nuốt cơn giận này xuống, nhưng loại người như hần nếu ngấm giở trò bí ối sau lưng thì quả thực khó có thể đề phòng. Có điều hần xưa nay cao ngạo, tuy cũng suy tính tới điều này nhưng lại chẳng hề để trong lòng.

* * *

“Ừm, đúng thật là một mỹ nhân đấy!” Dương Chỉ Tịnh thoáng đưa mắt ngó qua nữ nhân trên giường, có chút không cam lòng cất tiếng thừa nhận. Nàng xưa nay luôn tự mình xinh đẹp, vậy mà nữ nhân này so với nàng lại chẳng thua kém chút nào. Nhưng nhìn cách ăn mặc của đối phương thì rõ không phải người đài hoàng, có vẻ giống như đã lăn lộn trong chốn phong trần rất nhiều năm.

“Có gắng chữa cho nàng ta nhé!” Tuy không thích cách ăn mặc cùng với vẻ quyến rũ dù khi hôn mê cũng chẳng hề tản đi của nữ nhân kia, nhưng Dương Chỉ Tịnh vẫn dằn dò như vậy. Đã giúp tất nhiên phải giúp tới cùng, chưa nghe nói có ai cứu người được nửa đường rồi bỏ rơi cả.

“Vâng.” Đại phu riêng của nhà họ Khanh, Vương Mạnh Dư cung kính đáp lời, nhưng đôi mắt lại không kiềm chế được nhìn về phía khuôn ngực đầy đặn của nữ nhân kia, khe nuốt nước bọt. So với sự thanh tú thoát tục của Dương Chỉ Tịnh, nữ nhân trước mắt lại càng có thể thu hút ánh mắt của hần hơn.

“Hừ!” Bộ dạng háo sắc của hần bị Dương Chỉ Tịnh nhìn thấy rõ ràng, trong lòng nàng không khỏi nổi lên cảm giác chán ghét: “Nữ nhân này là do sư huynh ta cứu về, ngươi xem đó rồi làm sao thì làm.” Tên Vương đại phu này trước giờ luôn nghiêm túc đài hoàng, chẳng ngờ cũng là một kẻ háo sắc, thực khiến người ta tức giận. Dứt lời, nàng liền xoay người rời đi.

Vương Mạnh Dư không tìm được rùng mình một cái, sắc mặt cũng tái hẳn đi.

Nhà họ Khanh có ba huynh đệ, đại thiếu gia Khanh Hạo tính cách ôn hậu trầm ổn, giỏi binh pháp, có phong phạm của bậc đại tướng, đối xử với mọi người cũng ôn hòa, rất được hạ nhân yêu mến. Tam thiếu gia Khanh Tổ quý kẻ đa đoan, thích cười đùa trêu chọc mọi người, cho nên cũng không có ai sợ hãi. Duy có nhị thiếu gia Khanh Tuần tàn độc vô tình, khuôn mặt trước giờ chưa từng lộ ra biểu cảm gì, hơn nữa tướng mạo còn đáng sợ, trong Khanh phủ ai cũng sợ hãi.

Vừa nghe nói đây là nữ nhân hắc cốt, thực rõ ràng chính là người mà hắc nhìn trúng, chút suy nghĩ vừa nổi lên trong lòng Vương Mạnh Dư lập tức tan biến, hắc vội vàng cau mặt cúi đầu, không dám nhìn thêm một chút nào nữa. Qua đó có thể thấy uy thế của Khanh Tuần ghê gớm đến mức nào, hoàn toàn hơn hẳn sự quyền rũ của mỹ sắc.

Khi Dương Chỉ Tịnh ra khỏi cửa, mặt trời đã ngã về tây, bên ngoài hết sức tịch mịch, chỉ có một vài hạ nhân thỉnh thoảng đi qua. Nơi này là khu nhà khách, đi tới Phạn Thanh lâu của nàng thời gian ước chừng một nén hương. Hơi trầm ngâm một lát, nàng đi về phía Khiếu Khôn cư của sư phụ, lúc mới về còn bận sắp xếp cho nữ tử bị thương kia, nàng vẫn chưa tới bãi kiến Khanh bá bá nữa. Sư phụ nàng đã tới Thờa Phụng, không biết bây giờ đã về chưa?

“Sư huynh?” Bên cạnh một hòn giả sơn cách khu nhà khách không xa, Dương Chỉ Tịnh nhìn thấy Khanh Tuần đang chấp tay đứng đó, bèn hỏi: “Huynh làm gì ở đây vậy?” Uống cho nàng đã ở cùng hắc hơn mười năm, vậy mà tâm tư của hắc nàng vẫn không sao hiểu rõ.

“Đợi muội.” Khanh Tuần hồ hững nói. Giọng của hắc khàn khàn, khiến người nghe có cảm giác rất không thoải mái, không biết có phải vì nguyên nhân này cho nên hắc mới rất ít khi nói chuyện hay không. Ngoài ra giọng nói này cũng giống như khuôn mặt hắc vậy, chẳng hề có chút biến hóa nào, gần như không một ai có thể nghe ra tâm ý của chủ nhân giọng nói, rồi từ đó mới cảm thấy sợ sệt. Cho nên, hắc đã trở thành một nhân vật mà từ Khanh phủ cho đến giang hồ ai ai cũng kính sợ.

“Vậy sao huynh không vào thăm vị cô nương kia?” Dương Chỉ Tịnh vừa nói xong liền cảm thấy hối hận, lại nói lời thừa rồi... Ngoài người nhà họ Khanh và nàng ra, sư huynh không bao giờ để ý đến ai khác, nói gì một nữ nhân xa lạ.

Quả nhiên, Khanh Tuần chỉ hồ hững ném ra một chữ: “Bẩn.” Rồi hắc xoay người lại cùng Dương Chỉ Tịnh sánh vai đi tới Khiếu Khôn cư.

Trong vườn cỏ cây tươi tốt, tuy đã vào độ giữa thu nhưng cảnh vật vẫn không có vẻ phai sắc chút nào, ngược lại còn càng tỏ ra cứng cáp.

Dương Chỉ Tịnh nghe vậy ngẩn ra. Nàng biết vị sư huynh này của mình tính cách kỳ cục, cực kỳ thích sạch sẽ, nói năng không nhiều, nhưng lại không hề giữ miệng. Cô gái kia chẳng động gì đến hắc, vậy mà hắc lại nói người ta như thế. Có điều, nàng ta không nghe thấy, chứ không cho dù không trọng thương mà chết thì cũng sẽ bị làm cho tức chết mất thôi. May mà sư huynh đối xử với nàng rất tốt, ngay cả sư phụ cũng không từng chiều nàng đến vậy, đại ca và tam ca thì càng khỏi cần nói đến rồi.

* * *

Nghe Dương Chỉ Tịnh kể về hành trình đến Điền Nam lần này xong, Khanh Cửu Ngôn liền ngoảnh đầu qua hỏi Khanh Tuần vốn từ đầu luôn im lặng: “Con thấy thế nào?” Đứa con này của ông tuy rất ít nói, nhưng khả năng phán đoán sự việc lại chuẩn xác vô cùng, cho đến nay vẫn chưa bao giờ xảy ra sai sót.

“Cảnh giác!” Khanh Tuần chỉ nói ra hai chữ.

“Có cái gì mà phải cảnh giác, lão Tổng Tích Nguyên đó chẳng qua chỉ là một kẻ háo sắc mà thôi, làm sao thành đại sự được?” Dương Chỉ Tịnh giận dữ nói.

Vừa nhắc đến lão Tổng Tích Nguyên đó, trong lòng nàng liền cảm thấy tức giận, đã bảy tám mươi tuổi rồi còn trái ôm phải ấp. Mà đáng giận nhất là đôi mắt lão, ngó qua ngó lại trên người nàng không ngừng, cứ như muốn lột trần nàng ra vậy, khiến toàn thân đều không thoải mái.

Bị nàng cãi lại như vậy nhưng Khanh Tuần không hề giận dữ, khóe miệng còn thoáng mỉm cười, ánh mắt nhìn về phía nàng trở nên dịu dàng vô hạn: “Lão cố ý đấy. Có lẽ lão thật sự háo sắc, nhưng quyết không phải kẻ hồ đồ.” Chỉ khi đối diện với nàng, hắn mới không tiếc lời giải thích.

“Sao huynh lại nghĩ vậy?” Dương Chỉ Tịnh vẫn không phục hồi tiếp.

Khanh Tuần thu lại vẻ mặt hiểm có vừa xuất hiện, quay sang nói với Khanh Cửu Ngôn: “Con đã nhìn thấy Tuyết Hồ Thu.” Nói xong hắn liền im lặng không nói thêm gì nữa, tin rằng phụ thân đã hiểu.

“Thế thì sao?” Dương Chỉ Tịnh vẫn không cam tâm, một tên Tuyết Hồ Thu thì có thể chứng tỏ được điều gì, lão già kia có phải là hắn ta đâu.

Khanh Tuần không trả lời, tỏ rõ thái độ không muốn dây dưa thêm về vấn đề này.

“Được rồi, được rồi, hai đứa vừa mới trở về, không nói đến mấy việc nhức đầu này nữa.” Khanh Cửu Ngôn thấy vậy liền lập tức xua tay lên tiếng giảng hòa. Với sự đáng sợ của Tuyết Hồ Thu cùng thói quen độc lai độc vãng của hắn, vậy mà lại xuất hiện ở Tổng gia, từ đó có thể đoán ra Tổng lão đầu không hề yếu ớt vô năng giống như dáng vẻ mà lão biểu hiện ra ngoài. Rốt cuộc lão già này đang có ý đồ gì đây? Trong lòng thầm nghĩ như vậy, nhưng trên mặt ông lại nở nụ cười ấm áp, quay sang nói với Dương Chỉ Tịnh: “Tịnh nhi, trên đường sư huynh có ức hiếp con chút nào không?” Trong nhà này, Tuần nhi chính là người đối xử với Tịnh nhi tốt nhất, vậy mà Tịnh nhi lại rất thích tố cáo Tuần nhi những điều lặt vặt, ông sớm đã quen với việc này, hỏi như vậy chẳng qua là muốn trêu chọc đứa con từ nhỏ đã rất ít thể hiện cảm xúc của mình mà thôi.

“Lại còn không?” Nghe ông nhắc nhở như vậy, Dương Chỉ Tịnh lập tức quên đi chuyện không vui vừa nãy, nhảy đến bên cạnh Khanh Cửu Ngôn riu ra riu rít không ngừng nói xấu Khanh Tuần.

Nhìn thấy nụ cười trêu chọc của phụ thân, Khanh Tuần quả thực chẳng biết nói gì. Xoay người đi đến bên cửa sổ, ánh mắt hắn nhìn về phía những bông cúc sắp nở trong vườn, nhưng vẫn lắng nghe giọng nói êm tai của sư muội, trong lòng bất giác trào dâng cảm giác bình yên. Chỉ có những lúc như thế này hắn mới cảm nhận được một chút về sự đẹp đẽ của sinh mệnh, đối với hắn điều này thực xa xỉ biết bao, cho nên hắn vô vàn trân trọng, sợ mình không cẩn thận sẽ làm mất luôn niềm vui hiếm hoi còn lại này. Hắn, quả thực rất cô đơn.

* * *

Ăn cơm tối xong, Dương Chỉ Tịnh đi tắm rồi thay một chiếc váy dài màu tím nhạt thêu hoa, vòng eo thon được quấn lại bằng một dải lụa mềm mại màu trắng, nút kết thắt ở phía sau, phần đuôi dài chấm đất, khi bước đi liền theo gió tung bay, hết sức mỹ lệ. Mái tóc nàng vẫn còn hơi ẩm, được dùng một dải lụa màu tím cột lại buông phía sau đầu, lấp lánh những tia sáng rực rỡ. Ánh mắt tỏa ra một thứ khí chất tao nhã và cao quý không gì sánh được, quả thực khiến người khác khó có thể không khâm phục trước vẻ đẹp của nàng.

Đi tới khu nhà khách, nữ tử áo đỏ kia đã tỉnh, đang tựa lưng vào gối, hai tay ôm đầu gối ngồi trên giường, gục đầu vào gối, mái tóc dài buông xõa, che đi quá nửa thân thể. Nhưng cho dù là thế, trên người nàng vẫn tràn ngập một thứ ma lực có thể khiến nam nhân máu huyết phun trào.

Nghe thấy tiếng động ngoài cửa, nàng bèn ngẩng đầu lên, để lộ khuôn mặt xinh đẹp tuyệt trần. Nhìn thấy Dương Chỉ Tịnh, nàng rõ ràng hơi ngẩn ra, nhưng ngay sau đó lại nở một nụ cười thân thiện: “Là cô nương đã cứu ta sao?” Giọng nói nghe dịu êm như làn gió.

“Người cảm thấy thế nào?” Dương Chỉ Tịnh không bước đến gần mà dừng chân lại ở khá xa. Đối với nữ nhân trước mặt, nàng quả thực không có chút thiện cảm nào.

“Không có vấn đề gì nữa rồi, đa tạ cô nương đã cứu giúp. Nô gia Diệm Nương, không biết phải xưng hô với cô nương thế nào?” Đối với sự lạnh lùng của đối phương, Diệm Nương không hề để bụng, người ta chính là ân nhân của nàng, nàng còn có thể nói gì được.

“Đã không có vấn đề gì nữa, vậy hãy sớm rời khỏi nơi này đi.” Dương Chỉ Tịnh lạnh lùng nói, nàng quả thực không muốn mềm mỏng với loại nữ nhân này. Còn về tên của nàng ta, nàng lại càng chẳng thêm ghi nhớ. “Người cũng không cần phải cảm ơn ta, nói thực với người, nếu không phải vì muốn đổi đầu với Mã Vi, loại nữ nhân như người, ta cũng chẳng thêm ngó ngàng đâu.”

Nghe ra vẻ coi thường và khinh miệt trong lời nói của đối phương, Diệm Nương hơi nheo mắt lại, nhưng ngay sau đó liền nở một nụ cười quyến rũ vô cùng yêu kiều nói: “Ý của cô nương là Diệm Nương có thể không cần báo đáp ơn cứu mạng của cô nương đúng không?”

Khẽ “hừ” một tiếng, Dương Chỉ Tịnh xoay người đi ra ngoài. “Tất nhiên là không cần, hơn nữa người thật sự cứu người là sư huynh của ta.” Khi nói xong những lời này, bóng dáng nàng đã biến mất sau cánh cửa.

* * *

Dương Chỉ Tịnh khoan thai thả bước dọc theo ven hồ, dưới ánh trăng, mặt nước lấp lánh những tia sáng màu bạc. Bất chợt, trong đầu nàng xuất hiện một khuôn mặt tuần tú hiên ngang khí phách, hai gò má không khỏi nóng bừng. Nàng không dám tin rằng mình lại lớn gan như vậy, cùng một nam nhân xa lạ kết bạn đi chơi suốt hai ngày. Chàng nói chàng tên Phó Hân Thần, đó vốn là một nam nhân lạnh lùng cao ngạo, nhưng khi ở trước mặt nàng lại khoan khoái cất tiếng cười vang, chỉ là tiếng cười ấy vẫn mang theo một sự ngạo nghễ không cách nào che giấu, khiến nàng không tìm được thâm đoán thân phận của chàng ắt không thấp, nhưng tại sao nàng lại chưa từng một lần nghe nói đến tên chàng?

“Phó Hân Thần.” Nàng khẽ lẩm nhẩm cái tên này, nghĩ đến lời hứa của chàng lúc hai người chia tay, bàn tay liền bất giác đưa lên ôm ngực, nơi đó trái tim nàng đang đập thình thịch. “Chàng đã nói sẽ đến cầu thân, đừng quên đấy nhé!” Nàng nói rất nhẹ, như sợ bị gió nghe thấy. Nam nhân đó nàng mới chỉ quen có hai ngày, vậy mà đã cùng chàng ngâm định chung thân, đây không phải duyên phận thì còn là gì?

Khẽ thở ra một hơi thật nhẹ, nàng hấp háy đôi môi, ngẩng đầu lên trời không biết đang nói với vầng trăng những gì. Ở lại đó một lát rồi nàng xoay người đi ngược trở về theo con đường đã tới đây.

Rất lâu sau đó, một bóng người cao gầy lặng lẽ xuất hiện ở nơi nàng vừa đứng, thần sắc phức tạp ngẩng đầu nhìn vầng trăng lạnh lẽo trên cao, tựa như đau lòng, tựa như cô độc, lại tựa như thất vọng chán chường. Có thể là vì quá phức tạp, hoặc là vì không quen thể hiện tình cảm ra ngoài nên người ta khó có thể hiểu được cảm xúc của hắn lúc này đây.

“Phó Hân Thần, ta nhớ chàng lắm!” Câu nói mà Dương Chỉ Tịnh nói với vầng trăng lúc cuối cùng vẫn còn vang vọng bên tai hắn, mãi chẳng thể tan.

* * *

Diệm Nương hít vào một hơi thật sâu, cố gắng đứng dậy rồi loạng choạng bước ra ngoài cửa. Người ta đã nói đến mức này rồi, nàng sao có thể tiếp tục ở lại đây được nữa. Huống chi, có chỗ nào mà nàng không thể dung thân. Cùng lắm là bị Mã Vi bắt về, nói ra vài câu ngọt ngào êm tai, rồi mất đi cái tấm thân xử nữ sớm muộn gì cũng bị người ta chiếm lấy này, như vậy chắc còn có thể giữ được tính mạng. Ai bảo nàng xui xẻo như vậy, đi tuyền vào gã sát tinh đó, đúng là đáng kiếp.

Một tiểu nha hoàn tóc búi bưng khay, bên trên có đặt một chiếc bát bốc hơi nghi ngút, xuất hiện nơi cuối con đường. Nhìn thấy Diệm Nương lúc này đã ra đến ngoài sân, cô bé rõ ràng giật nảy mình.

“Thân thể cô nương hãy còn yếu lắm, sao đã xuống giường như vậy rồi?” Cô bé vừa nói vừa bước nhanh tới, bộ dạng như thể muốn dìu Diệm Nương về phòng ngay lập tức. Hiềm rằng trong bát là thuốc nóng, nên đi được mấy bước cô bé phải dừng lại điều chỉnh, tránh cho thuốc bị sánh ra ngoài.

Diệm Nương nở một nụ cười quyến rũ, dịu giọng nói: “Ta phải đi rồi, cảm ơn tuổi mười tuổi nhé!”

Tiểu nha hoàn nhìn thấy nụ cười quyến rũ của nàng, khuôn mặt không tìm được chỗ dựa. Cô bé chưa từng nhìn thấy một nụ cười nào có thể khiến lòng người rung động như vậy, trái tim bất giác cũng đập nhanh hơn. Có điều khi nghe thấy lời Diệm Nương, cô bé liền lập tức tỉnh táo trở lại, giống như bị dội một gáo nước lạnh lên đầu: “Bệnh của cô nương còn chưa khỏi, sao có thể đi được? Nhị thiếu gia có biết không?” Ai mà không biết vị cô nương này là do nhị thiếu gia cứu về, muốn rời đi tất nhiên cũng cần nhị thiếu gia đồng ý mới được.

“Nhị thiếu gia?” Diệm Nương hơi ngẩn ra, nụ cười trên mặt lại càng thêm rạng rỡ: “Tiểu muội muội, muội nói với ta xem, nhị thiếu gia là ai vậy?” Nàng có đi hay không thì liên quan gì tới hắn chứ?

“Nhị thiếu gia?” Tiểu nha hoàn rõ ràng cũng không biết nên trả lời thế nào, mãi một hồi sao mới đáp ứng: “Nhị thiếu gia chính là nhị thiếu gia, chính ngài ấy đã cứu cô nương về, chẳng lẽ cô nương không biết ư?”

Diệm Nương nghe thế hơi kinh ngạc, sao tự nhiên lại mọc ra thêm một người nữa thế này? “Người cứu ta không phải là một vị cô nương sao?”

“Người mà cô nương nói là Tịnh tiểu thư. Cô ấy và nhị thiếu gia cùng quay về, nhưng chiếc xe chở cô nương là của nhị thiếu gia. Hơn nữa những thị vệ đó không được nhị thiếu gia đồng ý thì sẽ không dám tự tiện cứu người đâu, dù là Tịnh tiểu thư lên tiếng cũng không được.” Tiểu nha hoàn này chẳng qua chỉ mới mười hai, mười ba tuổi, nhưng nói năng lại rành rọt rõ ràng, chắc hẳn chuyện này đã lan truyền rất rộng.

Trong đầu Diệm Nương bất giác hiện lên cảnh tượng mình xông vào xe ngựa lúc sáng nay. Khi đó nàng nóng vội, chẳng để tâm đến điều gì khác, chỉ hi vọng có thể bắt được người trong xe làm con tin, qua đó lệnh cho đám thị vệ kia mang mình đi. Chẳng ngờ võ công của người trong xe lại quá cao cường, mà nàng thì đang bị thương nặng, khi nhảy lên xe đã lập tức cảm thấy không chống đỡ nổi, đành nói là so tài, ngay đến diện mạo đối phương thế nào cũng còn chưa kịp nhìn rõ đã ngất lịm đi.

Bây giờ nghĩ lại, chắc người đó chính là nhị thiếu gia mà cô bé này nhắc tới, xem ra nàng lại nợ thêm một người nữa. Có điều nàng căn bản chẳng hề để tâm, báo được ơn thì báo, không báo được thì thôi, dù sao nàng bây giờ cũng ốc không mang nổi mình ốc, sống hôm nay không biết đến ngày mai, thôi thì cứ mặc duyên trời định. Có điều vị nhị thiếu gia đó chắc chắn là một nam nhân, mà ơn của nam nhân thì dễ báo hơn nhiều.

“Ta phải đi đây.” Một luồng khí lạnh tràn lên tự đáy lòng, Diệm Nương lại một lần nữa cất tiếng, nếu còn không đi nhanh, nàng sợ mình sẽ không trụ nổi cho đến khi ra khỏi chốn này. Thân thể nàng xưa nay vốn chưa từng yếu đuối như thế, nhưng sau khi bị thương lại là chuyện khác. “Đợi sau khi khỏe lại, ta sẽ tới đây cảm ơn nhị thiếu gia của muội.”

“Đừng!” Tiểu nha hoàn sợ đến nỗi vội vàng đặt chiếc khay xuống đất, chạy tới dang hai tay ra chặn Diệm Nương lại. “Không được nhị thiếu gia đồng ý, nếu cô nương mà đi, nếu cô nương mà đi, bọn nô tì sẽ không sống được mất.”

Nhìn khuôn mặt hoảng hốt cùng với đôi tay tuy dang ra nhưng căn bản chẳng có chút tác dụng nào kia, Diệm Nương chỉ cảm thấy tức cười, có điều cảm giác bất lực chợt tràn lên khiến nàng không kìm được cau mày lại, xem ra hôm nay không thể đi được rồi. Nàng chợt nảy lòng đùa nghịch, bèn đưa tay lên day trán, rên rỉ một tiếng rồi ngã luôn về phía tiểu nha hoàn, cô bé vội vàng đưa tay ra đỡ. Thân hình Diệm Nương tuy thon thả cân đối nhưng trọng lượng lại không thể coi thường, một cô bé muốn đỡ nàng tuyệt đối không phải là chuyện dễ.

Chỉ thấy tiểu nha hoàn đó vừa cố gắng đỡ lấy mình vừa làu bàu nói: “Nhìn cô nương kia, đã thế này rồi mà còn muốn đi, chỉ sợ chưa ra đến bên ngoài phủ thì đã ngã xuống rồi.”

“Ừm.” Khóe miệng Diệm Nương hơi nhếch lên, khẽ rên rỉ một tiếng, nói: “Lạnh quá, muội đỡ ta vào trong đi.” Cô bé này đã không chịu cho nàng đi, vậy tất nhiên phải trả giá cho việc giữ nàng lại rồi.

Tiểu nha hoàn cũng không oán trách gì, sau khi hít sâu một hơi liền cố hết sức dìu Diệm Nương bước đi từng bước một.

Cảm nhận được sự mỏng manh yếu ớt của bờ vai cô bé, trong mắt Diệm Nương chợt thoáng qua một nét ngán ngơ, nhớ lại những gian nan mình đã trải qua khi từng ấy tuổi. Lừa gạt trộm cắp, có việc gì mà chưa từng làm. Có mấy lần còn suýt rơi vào tay kỹ viện và đám người chuyên bắt cóc trẻ con, nếu không phải dựa vào sự lanh lợi cùng với công phu trốn chạy mang ra từ trong tộc, chẳng biết hôm nay nàng đã bị giày vò thành ra thế nào.

Nghĩ đến đây, nàng liền chậm rãi thu bớt lực đang đè lên người cô bé lại.

Uống xong bát thuốc mà tiểu nha hoàn mang tới, Diệm Nương lấy từ trước ngực ra một chiếc khăn lụa màu đỏ, cột mái tóc lại, khẽ buông lơ lửng trước ngực. Khi ngước mắt lên, nàng thấy cô bé đó đang chăm chăm nhìn

mình, liền không kìm được bật cười một tiếng, ném một ánh mắt quyền rũ về phía đối phương, dùng giọng lả lơi hỏi: “Nô gia có đẹp không?”

Tiểu nha hoàn đỏ bừng hai gò má nhưng lại không dời ánh mắt đi, thật thà gật đầu: “Đẹp!” Dừng một chút lại nói: “Tĩnh tiểu thư cũng rất đẹp. Nhưng nô tì cứ luôn cảm thấy cô nương và Tĩnh tiểu thư không giống nhau lắm.” Còn về việc không giống nhau ở đâu, cô bé lại không nói ra được.

“Tất nhiên là không giống nhau rồi, ta và Tĩnh tiểu thư của muội vốn là hai người khác nhau mà, không khác nhau mới là lạ đấy.” Diệm Nương cố ý hiểu sai lời cô bé, sóng mắt đong đưa, vẻ quyền rũ ngập tràn.

“Không, không phải là ý này.” Cô bé vội vàng nói, sau đó nhắm mắt lại suy nghĩ một chút rồi nói tiếp: “Nhìn cô nương nô tì liền cảm thấy xấu hổ, tim đập nhanh hơn, còn với Tĩnh tiểu thư thì lại không có loại cảm giác này. Như vậy dù gì cũng không được hay cho lắm thì phải.” Cô bé cho rằng con gái thì nên giống như Tĩnh tiểu thư vậy, chứ không phải như vị cô nương áo đỏ này. Từ nhỏ cô bé đã ở trong Khanh phủ, không hề biết tới sự tồn tại của những nữ nhân sinh tồn bằng việc quyền rũ nam nhân, cho nên mới nói ra những lời như vậy.

Diệm Nương khẽ nở nụ cười, bên trong thấp thoáng một nỗi chua chát mà cô bé không cách nào lý giải: “Đúng là không được hay cho lắm, tiểu muội muội lớn lên rồi đừng nên học theo ta.” Học theo nàng sẽ không có niềm vui, trong sinh mệnh sẽ luôn ngập tràn sự khinh thường và chà đạp. Cô bé này còn chưa hiểu gì, đợi sau khi hiểu rồi ắt sẽ không chịu nói chuyện với nàng nhiều như vậy.

Không muốn tiếp tục câu chuyện, Diệm Nương liền nằm xuống quay mặt vào tường, nhắm mắt giả vờ ngủ.

Tiểu nha hoàn chỉ nghĩ rằng nàng đã mệt rồi, cũng không dám quấy rầy, bèn bưng chiếc bát lên nhẹ nhàng bước ra khỏi phòng, cẩn thận khép cửa lại.

2. Chương 2

Nơi này rất thoải mái, nàng lại một lần nữa tự nói với mình, được ăn được ở, còn được người ta hầu hạ, so với cuộc sống của nàng trước đây không biết là tốt hơn mấy ngàn mấy vạn lần. Nhưng... vị nhị thiếu gia đó tới lúc nào mới gọi nàng đến gặp?

Diệm Nương buồn bực bước xuống dưới bậc thềm đá, những bông cúc đủ màu trong vườn đã nở được quá nửa. Đêm thử thời gian, nàng đến nơi này cũng được hơn một tháng, vết thương trên người sớm đã khỏi hẳn, nhưng ngoài nha hoàn Ngọc Nhi và tên đại phu vừa hao sắc lại vừa nhát gan kia, nàng chưa từng gặp một người nào khác.

Qua những lần tán gẫu với Ngọc Nhi, nàng được biết chủ nhân của nơi này là Khanh Cửu Ngôn, một vị đại tướng quyền thế nghiêng trời lệch đất, chẳng trách đến Khoái Kiếm Mã Vi xưa nay luôn hoành hành bá đạo cũng phải trở mắt nhìn người bị cướp đi không dám ho he một tiếng. Ngoài ra, nàng còn được biết nhị thiếu gia chính là Cô Sát Khanh Tuấn, một trong vài vị cao thủ hàng đầu trên giang hồ hiện nay, còn thiếu nữ kia tất nhiên là sư muội Dương Chỉ Tĩnh của hắn. Trong giang hồ có tin đồn chỉ cần bắt sống được Dương Chỉ Tĩnh, không sợ Cô Sát không cúi đầu, qua đó có thể thấy tầm quan trọng của Dương Chỉ Tĩnh với hắn. Một người như vậy, một thân phận như vậy, ờn này chỉ e không dễ gì báo được.

Nàng dừng chân lại, ánh mắt liếc về phía một bông cúc trắng vừa chớm nở. Một con bướm vàng nhạt khẽ đậu trên đó, đôi cánh yếu ớt nhẹ nhàng rung động giữa làn gió thu.

Nàng đã quen phiêu bạt, không thể chịu nổi cuộc sống tù túng thế này. Không có nắng thiêu mưa xối, không có sự uy hiếp của cái chết, sự đáng quý của sinh mệnh làm sao có thể cảm nhận rõ ràng? Chỉ trong một loại tình huống, nàng, hoặc là tất cả mọi Diệm Nương, mới cam tâm tình nguyện bị giam cầm, nhưng loại tình huống đó bọn họ lại đều cố hết sức né tránh. Bởi vì như thế có nghĩa sinh mệnh của bọn họ sẽ không còn nằm trong tầm khống chế của bản thân.

Nàng đột nhiên cúi người về phía trước, khiến con bướm sợ hãi vỗ cánh rời khỏi bông hoa, bay tới nơi xa trong khu vườn.

Nữ nhi Diệm tộc xưa nay luôn chủ động, có ai lại lơ ngơ đứng im một chỗ mà chờ đợi như nàng bây giờ? Nàng phải đi gặp tên Khanh Tuần đó, hẳn cần nàng báo ơn thì nàng báo, hẳn không cần thì nàng đi, dù sao cũng hơn phải ở đây, chờ đợi thế này.

Nàng hái một bông cúc vàng đang nở rộ xuống cài bên tai, người và hoa cùng tô điểm cho nhau, khiến vẻ đẹp càng thêm rạng rỡ. Ổn định lại tâm trạng, nàng lả lướt cất bước đi dọc theo con đường nhỏ ra ngoài.

Khanh phủ rất lớn, phòng xá dày đặc liên miên, các con đường đan ngang xen dọc. Nếu không phải có người chỉ đường, chỉ e Diệm Nương sớm đã đi lạc. Có điều trí nhớ nàng cực tốt, sau khi đi qua rồi thì sẽ không quên.

Đi dọc theo hành lang chừng nửa nén nhang, phía trước xuất hiện một khu rừng trúc, chỗ ở của Khanh Tuần nằm tại nơi sâu nhất trong khu rừng này.

Đúng lúc ấy, thấp thoáng có tiếng đàn từ bên trong bức tường màu trắng cách đó không xa vẳng lại, khiến nàng không kìm được dừng bước lắng nghe. Có người gảy đàn vốn chẳng phải chuyện gì kỳ lạ, nhưng khiến nàng chú ý là giai điệu quen thuộc của khúc đàn. Lần đầu tiên nàng nghe thấy giai điệu này là vào buổi tối trước khi phải rời khỏi bộ tộc năm mười hai tuổi, có điều không phải tiếng đàn, mà do một loại nhạc khí độc đáo có tên Hồng Dịch của Diệm tộc phát ra. Âm sắc của Hồng Dịch nặng nề mà thê lương, trên vùng thảo nguyên có thể vang đi ngàn dặm, khi lọt vào tai cô bé sắp bị đuổi đi, liền giống như tiếng khóc thầm của người mẹ. Một thời khắc như thế, một giai điệu như thế, nàng làm sao có thể quên.

Bất tri bất giác, theo sự dẫn dắt của tiếng đàn, nàng đã đi qua một chiếc cổng tròn, trước mắt xuất hiện một con đường nhỏ lát đá cuội nằm lọt thỏm giữa những hòn giả sơn và đám cây lá xanh rì. Rẽ qua một bãi đá lớn, tiếng đàn chợt trở nên rõ ràng, một chiếc cầu đá chặn trước lối đi, dưới cầu nước chảy róc rách, là một dòng suối nhân tạo được dẫn nước từ trên núi xuống mà thành, phía đối diện có một tòa thạch đình mái cong bát giác cổ kính. Từ chỗ nàng hiện giờ có thể nhìn thấy trong đình có hai nữ tử một đứng một ngồi. Nữ tử đang ngồi có mái tóc dài được búi lại trên đầu, bên trên cài ba cây trâm mộc mạc không biết được dùng nguyên liệu gì làm ra, trên người mặc áo chên ống tay hẹp màu xanh nhạt, phía dưới là chiếc quần lụa màu tím, chỉ trông những đường nét nhìn nghiêng đã thấy tuyệt đẹp. Trước mặt nàng có đặt một cây đàn, tiếng đàn vang ra chính từ đây. Thiếu nữ phía sau ăn vận kiểu nha hoàn, chắc là thị nữ của nàng ta.

Dường như cảm nhận được ánh nhìn chăm chú của nàng, tiếng đàn liền dừng lại. Nữ tử gảy đàn ngoảnh đầu nhìn về phía nàng, ánh mắt hai người bất gặp nhau, một loại cảm giác thân quen đồng thời trào lên trong lòng bọn họ, nhưng không có ai nói gì. Hồi lâu sau, tiếng nước chảy róc rách bất chợt vang lên bên tai ba người, như muốn lấp đầy khoảng không gian tĩnh lặng lúc này đây.

“Nhị phu nhân.” Nha hoàn bên cạnh không kìm được khẽ gọi, trong lòng thầm cảm thấy khó hiểu vì nhị phu nhân xưa nay luôn lạnh lùng tự nhiên lại tỏ ra khác thường như thế trước mặt nữ tử xa lạ này.

Vị nhị phu nhân đó toàn thân chấn động, lập tức hồi thần, nhưng ánh mắt vẫn dừng lại trên người Diệm Nương. “Vân Nhi, đi mời vị cô nương đó tới đây.” Nàng ta hồ hững dạn dò, giọng nói nghe cũng lạnh lùng như con người nàng vậy.

Nha hoàn Vân Nhi vâng một tiếng, đang định đi tới thì đã thấy Diệm Nương chậm rãi bước qua cây cầu đá, tiến về phía bên này. Nhìn cách ăn mặc cùng dáng đi của nàng, Vân Nhi không kìm được hơi cau mày lại, trong mắt ánh lên những tia coi thường. Nàng ta vừa nhìn đã biết đây là loại nữ nhân dám dấn dựa vào thân thể kiếm cơm, trong lòng thực không hiểu nổi tại sao nhị phu nhân lại muốn tiếp xúc với loại người này.

“Vân Nhi, em lui xuống trước đi.” Nhị phu nhân lại dạn dò lần nữa. Trong giọng điệu có một sự uy nghiêm không cách nào kháng cự. Vân Nhi tuy không muốn nhưng lại không dám trái lệnh, chỉ đành vâng lời vội vã rời đi. Khi đi ngang qua chỗ Diệm Nương, nàng ta cố ý chẳng thèm liếc nhìn nàng dù chỉ một chút, vẻ khinh miệt lộ ra hết sức rõ ràng.

Khuôn mặt Diệm Nương vẫn duy trì nụ cười diên đảo chúng sinh, không hề để tâm tới sự vô lễ của Vân Nhi.

Đi tới thạch đình, nhị phu nhân đã đứng dậy, dùng ánh mắt lạnh lùng nhìn Diệm Nương đang tươi cười âm ập.

“Xin chào!” Diệm Nương yêu kiều cất tiếng.

“Cô... Diệm Nương?” Nhị phu nhân do dự hồi lâu mới thốt ra nghi vấn trong lòng. Hai người tuy không quen nhau, nhưng trực giác nói cho họ biết nữ nhân trước mặt và mình có cùng một nguồn gốc.

Ánh mắt Diệm Nương hơi trầm xuống, khóe miệng nhếch lên nở một nụ cười hồ hững lạ kỳ: “Không ngờ trong Khanh phủ này cũng có thể gặp được Diệm Nương. Nếu nô gia đoán không sai, cô nương chắc là tiểu thư nhà A Cổ Tháp rồi.” Trong Diệm tộc chỉ có gia tộc A Cổ Tháp là sở trường về nhạc khí, nữ tử này có thể sửa bản nhạc cho Hồng Dịch thành khúc đàn như vậy, thân phận tất nhiên không khó đoán.

“Tiểu thư?” Vị nhị phu nhân đó cười lạnh một tiếng, dùng ánh mắt giễu cợt nhìn về phía nữ nhân cam lòng sa đoạ trước mặt, nói giọng khinh thường: “Thân là nữ nhi Diệm tộc, ai có tư cách được xưng là tiểu thư đây? Cô nói với ta xem.”

Diệm Nương cười không đáp, mấy ngón tay thon lướt nhẹ qua dây đàn làm phát ra những tiếng tinh tang không thành giai điệu.

Nhị phu nhân lại tiếp lời: “Hơn nữa, ta không phải là Diệm Nương, ta là Hồng Hô.” Nàng ta nhắm mắt lại, đến khi mở ra hai lần thu thủy đó lại càng trở nên lạnh lùng. “Kể từ khoảnh khắc bị trục xuất ra khỏi bộ tộc, ta đã không còn là Diệm Nương nữa.” Trong giọng nói của nàng ta ẩn chứa một sự căm phẫn tới tột cùng, không phạm phải sai lầm gì nhưng ngay từ khi sinh ra đã bị coi là loại sinh vật thấp kém, sự đả ngộ như vậy có mấy ai chịu đựng nổi đây?

“Thế sao?” Diệm Nương cười nhẹ với vẻ chẳng hề để tâm, rồi lả lướt đi tới bên cạnh vị nhị phu nhân đó, ánh mắt nhìn về phía những bông hoa khoe sắc khắp vườn, nhẹ nhàng nói: “Bất kể thế nào nô gia cũng phải chúc mừng cô đã trở thành nữ tử đầu tiên của Diệm tộc từ xưa đến nay tìm được hạnh phúc của mình.” Mấy trăm năm nay còn chưa có Diệm Nương nào tìm được một mối nhân duyên mỹ mãn. Hồng Hô thật may mắn biết bao nhiêu, có thể phá tan lời nguyền truyền kiếp này.

Hồng Hô chậm rãi ngồi xuống, hồ hững nói: “Sao cô biết ta đã tìm được hạnh phúc?” Hạnh phúc chẳng qua chỉ là ảo ảnh mà trời cao dùng để lừa gạt con người mà thôi, nàng không cần.

Diệm Nương không khỏi cảm thấy khó hiểu, ngoảnh đầu lại ngạc nhiên hỏi: “Không phải cô đã thành thân rồi sao? Phu quân của cô chẳng lẽ không phải là người cô yêu?” Vốn dĩ nàng không cần phải hỏi như vậy, vì từ xưa đến nay nữ nhi Diệm tộc có thể trao thân cho bất cứ nam nhân nào, nhưng quyết không trao tự do ột nam nhân mà mình không yêu. Nhưng Hồng Hô...

“Đúng, ta đã thành thân rồi, nhưng thế thì sao? Ta có nói hấn đã có được trái tim của ta ư?” Trong cặp mắt xinh đẹp của Hồng Hô thoáng qua một nét căm hận tới tận cùng vì thân phận của mình, giọng nói lại lạnh lùng đến mức khiến người ta không rét mà run.

Diệm Nương toàn thân chấn động, không dám tin vào điều mình vừa nghe thấy: “Cô không thích hấn mà lại thành hôn với hấn ư...?” Đây là điều không được phép đối với Diệm Nương, nhưng Hồng Hô lại đã làm rồi...

“Phải.” Trong mắt Hồng Hô bùng lên một tia kiêu ngạo: “Không được sao? Ta không muốn tiếp tục sống một cuộc sống vất vưởng, cũng không muốn phải ứng phó với vô số nam nhân khác nhau nữa, cho nên ta đã chọn Khanh Cửu Ngôn. Hấn có tiền có thế, lấy hấn rồi ta muốn gió được gió, muốn mưa được mưa, có gì không tốt?”

“Khanh Cửu Ngôn?” Nụ cười quyến rũ trên khuôn mặt Diệm Nương lập tức biến mất, hai cánh môi đỏ mím chặt lại, đột nhiên xoay người đi ra phía ngoài.

Vốn nàng cho rằng phu quân của Hồng Hô là nhị thiếu gia Khanh Tuần, chẳng ngờ lại là Khanh Cửu Ngôn. Khanh Cửu Ngôn là gia chủ của nhà họ Khanh, là cha của ba huynh đệ họ Khanh, tạm chưa nói đến việc tuổi tác của ông ta đủ để làm cha Hồng Hô, mọi người đều biết rõ, ông ta vô cùng yêu thương phu nhân của mình, Hồng Hô không ngờ lại chẳng hề để tâm đến việc phải chia sẻ phu quân với một nữ nhân khác như vậy.

Nàng ta đã không còn là Diệm Nương nữa rồi, nàng cũng không cần thiết phải nói chuyện tiếp với nàng ta làm gì.

“Đứng lại.” Phía sau lưng vang đến tiếng quát lạnh lùng của Hồng Hô, hiển nhiên nàng ta bất mãn với hành vi của nàng: “Cô coi thường ta phải không? Cô cho rằng cô tốt hơn ta bao nhiêu? Ngay đến tên quái vật Khanh Tuần đó mà cô cũng chịu bồi tiếp, cô còn hạ tiện hơn ta.” Khanh Tuần xưa nay không hề có tình cảm không ngờ lại cứu về một nữ nhân, ngay trong ngày thứ hai chuyện này đã lan truyền khắp phủ. Hồng Hô thân là chủ nhân, có lý nào lại không biết, chỉ là nàng ta không ngờ được nữ nhân đó và mình lại tới từ cùng một nơi mà thôi.

Diệm Nương đứng quay lưng về phía Hồng Hô một lát, rồi chợt cất tiếng cười vang, khi xoay người lại thì đã trở nên ngợp nét phong tình như cũ: “Khanh phu nhân từng nghe nói có Diệm Nương nào không hạ tiện ư? Nhưng dù có hạ tiện hơn nữa thì Diệm Nương cũng không bao giờ phủ nhận dòng máu thần Lửa đang chảy trong cơ thể mình...”

“Ta đã nói rồi, ta không phải Diệm Nương.” Hồng Hô đột nhiên hất bay cây đàn cổ xuống đất, lấy hết sức rít lên, tựa như làm vậy có thể phủ nhận được tất cả. Chỉ cần nghĩ đến sự đối đãi không công bằng của đám nam nhân Diệm tộc với mình, nàng liền trở nên cuồng loạn.

Thoáng liếc mắt về phía cây đàn cổ đứt mất mấy dây trên mặt đất, Diệm Nương khẽ gật gật đầu, trên khuôn mặt vẫn là nét cười quyến rũ toát ra vẻ khinh thường như trước: “Đúng, Khanh phu nhân quả nhiên không phải Diệm Nương, trong dòng máu đã không còn sự sùng bái đến điên cuồng với nhạc khí của gia tộc A Cổ Tháp nữa rồi. Dù sao nô gia cũng chưa từng nghe nói gia tộc A Cổ Tháp có người nào lại đi hủy hoại nhạc khí cả.”

Hồng Hô nghe thế liền đứng dậy, bàn tay thon nắm chặt lại thành quyền. Không biết là vì lời của Diệm Nương, hay là việc bản thân trời sinh đã say mê và tình thông nhạc khí mà tâm thần ấy đang không ngừng run lên.

Đột nhiên, nàng ta đưa tay cởi cúc áo, rồi cởi luôn chiếc áo chên ra trước ánh mắt kinh ngạc của Diệm Nương, để lộ chiếc yếm màu ngó sen có thêu hình hoa phù dung bên trong. Trên khuôn mặt nàng ta không hề có chút xấu hổ nào, hiển nhiên sớm đã quen với ánh mắt của người khác. Sau khi xoay người lại, tấm lưng trần trắng nõn của nàng ta lập tức đập vào mắt Diệm Nương.

Diệm Nương hơi kinh ngạc, chỉ thấy trên tấm lưng nõn nà như ngọc ấy không ngờ lại có một vết sẹo cong cong xấu xí dài chừng một thước, nhìn như một con rết to đang bám bên trên, hết sức rợn người.

“Đã nhìn thấy chưa?” Hồng Hô vừa mặc lại chiếc áo một cách tao nhã vừa cười lạnh nói: “Dòng máu của gia tộc A Cổ Tháp trong người ta sớm đã được ta trả lại cho bọn họ trong cuộc chiến Mông Đô rồi. Ta không còn bất cứ quan hệ nào với Diệm tộc nữa.” Nàng ta đoan trang ngồi xuống, trong ánh mắt nhìn Diệm Nương toát ra vẻ kiêu ngạo, thương hại và khinh thường.

“Cuộc chiến Mông Đô?” Diệm Nương kinh hãi kêu lên, kể từ khi sinh ra đến giờ đây là lần đầu tiên nàng thất thố như vậy. Đó là một cuộc chiến tranh quy mô lớn giữa Diệm tộc và bộ tộc Địa Nhĩ Đồ dũng mãnh để tranh đoạt thảo nguyên Mông Đô rộng lớn phi nhiêu. Trong trận chiến đó thương vong của hai bên đều vô cùng thảm liệt, tuy cuối cùng Diệm tộc đã giành được phần thắng, nhưng nguyên khí cũng vì thế mà bị hao tổn rất nhiều. “Mười năm trước? Sao cô có thể tham gia vào trận chiến đó được?” Điều này thực khiến người ta không thể nào tưởng tượng nổi.

Hồng Hô không trả lời, ánh mắt mông lung nhìn về phía dòng suối nhỏ ngoài kia, suy nghĩ như đi theo dòng nước chảy về nơi xa lấp.

Thấy đối phương mãi vẫn không chịu trả lời, Diệm Nương hơi cay mào, cảm thấy bức mình, liền vừa đi ra ngoài vừa nói: “Nô gia phải đi đây, để hôm khác nói chuyện tiếp.” Tuy ngoài miệng nói như vậy, nhưng trong lòng nàng thầm cầu mong đừng bao giờ gặp lại đối phương, nữ nhân này có vẻ là lạ, tốt hơn hết chẳng nên động vào.

“Đợi một chút.” Giọng nói lạnh lùng của Hồng Hô chợt vang lên từ phía sau lưng, khiến Diệm Nương sợ đến giật nảy mình. Nàng xoay người nhìn về phía mỹ nhân lạnh lùng cao ngạo đó, không biết nàng ta lại định nói gì.

“Cô họ gì?” Giọng nói của Hồng Hô bỗng nhẹ nhàng hơn hẳn, không biết là nghĩ đến điều gì, ánh mắt nàng ta có vẻ rất dịu dàng.

Diệm Nương hơi nường mày, tò mò nghĩ thầm không biết là chuyện gì lại có thể khiến nàng ta trở nên như vậy. Nhưng ngay sau đó nàng lại dè dặt suy nghĩ này xuống, lòng tò mò quá nặng thực không phải chuyện tốt gì, đối với những Diệm Nương như bọn nàng lại càng là vậy.

“Thành Gia.” Nàng trước giờ chưa từng ngại tiết lộ họ của mình, bởi vì nó chẳng có chút ý nghĩa nào với nàng cả.

“Thành Gia?” Hồng Hô ngây người: “Thành Gia...” Đã lâu lắm rồi...

Trước mắt nàng xuất hiện một thiếu niên tóc bạc nhưng vô cùng tuấn tú, nụ cười cũng luôn thường trực trên môi, khiến đôi mắt nàng trở nên ướt ướt lúc nào chẳng hay. Trong trận chiến Mông Đô năm đó nàng đã trả nợ máu cho gia tộc A Cổ Tháp, nhưng lại nợ Minh Chiêu Thành Gia một mạng, nàng trước giờ chưa từng dám quên, nhưng chỉ sợ kiếp này không làm sao trả được nữa rồi, bởi vì nữ nhi Diệm tộc bị trục xuất ra khỏi bộ lạc suốt đời suốt kiếp đều không được trở lại. Liệu nữ tử trước mắt này có quan hệ gì với chàng đây?

“Đúng thế, Thành Gia.” Diệm Nương cười híp mắt lại ngồi xuống lan can của thạch đình, lúc này nàng không còn nôn nóng muốn rời đi nữa, mà kiên nhẫn chờ Hồng Hô tỉnh táo trở lại.

“Diệm Nương Thành Gia.” Một hồi lâu sau, Hồng Hô đột nhiên cất tiếng, ánh mắt trong veo sâu muộn tỉ mỉ quan sát Diệm Nương, chỉ mong có thể tìm thấy một chút bóng dáng của người đó trên thân thể nàng. Rất lâu sau, nàng ta thất vọng cup đôi mắt xuống. Không có, không có một chút nào, tuy rằng đều thích cười, nhưng một người khiến nàng ta cảm thấy trong trẻo ấm áp, một người lại khiến nàng ta nghĩ đến một số thứ chẳng lấy làm tốt đẹp gì.

“Gọi nó gia Diệm Nương là được rồi.” Diệm Nương cười nói, tấm thân yếu diệu như chẳng có xương gầy sang bên cạnh tựa vào cây cột đình: “Đối với nữ nhi Diệm tộc, họ của mình chẳng có ý nghĩa gì hết, chẳng qua chỉ để tiện phân biệt khi ở cùng một chỗ với nhau mà thôi.” Thần sắc trong mắt nàng hết sức phức tạp, khiến người ta không biết khi nói những lời này nàng rốt cuộc đang nghĩ những gì.

Không hề để ý tới những lời thừa thãi của nàng, Hồng Hô ổn định tâm thần, cất giọng lạnh lùng hỏi: “Minh Chiêu Thành Gia là gì của cô?” Thần sắc nàng ta tràn đầy vẻ hồ hững, không hề tỏ ra khát khao muốn biết chút nào, như thể chỉ tùy tiện hỏi một câu mà thôi.

Nhưng Diệm Nương lại biết chuyện này nhất định rất quan trọng với nàng ta. tuy chỉ mới gặp nhau một lát nhưng nàng đã hiểu được nàng ta là loại nữ nhân không nói lời thừa thãi bao giờ.

“Minh Chiêu Thành Gia?” Diệm Nương chống tay lên trán làm bộ suy nghĩ, rồi ngay sau đó liền ngẩn ngơ trả lời: “Là nam nhân của gia tộc Thành Gia phải không? Chẳng lẽ cô không biết trong Diệm tộc, cho dù là cùng một gia tộc, nam nhân và nữ nhân cũng rất khó có thể gặp nhau sao?”

“Nói lời thừa nhiều quá đấy!” Hồng Hô lạnh lùng quát, khó giấu nổi sự hụt hẫng trong lòng, đoạn phát tay áo rời đi. Nữ tử này đã không biết chàng, vậy thì nàng cũng không cần lãng phí thêm thời gian làm gì nữa.

“Này, sao đang yên đang lành lại vội vã đi như thế?” Trong mắt Diệm Nương thấp thoáng một tia tình quái, nhưng nàng lại thông minh không để cho Hồng Hô phát hiện ra: “Có phải cô đã thích cái người tên là Minh Chiêu Thành Gia đó không?”

Hồng Hô nghe thế chấn động, ngoảnh đầu lại hậm hực trừng mắt nhìn Diệm Nương một cái. Không thêm nói gì thêm, nàng ta tiếp tục chậm rãi đi về phía trước.

“Hồng Hô tiểu thư, nghe nó gia nói một câu này, nam nhân Diệm tộc đời đời kiếp kiếp đều sẽ không bao giờ lấy Diệm Nương đâu.” Giọng của nàng rất nhẹ nhàng, không hề cố ý nói to, nhưng lại lọt vào tai Hồng Hô lúc này đã đi lên cây cầu đá một cách hết sức rõ ràng: “Hơn nữa cô đã trở thành thê tử người khác rồi, không phải sao?”

Hồng Hô không ngoảnh đầu lại, dáng đi cũng vẫn giữ nguyên một vẻ cao quý đoan trang: “Nếu cô không muốn mất lưỡi, tốt nhất hãy câm ngay miệng lại cho ta.” Lời của nàng ta hết như những hạt băng nhỏ

bắn về phía Diệm Nương, khiến nàng không tìm được rừng mình một cái. Nhưng tại nơi mà ánh mắt Diệm Nương không nhìn thấy được, đôi bàn tay thon thả của Hồng Hô nắm chặt lại thành quyền, trên khuôn mặt tràn ngập vẻ đau khổ không cách nào kiềm chế.

Nhìn bóng lưng xinh đẹp của Hồng Hô dần biến mất phía sau hòn giả sơn, Diệm Nương không tìm được khe thở dài một tiếng, vì Hồng Hô, mà cũng vì tất cả các nữ tử Diệm tộc đã rơi vào vòng xoáy tình cảm để rồi không cách nào thoát ra khỏi đó.

Minh Chiêu Thành Gia? Vừa nghĩ đến cái tên này, ánh mắt nàng lại trở nên có chút mơ màng. Nhị ca trời sinh đã có một mái tóc bạc trắng, dịu dàng hay cười, chàng trai mà từ nhỏ nàng đã sùng bái như một vị thần đó, vị thần y Diệm tộc duy nhất không coi thường các nữ tử Diệm tộc và đã từng bảo vệ nàng đó... Nàng khẽ lắc đầu, xua tan quang hờn ức mà mình không nên giữ lại ấy. Trong Diệm tộc, các Diệm Nương không có quyền được hưởng tình cảm huynh muội, tình phụ tử, và còn cả... tình mẫu tử. Cho nên đối với bộ tộc đó nàng chẳng hề lưu luyến chút nào, nhưng nàng cũng không cố gắng phủ nhận lai lịch của bản thân giống như Hồng Hô.

* * *

Tĩnh Trúc viện tên đúng như thực, bên trong trồng đầy trúc, ngoài ra không còn loại thực vật nào khác cả. Cát bước đi dọc theo con đường nhỏ trong rừng trúc, chỉ một lát sau trước mắt đã xuất hiện một khu nhà mộc mạc giản đơn, được xây bằng gạch xanh ngói xám. Lúc này khung cảnh xung quanh rất tĩnh mịch, chỉ có tiếng gió xào xạc vi vu, khiến người ta tâm thần sảng khoái, mọi nỗi phiền muộn đều tan đi. Chẳng lẽ là nơi này ư? Diệm Nương nghi hoặc dừng chân đứng đó, đường đường là nhị thiếu gia của Khanh phủ, là Cô Sát nổi danh giang hồ, vậy mà lại ở trong một nơi như thế này sao?

“Có người không?” Trong sân sạch sẽ đến mức gần như không có một hạt bụi nào, Diệm Nương do dự không biết có nên bước vào hay không. Nhưng đứng đó đợi được một lát, nàng vẫn không thấy có ai trả lời.

Thoáng bĩu môi một cái, Diệm Nương cảm thấy mình càng lúc càng không bình thường, có bao giờ nàng từng khuôn phép như thế này đâu.

Đưa chân bước vào khoảng sân được lát bằng những viên đá xanh bóng loáng kề nhau san sát, Diệm Nương đi thẳng về phía khu nhà đối diện. Đúng vào lúc này, phía sau lưng chợt vang lại những tiếng bước chân khe khẽ, dường như có mấy người đang đi về phía này. Nàng dừng lại, ngoảnh đầu nhìn về phía sau, vừa khéo bắt gặp ánh mắt của những người đó, hai bên đều ngừng ra.

Tổng cộng có bốn người đi tới, người đi đầu mặc một bộ đồ màu trắng, mái tóc dài buông xõa qua vai, thân hình cao gầy, tướng mạo xấu xí đến khó tả. Nhìn thấy nàng, trong cặp mắt sâu hoắm của hắn hiện lên một tia chán ghét.

Trong đầu nàng lập tức hiện lên cảnh tượng mà mình từng nhìn thấy bên ngoài một thôn trang nhỏ ở vùng Triết Viễn vào mấy tháng trước, nam nhân áo xám đó và người trước mắt này...

Khi nàng còn chưa thể hoàn toàn xác định, bên tai đã vang lên giọng nói khàn khàn như cát sỏi cọ vào nhau của nam nhân đó: “Hôm nay ai canh phòng?”

Ba gã hán tử mặc đồ màu xanh đứng phía sau lập tức tỏ ra vô cùng kinh sợ, một người trong số đó vội vàng trả lời: “Bẩm nhị thiếu gia, là Ngô Hán...” Hắn còn muốn nói thêm gì đó, nhưng đã bị Khanh Tuấn xua tay cắt ngang.

“Người xử lý đi.” Khanh Tuấn nói với giọng lạnh tanh: “Đuổi nữ nhân này ra ngoài, phái người đến lau cọ sân cho thật sạch.” Dứt lời liền xoay người đi ngược trở về theo con đường đã tới đây.

“Vâng.” Tên đại hán áo xanh vừa trả lời kia lập tức cung kính vâng lệnh, hai người còn lại vẫn theo sát Khanh Tuấn.

Diệm Nương mở to cặp mắt xinh đẹp vẻ khó tin, trước giờ chưa từng có một nam nhân nào coi nàng như không hề tồn tại thế này. Hắn rốt cuộc có phải là nam nhân không?

“Mời cô nương.” Bên tai vang lên giọng nói tuy cung kính nhưng đầy vẻ cứng rắn không thể cự tuyệt của tên đại hán áo xanh, khiến nàng tỉnh táo trở lại. Ném về phía đối phương một ánh mắt vô cùng quyến rũ,

nàng nhân lúc hần hơi ngẩn ra, mũi bàn chân khê điểm xuống đất, tựa như một chiếc lá cây lao vút về phía Khanh Tuần đang ở cách đó không xa.

“Không được vô lễ!” Đại hán đó rất nhanh đã tỉnh táo trở lại, vội vàng đuổi theo sau, đồng thời vung tay đánh ra một chưởng. Hần không muốn dả thương nàng nên chưởng này chỉ dùng có năm, sáu phần công lực, mục đích là ngăn nàng lại. Nào ngờ Diệm Nương chỉ khê lắc người một cái đã tránh được, tốc độ lao về phía trước không giảm chút nào. Sắc mặt hần biến đổi hoàn toàn, muốn đuổi thì đã không còn kịp nữa.

“Dừng lại!” Lại một lần nữa có tiếng quát vang lên, hai người áo xanh vốn đi sau Khanh Tuần đồng thời xoay người hồng ngăn chặn nàng.

Khanh Tuần vẫn tiếp tục đi về phía trước, chẳng buồn ngoảnh đầu lại, dường như không hề biết phía sau đang xảy ra chuyện gì.

Diệm Nương cất tiếng cười vang khanh khách, không ngờ lại không hề né tránh, mà chấp tay sau lưng ưỡn ngực ra, định dùng đôi gò bồng đào cao vút để đỡ lấy quyền trảo của hai hán tử áo xanh kia.

Hai người đó cả kinh, muốn thu tay lại thì không còn kịp nữa, chỉ đành thay đổi phương hướng đánh qua hai bên, khiến lá trúc rơi dưới đất bay lên tung tóe. Mà lúc này Diệm Nương đã lao tới giữa hai người, đôi bàn tay thon mềm mại như gió tung ra, yếu huyệt của cả hai lập tức bị điểm trúng, không thể động đậy. Võ công của bọn họ vốn không đến mức kém cỏi như vậy, chỉ là không ngờ Diệm Nương võ công vừa cao cường lại vừa xảo trá, cho nên mới bị trúng chiêu trong tình huống không kịp đề phòng.

Diệm Nương cười vang không ngớt, cơ thể thoảng cái đã lao tới sau lưng Khanh Tuần, mái tóc dài phấp phới tung bay, miệng gọi lớn: “Khanh nhị thiếu gia xin dừng bước.”

“Lũ vô dụng!” Giọng nói khàn khàn của Khanh Tuần lại một lần nữa vang lên, rồi hần chợt xoay người, một thứ gì đó màu trắng bay lên giữa không trung, tản ra nhanh chóng.

Diệm Nương không kịp được đưa mắt liếc nhìn, thì ra là một chiếc khăn tay. Khi nàng còn đang cảm thấy khó hiểu, Khanh Tuần đã xòe năm ngón tay ra chụp về phía mình. Lần này nàng không dám sử dụng lại chiêu cũ, vì biết hần nhất định sẽ chẳng thương xót gì mình, liền vội vàng đổi tư thế, đưa tay chụp về phía lòng bàn tay hần, tay còn lại thì thi triển tiểu cấm nã thủ chụp tới mạch môn đối phương. Lúc này chiếc khăn tay đã rơi xuống trước mắt nàng, rồi tiếp tục rơi xuống dưới.

Nằm ngoài ý liệu của nàng, Khanh Tuần chỉ né tránh cú chụp tới lòng bàn tay của mình, còn sát chiêu thật sự lại căn bản chẳng hề để tâm, chẳng lẽ hần biết nàng không có ý làm hại mình? Trong lòng thầm nghĩ như vậy, những ngón tay thon của nàng đã chụp được vào mạch môn của hần, chỉ là còn chưa kịp vui mừng đã cảm thấy cổ họng mình nghẹn lại, bàn tay hần đã túm chặt lấy nơi đó rồi. Mà càng khiến nàng cảm thấy sợ hãi hơn là cổ tay hần cứng như sắt thép, dù nàng có muốn cũng chẳng thể suy chuyển được, thảo nào hần lại chẳng buồn né tránh.

Nàng đau đớn rên rỉ một tiếng, ử rử buông thõng hai tay, cho tới lúc này nàng mới biết tác dụng của chiếc khăn tay đó, bởi vì bàn tay hần đang túm lấy cổ họng nàng qua chiếc khăn tay. Hần, không ngờ hần lại chē nàng bần. Trong đầu nàng chợt vang vọng những lời mà hần đã nói trước lúc xoay người rời đi: “Đuổi nữ nhân này ra ngoài, phái người đến lau cọ sân cho thật sạch.” Sau khi hiểu được ý nghĩa bên trong, nàng không khỏi tức giận đến nỗi toàn thân run rẩy.

“Nói!” Khanh Tuần nhìn khuôn mặt xinh đẹp tuyệt trần của nàng giống như nhìn vật chết. Hần vốn chẳng thêm ra tay với loại nữ nhân này, tiếc rằng đám thủ hạ đều là đồ ăn hại, thường ngày kẻ nào cũng tỏ ra hung hãn vô cùng, ai ngờ vừa mới gặp phải nữ nhân liền trở thành phường giá áo túi cơm, xem ra hần phải kiểm điểm lại một chút về cách dùng người của bản thân.

“Chàng muốn nô gia nói gì đây?” Diệm Nương hít sâu một hơi, cố gắng đè nén cơn giận trong lòng, trên khuôn mặt xinh đẹp như hoa lại hiện lên nụ cười có thể làm chúng sinh điên đảo. Bộ dạng nàng bây giờ tựa như đang làm nũng với tình lang, chứ chẳng phải đang ở cách cái chết chỉ một lần ranh nhỏ bé.

Khanh Tuần không nói gì thêm, lực đạo trên bàn tay dần mạnh lên, ánh mắt lạnh lùng nhìn về khiêu khích ẩn giấu đằng sau nụ cười ngọt ngào của nàng. Nếu không phải vì lúc ban đầu không cảm nhận được sát ý, giờ này hần đã chẳng đích thân ra tay bức cung, trong phòng tra khảo của nhà họ Khanh có vô số cách để

ép một người bán đứng người thân nhất của mình. Hắn không có ý giết nàng, chỉ muốn nàng phải ghi nhớ một điều, Khanh phủ không phải là nơi nàng có thể ngông nghênh làm càn. Chỉ cần nàng chịu ngoan ngoãn nói ra ý đồ đến đây, hắn sẽ tha cho nàng một lần.

Nụ cười quyến rũ của Diệm Nương dần ngưng đọng lại, hít thở càng lúc càng khó khăn. Nàng muốn cạy bàn tay của hắn ra, nhưng lại phát hiện hai tay mình chẳng thể nào động đậy được, không ngờ đã bị hắn điểm huyết rồi. Nàng hơi hé miệng, hấp háy một chút, nhưng chỉ có thể phát ra những tiếng thở yếu, chẳng thể nào nói được một lời. Hồng rồi, lần này đùa quá trớn rồi, đến tính mạng cũng sắp mất ở đây. Hết cách, nàng chỉ còn biết nhìn chăm chăm vào khuôn mặt lạnh lùng xấu xí của Khanh Tuần mà chớp chớp mắt không ngừng. Ai ngờ hắn lại coi như không nhìn thấy, lực đạo trên tay càng lúc càng mạnh hơn.

Thì ra Khanh Tuần không hề ý thức được rằng mình đã khiến nàng không thể cất lời, còn nghĩ nàng sắp chết đến nơi mà vẫn lẳng lơ phóng dăng, sự căm ghét trong lòng lại tăng thêm vài phần, sao chịu buông tay cho được.

Hồng rồi, kiếp sau mình nhất định sẽ không làm loại chuyện ngốc nghếch này... ý thức của Diệm Nương dần trở nên rời rạc, một nụ cười kỳ quái bỗng xuất hiện trên bờ môi.

“Chết tiệt!” Khanh Tuần khẽ mắng một tiếng rồi buông tay, để mặc cho nàng ngã gục xuống đất. Không ngờ nữ nhân lẳng lơ này lại quật cường đến vậy, thật nằm ngoài ý liệu. Hắn không phải một người dễ mềm lòng, nếu không vì nụ cười kỳ quái của nàng trước lúc hôn mê, hắn biết mình có thể đã thật sự giết chết nàng rồi.

Nụ cười đó hết sức trong trẻo, không hề xen lẫn một chút dâm tà phóng dăng nào, tới lúc đó hắn mới nhìn rõ tuổi tác của nữ nhân trước mắt, một cô bé còn ít tuổi hơn sư muội của mình. Nghĩ đến sư muội, hắn liền không cách nào ra tay giết người được.

“Nhị thiếu gia.” Ba thủ hạ hổ thẹn đi tới trước mặt hắn chờ xử phạt, nếu không phải vì Diệm Nương không dùng đòn sát thủ, lúc này đã có hai người phải bỏ mạng rồi.

Ánh mắt hồ hững mà như hữu hình của Khanh Tuần liếc qua, khiến cả ba đều lặng im không dám nói gì.

Đúng vào lúc này, một tràng tiếng bước chân dồn dập đột nhiên vang lên, một người đàn ông trung niên thân hình béo lùn xuất hiện ở phía cuối con đường, nhìn thấy Khanh Tuần tỏ ra vô cùng mừng rỡ, vội vàng chạy lại.

“Nhị thiếu gia, lão gia gọi cậu tới gặp.” Ánh mắt hắn tò mò nhìn Diệm Nương cả người mềm nhũn nằm trên mặt đất trong tư thế khiêu gợi, không kìm được thâm nuốt một ngụm nước bọt. Sớm đã nghe nói nhị thiếu gia cứu về một báu vật động lòng người, hôm nay được thấy quả nhiên không phải là đồn nhảm, e cũng chỉ có loại nữ nhân thế này mới có thể khiến một người xưa nay vui giận không thể hiện ra ngoài mặt như nhị thiếu gia động lòng mà thôi. Chỉ là sao cô ta lại nằm trên mặt đất thế này? Trong lòng tuy có điều nghi vấn, nhưng ngoài miệng hắn lại không dám hỏi. Trong phủ này, ngoài lão gia, phu nhân và Tịnh tiểu thư ra, căn bản không có ai khác dám tùy tiện mở miệng hỏi nhị thiếu gia điều gì cả.

Khanh Tuần khẽ “ừm” một tiếng coi như trả lời, ánh mắt hồ hững thoáng liếc qua phía Diệm Nương lúc này đã hôn mê nhưng lại không có ý dừng lại, mà xoay người chậm rãi rời đi, chỉ để lại một câu lạnh lẽo: “Hỏi cho rõ ràng.”

“Vâng.” Ba gã thủ hạ cả mừng, biết rằng chỉ cần hoàn thành lời dặn của hắn là sẽ giữ được mạng.

Ngoài ra bọn hắn còn biết được nhị thiếu gia không có hứng thú gì với nữ nhân trước mắt, như vậy bọn họ sẽ có cơ hội giành lấy tình cảm của mỹ nhân đây. Đối mặt với một bảo vật như vậy, chỉ cần là nam nhân bình thường, liệu có ai không động lòng?

Duy có người đàn ông trung niên kia nhìn bộ dạng mừng rỡ của bọn hắn với vẻ khó hiểu, sau đó lại lưu luyến nhìn chăm chăm vào Diệm Nương đang nằm trên mặt đất một lúc, rồi mới vội vã đuổi theo sau Khanh Tuần.

Trên đường tới Khiếu Khôn cư, Khanh Tuần nhìn đám nha hoàn xung quanh với vẻ thản nhiên như thường, chỉ cần là động vật giống cái, một khi nhìn thấy hắn đều lập tức sợ run cầm cập, đến nhìn cũng không dám, càng đừng nói gì tới chuyện dám gọi hắn lại, còn đám động vật giống đực thì tất cả đều cảm như hèn không

ho he gì. Hắn cũng không hề ngạc nhiên, vẫn đường hoàng ưỡn ngực, tay chấp sau lưng, ung dung cất bước, tựa như giữa trời đất này chỉ có một mình hắn vậy.

Vì dung mạo xấu xí ngay từ khi sinh ra của mình, từ nhỏ hắn đã học được cách đối diện với ánh mắt của người khác. Năm nay đã hai mươi sáu tuổi, nếu hắn còn chưa hoàn toàn học được, vậy thì thà đập đầu vào tường chết quách cho rồi, khỏi phải sống tiếp trên thế gian cho ngứa mắt người khác.

Hơn hai mươi năm nay, chỉ có hai người phụ nữ có thể thản nhiên đối mặt với hắn, một là mẫu thân, bởi vì bà cũng xấu xí giống như hắn vậy, người còn lại chính là sư muội Tịnh nhi, nàng từ nhỏ đã được hắn hết mực nuông chiều, hắn sợ nàng còn chẳng kịp, nàng có lý đầu lại đi sợ hắn. Vừa nghĩ đến sư muội, trên khuôn mặt hắn lại bất giác xuất hiện một nụ cười như có như không. Nhưng vì không có người nào dám nhìn hắn, nên cũng không ai phát giác được.

Nói ra kể cũng thú vị, trong ba huynh đệ chỉ có mình hắn là giống mẫu thân, còn đại ca và tam đệ đều hiền ngang tuấn tú như phụ thân vậy, cho nên mới dẫn đến việc mẫu thân chỉ truyền võ công cho hắn, còn hai vị huynh đệ thì phải tìm cao nhân khác. Chỉ là cho đến bây giờ hắn vẫn không hiểu nổi, mẫu thân tính tình quái dị, dung mạo lại xấu xí, còn là người man di ngoại tộc, với điều kiện của phụ thân năm xưa tại sao lại chịu lấy bà, hơn nữa cho đến bây giờ vẫn nhất mực nghe lời, vô cùng ân ái. Mấy chục năm nay giữa hai người dường như chưa từng xảy ra cuộc cãi vã nào. À không, không phải chưa từng xảy ra, mà là mỗi lần mẫu thân nổi nóng, phụ thân đều sẽ có cách khiến bà chuyển giận thành cười, bản lĩnh ấy của ông thực khiến người ta phải khâm phục.

Đợi đã, hắn đột nhiên dừng bước, ngẩng đầu nhìn bầu trời cao vút trong xanh, trong đầu hiện lên ánh mắt quật cường của nữ tử áo đỏ vừa rồi. Hắn biết trên đời này lại có thêm một nữ nhân không sợ dung mạo của mình, tuy là nữ tử phong trần nhưng dám nhìn thẳng vào mắt hắn mà không hề sợ hãi, ở trước mặt hắn vẫn có thể nói cười tự do, quả thực chỉ có duy nhất một mình nàng. Bây giờ hắn cũng dám ra có chút khâm phục nữ nhân đó.

Hít sâu một hơi, hắn quay sang suy nghĩ về lão cáo già Tống Tích Nguyên, đồng thời tiếp tục đi về hướng Khiếu Khôn cư.

Lão già đó đã tâm không nhỏ, ngấm ngầm chiêu binh mãi mã, lén vận chuyển muối lậu, vọng tưởng có thể lũng đoạn thị trường miền Nam để nhân đó trừ bị quân lương. Lão coi tất cả mọi người đều là kẻ mù hay sao? Hừ, vốn lão muốn làm gì thì cũng không liên quan đến nhà họ Khanh, nhưng không ngờ lão lại dám vượt xúc tu đến phạm vi thế lực của bọn họ, định dùng lối tằm ăn dâu mưu đồ xằng bậy, đúng là không biết lượng sức. Xem ra lão ta đã già đến lú lẫn rồi, có sống tiếp cũng chẳng để làm gì, chi bằng đợi hôm nào đó hắn sẽ chọn giờ tốt tiễn lão đi nốt chặng đường cuối cùng cho xong.

Vội về mặt hồ hững như thường, hắn đã quyết định sự sống chết của một đại nhân vật đương triều như thế, chẳng trách lại có biệt hiệu là Cô Sát.

3. Chương 3

Trong Khiếu Khôn cư, Khanh Tuần hai tay buông thõng đứng giữa sảnh chờ Khanh Cửu Ngôn mở lời. Không cần phải hỏi, hắn biết Khanh Cửu Ngôn tìm mình đến đây tất nhiên sẽ nói rõ ý đồ. Khanh Cửu Ngôn tuy không có bộ mặt lúc nào cũng hồ hững như của hắn, nhưng kẻ nào vọng tưởng nhìn ra tâm ý của ông qua nét mặt thì quả thực hết sức sai lầm.

Nhìn Khanh Tuần giống như khúc gỗ đứng im ở đó hồi lâu, Khanh Cửu Ngôn không kìm được khẽ lắc đầu, trong lòng thầm thở dài. Thằng con này của ông giống hệt như mẹ nó, sớm biết sẽ thành ra cái bộ dạng này, năm xưa ông đã không đồng ý cho phụ nhân một mình huấn luyện nó. Thôi, bây giờ có hối hận cũng không kịp nữa, có điều trước mắt có một chuyện chắc sẽ kích thích nó một phen.

“Có người đến cầu thân với Tịnh nhi.” Rất chậm rãi, ông nói ra một tin tức động trời, đôi mắt nhìn chăm chăm vào Khanh Tuần không chớp, chờ mong phản ứng của hắn.

Ai ngờ đến một sợi lông tơ của Khanh Tuần cũng chẳng thấy rung lên. “Long Nguyên Chủ, Phó Hân Thần.” Vẫn giọng khàn khàn, hắn nói ra cái tên mà mình đã biết từ lâu. Y rốt cuộc vẫn tới đây, tới mang Tịnh nhi rời xa khỏi hắn.

“Con biết?” Khanh Cửu Ngôn hơi cau mày, chậm rãi đứng lên đi tới trước mặt Khanh Tuần, tỉ mỉ quan sát hắn một lượt. Ông thật muốn biết thằng nhóc này suy nghĩ thế nào, không phải nó thích Tịnh nhi ư? Tại sao lại chẳng tỏ ra nôn nóng hay đồ kị chút nào như thế? Hay là nó che giấu quá tốt?

“Đã từng gặp.” Khanh Tuần không để ý đến cử chỉ có phần khoa trương của Khanh Cửu Ngôn, thẳng thắn nói ra điều mà tuy mình không muốn nhưng lại không thể không thừa nhận: “Hai người bọn họ rất xứng đôi.”

Đêm đó, sau khi biết tâm tư của Tịnh nhi, hắn đã bắt đầu đi điều tra về thân phận và lai lịch của Phó Hân Thần, lúc có được thông tin xác thực, hắn còn từng đích thân tới Trường An để gặp Phó Hân Thần một chuyến. Đó quả thực là một nam nhân có đủ điều kiện khiến tất cả nữ nhân xiêu lòng, mà càng quan trọng hơn là Tịnh nhi cũng thích y.

“Vậy sao?” Khanh Cửu Ngôn không giận mà cười vang, rồi xoay người quay trở lại ghế ngồi xuống. Thằng bé Tuần nhi này rốt cuộc có biết nó đang đẩy người trong lòng ra ngoài hay không, chẳng lẽ nó thật sự không để tâm chút nào? Nó đã không biết cách tranh giành, vậy đành để người cha này đứng ra làm chủ vậy. Bất kể thế nào, bậc làm cha mẹ luôn hy vọng con cái mình được hạnh phúc, cho dù việc đó có thể tước đoạt đi hạnh phúc của một người khác, bọn họ cũng sẽ không hề do dự. “Nhưng ta sẽ không đồng ý.”

Khanh Tuần im lặng, một hồi lâu sau mới hỏi: “Tại sao?” Nếu xét theo tư tâm, hắn tất nhiên cũng không hi vọng sự muội đi lấy người khác. Nhưng tệ một điều là hắn đã biết tâm tư của sự muội, lại không thể giả bộ như không biết để giữ nàng ở lại bên cạnh mình, rồi suốt ngày nhìn nàng u sầu, đau khổ. Việc như thế hắn không làm được, huống chi hắn cũng không nỡ để sự muội phải thương tâm. Hắn thà một mình mình chịu đau khổ cũng nhất quyết phải giúp Tịnh nhi hoàn thành tâm nguyện.

“Bởi vì nó là thê tử mà ta đã chọn cho con.” Một giọng nói khàn khàn thô lỗ đột ngột vang lên, rồi từ phía sau tấm bình phong đi ra một nữ nhân cao gầy, xấu xí vô cùng, trong đôi mắt màu nâu nhạt của bà chiếu ra những tia sáng rực, khiến người ta không dám nhìn thẳng.

Trên mặt Khanh Cửu Ngôn lập tức hiện lên một nụ cười yêu chiều, đưa tay ra ôm nữ nhân vào lòng.

Vì động tác ấy của ông, khuôn mặt xấu xí của nữ nhân kia đã trở nên dịu dàng hơn rất nhiều.

“Con không cần.” Sớm đã quen với những động tác thân mật không hề né tránh người ngoài của cha mẹ, Khanh Tuần tỏ ra thân nhiên như thường, chỉ hờ hững nói ra quan điểm của bản thân. Khi nghe thấy lời mẫu thân, phản ứng đầu tiên và trực tiếp nhất của hắn chính là trái tim loạn nhịp. Nhưng vừa nghĩ đến khuôn mặt ai oán âu sầu của Tịnh nhi, hắn chỉ đành dần lòng nói ra những lời trái với tâm ý.

“Con cần.” Giọng nói và vẻ mặt của Khanh phu nhân lập tức trở nên nghiêm khắc: “Trên đời này chỉ có Tịnh nhi là không sợ con, do đó nó nhất định phải lấy con. Ta không cho phép đưa con mà ta thương yêu nhất suốt đời độc lai độc vãng.”

“Phu nhân nói đúng lắm!” Khanh Cửu Ngôn vuốt râu phụ họa, thực đúng như câu phụ xướng phụ tùy.

Khanh Tuần lại một lần nữa im lặng. Hắn biết tác phong cứng rắn của mẫu thân, chuyện gì đã nhận định thì rất khó thay đổi. Trừ khi trong lòng đã có người khác, nếu không dù hắn không thích Tịnh nhi, Tịnh nhi cũng vẫn nhất định phải lấy hắn. Nhưng hắn sao có thể cưỡng ép Tịnh nhi như thế được.

“Con không cần Tịnh nhi.” Rất hờ hững, hắn ép mình nói ra những lời trái lương tâm: “Trong lòng con đã có người khác.”

Khanh Cửu Ngôn không khỏi mở to đôi mắt. Có người khác? Không phải nó thích Tịnh nhi sao, hay là ông đã hiểu lầm rồi?

Khanh phu nhân thì lại cười lạnh không ngớt: “Ai?” Đứa con này của bà từ nhỏ đã thích Tịnh nhi, nó nghĩ bà là kẻ mù hay sao chứ? Đối với nữ nhân khác, nó thậm chí còn chẳng buồn ngó đến, trong lòng ngoài

Tịnh nhi thì còn có ai khác được? Tâm ý thành toàn cho Tịnh nhi của nó có lẽ nào bà lại không nhìn ra, nhưng bà quyết không cho phép nó tự làm khổ mình như vậy.

Khanh Tuần hơi ngẩn ra. Hẳn tất nhiên chỉ nói bừa như thế, trong lòng hẳn, ngoài Tịnh nhi ra căn bản không có tên của nữ nhân nào khác, bây giờ bắt hẳn nói ra một cái tên, quả thực còn khó hơn lên trời. Nhưng thần sắc hẳn lại chẳng hề biến đổi, ánh mắt nhìn thẳng vào cặp mắt có thể soi thấu tâm can người ta của mẫu thân một cách không hề sợ sệt, có điều lại không nói năng gì cả, tựa như không muốn trả lời.

Nếu hẳn nôn nóng kiếm cớ thoái thác, hoặc nói bừa một cái tên nào đó, Khanh phu nhân có lẽ đã khẳng định được tâm tư của hẳn, nhưng lúc này thấy con không nói năng gì như vậy, trong lòng bà bất giác cảm thấy bồn chồn, liệu có phải trái tim nó thật sự đã có người khác rồi không?

Hít sâu một hơi, bà bình tĩnh trở lại, nói với giọng dịu dàng hết mực: “Tuần nhi, con nói với ta, đó là cô nương nhà nào, để ta làm chủ cho con.”

Khanh Tuần chậm rãi lắc đầu, dùng giọng khàn khàn đáp: “Con không muốn ép cô ấy.” Trong khoảnh khắc, hẳn đã nghĩ xong đối sách, chỉ cần mẫu thân tin rằng hẳn đã có người khác, không muốn lấy Tịnh nhi, như thế sau này suy nghĩ về các điều lợi hại, bọn họ quyết sẽ không từ bỏ mối hôn sự rất có lợi cho nhà họ Khanh này. “Ngoài ra, con sẽ không lấy Tịnh nhi.” Dứt lời, hẳn liền xoay người muốn rời đi.

“Đứng lại!” Khanh phu nhân cả giận, giẫy ra khỏi lòng Khanh Cửu Ngôn đứng bật dậy. Hồi còn trẻ tính cách bà rất nóng nảy cổ quái, đi theo Khanh Cửu Ngôn nhiều năm như vậy mới cải thiện được phần nào, lúc này làm sao chịu nổi thái độ bất kính như thế của Khanh Tuần. “Nếu hôm nay không được nhìn thấy vị cô nương đó, ta sẽ lập tức cử hành hôn lễ cho con và Tịnh nhi. Mặc kệ Long Nguyên Chủ gì đó, cho dù là đương kim Hoàng thượng, lão nương cũng không thêm để vào mắt.” Lời của bà quả thực không phải nói quá, ít nhất thì bây giờ Hoàng thượng cũng không dám đắc tội với nhà họ Khanh, bởi vì những hậu quả kèm theo không phải là điều mà triều đình có thể gánh chịu được.

“Phu nhân bớt giận.” Khanh Cửu Ngôn vội vàng an ủi, đồng thời trong lòng ông chợt nhớ đến một người: “Tuần nhi, sao con cứ phải làm mẹ con tức giận như thế? Tháng trước từ Điền Nam trở về, con đã cứu một nữ tử, đó có phải là người trong lòng con không?” Nếu không, với tính cách của thằng bé này, sao có thể vô cớ cứu người cho được?

Nghe phụ thân nhắc đến chuyện này, trước mắt Khanh Tuần bất giác hiện lên ánh mắt quật cường của nữ tử áo đỏ vừa rồi, cô ta cũng không sợ hãi gì cả. Nghĩ tới đây, hẳn biết mình đã có người thích hợp thay thế, chỉ mong thủ hạ còn chưa vớt cô ta ra ngoài phủ mà thôi.

“Vâng.” Nhắm mắt lại, hẳn ép mình lên tiếng thừa nhận. Phải biết rằng hẳn trời sinh có tật lạ, vô cùng thích sạch sẽ, không thể nào chịu nổi nữ tử phong trần dung tục, lúc này bắt hẳn phải coi một nữ tử như thế là người trong lòng, quả thực chỉ nghĩ thôi cũng khiến hẳn vô cùng không thoải mái.

“Ồ!” Khanh phu nhân hơi nheo mắt lại, liếc qua phía Khanh Cửu Ngôn: “Sao tiện thiếp không biết thế?”

Khanh Cửu Ngôn vội vàng cười bồi đáp: “Khi đó nàng còn đang ở Thừa Phụng, mà ta cũng chỉ nghe hạ nhân nói thế thôi, còn tưởng là chúng nó nói bừa, cũng không để bụng, ai ngờ... hề hề, lại là sự thực.” Đứng thấy ông ở bên ngoài làm mưa làm gió mà lầm, một khi về nhà là chẳng còn chút oai phong, trở thành một nhân sĩ râu quạp điển hình, trong phủ không có ai không biết. Nhưng ông lại chẳng hề để ý, còn coi đó là điều vinh quang.

Hậm hực trừng mắt nhìn phu quân một cái, Khanh phu nhân không tiếp tục dây dưa mà ngoảnh đầu sang nhìn Khanh Tuần đang đứng giữa phòng, mặt mày hờ hững, trên khuôn mặt nở một nụ cười cao thâm khó lường. Khanh Cửu Ngôn nhìn mà thầm run sợ, phải biết rằng hồi trẻ ông cũng từng không ít lần phải chịu khổ vì những nụ cười thế này.

“Được rồi, Tuần nhi, vậy con hãy lập tức phái người đi mời vị cô nương đó tới đây.” Không đợi Khanh Tuần kịp từ chối, bà đã lại lớn tiếng hô lên: “Người đâu, đi mời Tịnh tiểu thư đến đây cho ta.”

Việc đã đến nước này, Khanh Tuần căn bản không còn quyền quyết định.

Khi Diêm Nương tỉnh lại, còn chưa bị thẩm vấn đã được mang đến Khiếu Khôn cư rồi.

Vừa bước qua bậc cửa, nàng lập tức nhìn thấy Khanh Tuần đang đứng ngay giữa gian phòng, ngồi ở vị trí chủ nhân là hai người một nam một nữ, nam nhân râu tóc đen nhánh, trên mặt tuy đã có dấu vết thời gian nhưng vẫn anh tuấn bất phàm, tràn đầy mị lực, nữ nhân thì lại xấu xí đến khó tin, dung mạo có mấy phần giống với Khanh Tuần. Khỏi cần đoán nàng cũng biết hai người này là ai. Lả lướt cất bước đi tới, nàng khom người hành lễ: “Nô gia bái kiến Khanh lão gia, Khanh phu nhân.” Vì Khanh Tuần dùng sức quá độ, nên lúc này giọng nói của nàng đã hơi khàn khàn.

“Cô nương không cần đa lễ.” Khanh Cửu Ngôn chỉ cảm thấy trước mắt như sáng rực lên, trong lòng thầm khen Khanh Tuần đúng là có phúc. Đối với loại vưu vật tuyệt thế quyến rũ cực độ thế này, có nam nhân nào mà không muốn thu vào phòng riêng.

Khanh phu nhân “hừ” lạnh một tiếng, nhìn cách ăn mặc cùng với những cử chỉ lả lơi của Diệm Nương, trong lòng bà hết sức khó chịu: “Người tên gì?” Đã là người mà Tuần nhi nhìn trúng, bà tất nhiên phải làm cho rõ nguồn gốc đối phương trước mới được.

“Nô gia Diệm Nương.” Tuy cảm thấy khó hiểu, nhưng Diệm Nương vẫn thành thực trả lời.

Vừa nói nàng vừa lùi về bên cạnh Khanh Tuần, ánh mắt dừng lại trên khuôn mặt xấu xí như mặt nạ của hắn, quan sát tỉ mỉ, rồi đột nhiên dịu dàng nói: “Khanh lang, chàng thật xấu quá! Vừa rồi nô gia chỉ muốn... Vậy mà chàng lại dùng sức như vậy, chẳng biết thương hoa tiếc ngọc gì cả, thiếu chút nữa đã khiến nô gia mất mạng rồi. Chàng nói xem, chàng định bồi thường cho nô gia thế nào đây?”

Khanh lang? Nếu không phải là người có khả năng tự không chế phi phàm, chắc trông mắt Khanh Tuần đã rớt ra ngoài ngay lập tức. Vừa rồi hai người còn liều mạng với nhau, vậy mà thoáng cái cô ta đã xưng hô với hắn thân mật như thế, trong lòng nữ nhân này rốt cuộc đang có ý đồ gì đây?

“Xin lỗi.” Hắn phản ứng rất nhanh, lập tức cất tiếng đáp lại.

Tuy không hiểu nguyên do bên trong, nhưng cách xưng hô như vậy lại có thể khiến cha mẹ hắn càng thêm tin tưởng vào lời hắn vừa rồi, nên hắn không những không sửa lại, còn phụ họa theo.

Khanh Cửu Ngôn vốn đang uống trà, nghe thấy cuộc đối đáp của hai người bọn họ liền không kìm được phun ngay ngụm trà trong miệng. Khanh phu nhân cũng thiếu chút nữa tự sắc bởi nước bọt của mình, khuôn mặt xấu xí hơi ửng đỏ.

Thằng con khù khờ của bọn họ không ngờ cũng biết... Khụ! Khụ!

Khanh Tuần khó hiểu nhìn bọn họ, còn Diệm Nương thì lại cười thầm trong bụng. Nàng cố ý nói ra những lời ám muội như thế, quả nhiên có hiệu quả, chỉ là không ngờ hắn lại lên tiếng xin lỗi mình. Nhưng ánh mắt nàng vốn tinh tường, vừa nhìn liền nhận ra ngay hắn không thật lòng, cho dù khuôn mặt hắn luôn tỏ vẻ hồ hững, nhưng sự khinh miệt ẩn sâu trong đôi mắt cụp xuống kia thì nàng có thể nhìn ra rõ ràng.

Hừ, hắn chê nàng không sạch sẽ, vậy nàng sẽ bắt hắn phải đụng vào nàng, cứ chờ đấy rồi xem!

“Đừng!” Ngón tay thon của nàng nhẹ nhàng ấn lên môi gã, nũng nịu nói: “Nô gia sao nỡ trách chàng, chỉ cần sau này chàng biết thương yêu người ta là được rồi.”

Ngón tay nàng nhạy cảm phát hiện ra thân thể hắn đã hơi run lên một chút, sau đó liền dừng lại không động đậy. Nàng cảm thấy hết sức ngạc nhiên, theo phán đoán của nàng, nàng dùng hông có thể đụng vào người hắn được, cho dù có thể đụng vào thì cũng sẽ bị hắn vô tình đẩy ra ngay, chẳng ngờ hắn lại lặng im không động đậy. Linh cơ chợt động, nàng lập tức hiểu ra bên trong chuyện này ắt có vấn đề, lúc này còn không thừa cơ tiến tới thì thực là lãng phí.

Đang lúc nàng định hiện thực hóa suy nghĩ của mình, bên tai chợt vang lên giọng nói khàn khàn thô kệch của Khanh phu nhân:

“Diệm cô nương nhà ở đâu vậy?” Khanh phu nhân xưa nay luôn có gì nói nấy, quyết chẳng dài dòng khách sáo bao giờ.

“Nô gia...” Diệm Nương nghe vậy liền buồn bã cúi đầu, bộ dạng muốn nói lại thôi, cuối cùng im lặng chẳng nói gì.

Tiếng ngọc bội va vào nhau vang lên, Dương Chỉ Tịnh chạy vào phòng như một cánh bướm trong bộ áo váy màu vàng nhạt: “Tịnh nhi bái kiến sư phụ, bái kiến Khanh bá bá.” Vừa mới bước vào, nàng liền giống như mang một làn gió xuân đến nơi đây, khiến mỗi người đều cảm thấy thư thái dễ chịu.

Diệm Nương cảm nhận được sự chấn động của nam nhân bên cạnh một cách rõ ràng, thì ra lời đồn không phải là giả, Khanh Tuần rất yêu sư muội của hắn.

Khanh phu nhân “ừm” một tiếng, dùng ánh mắt hòa nhã nhìn Dương Chỉ Tịnh, giọng nói cũng nhẹ nhàng hơn nhiều: “Thời gian gần đây công phu của Tịnh nhi có tiến bộ chút nào không?” Mỗi lần nhìn thấy Dương Chỉ Tịnh, bà đều sẽ hỏi về tình hình luyện công của nàng, đây là điều mà Dương Chỉ Tịnh sợ nhất.

Trông mắt Dương Chỉ Tịnh hơi xoay chuyển một chút, nũng nịu nói: “Người hỏi sư huynh là biết ngay mà, sư huynh biết điều này rõ nhất.” Nàng vội vàng ném ngay vấn đề qua cho Khanh Tuần, bởi vì nàng biết hẳn nhất định sẽ bao che ỉn: “Sư huynh, huynh nói xem công phu của Tịnh nhi có tiến bộ không?” Ánh mắt nàng nhìn qua phía Khanh Tuần, nhưng lại bất ngờ phát hiện còn có người khác.

“Ấy, sao cô còn chưa đi?” Dương Chỉ Tịnh bước mấy bước đến trước mặt Diệm Nương, nhìn nàng bằng ánh mắt khinh miệt: “Thân thể cô trông cũng ổn đấy chứ, đừng nói với ta là cô không đi nổi nhé?”

Diệm Nương hơi run lên một chút, nép người qua phía Khanh Tuần, đồng thời còn nắm lấy bàn tay hắn, cố ý tỏ vẻ yếu ớt nói: “A, Tịnh tiểu thư, cô đừng ức giận, nô... nô gia sẽ đi ngay đây.” Tuy nói như thế nhưng nàng lại không hề có ý định rời đi chút nào.

Khanh Tuần thoáng có chút do dự, rồi nắm chặt lấy bàn tay nàng, ánh mắt nhìn thẳng về phía trước, trầm giọng nói: “Ngoài ta ra, không ai có thể đuổi nàng đi cả.”

Lần này thì Diệm Nương đã thật sự có thể xác định được Khanh Tuần cần mình, không khỏi tinh thần phấn chấn, nhưng ngoài miệng lại làm bộ ầm ức nói: “Nhưng...” Đồng thời lén liếc mắt về phía Dương Chỉ Tịnh lúc này đang tỏ ra hết sức khó tin.

“Sư huynh?” Dương Chỉ Tịnh gần như không dám tin vào đôi tai mình. Từ nhỏ đến lớn, sư huynh luôn nghe lời nàng răm rắp, đừng nói là trực tiếp bác lại lời nàng như bây giờ, ngay đến việc nói lớn tiếng với nàng một chút thôi cũng chưa từng xuất hiện.

Khanh Tuần cố kìm nén không nhìn về phía nàng, ánh mắt dừng lại trên khuôn mặt cao thâm khó lường của mẫu thân, không biết bà rốt cuộc đang nghĩ gì.

“Tịnh nhi, con vô lễ quá đấy, còn không mau xin lỗi Diệm cô nương.” Khanh phu nhân lạnh lùng trách mắng Dương Chỉ Tịnh, đôi mắt sắc sảo lại nhìn chăm chăm vào Khanh Tuần, không bỏ sót bất cứ một sự biến hóa nào trên khuôn mặt của hắn. Bà phải xem xem thằng nhóc này có thể nhịn được đến bao giờ. Hừ, bà là mẹ nó, có lý nào lại không biết cái tật lạ kia của nó, cho dù có muốn nói dối thì cũng phải kiếm về nữ nhân sạch sẽ một chút, còn nữ nhân trước mắt này... Hừ!

“A, phu nhân đừng tức giận, nô gia không dám đương nổi đâu.” Diệm Nương vội vàng nói. Dương Chỉ Tịnh có ơn cứu mạng với nàng, bất kể thái độ của đối phương ra sao nàng cũng không để bụng, mà thực ra sức công phá của vị Khanh phu nhân này còn lớn hơn, chỉ mong bà ta đừng dời ánh mắt về phía nàng.

Dương Chỉ Tịnh chẳng hề cảm kích, còn “hừ” một tiếng bằng giọng khinh thường, đồng thời giận dữ ngoảnh mặt đi, không nhìn nàng và Khanh Tuần thêm lần nào nữa.

Khanh Tuần vẫn hờ hững đứng đó, dường như chẳng hay biết gì về những chuyện đang xảy ra, nhưng Diệm Nương lại có thể cảm nhận được rõ ràng lực đạo hắn dùng để nắm tay mình rất lớn, lớn đến mức khiến nàng lo lắng xương tay của bản thân sẽ bị hắn bóp nát. Nhưng nàng cũng biết điều không tỏ ra đau đớn, trong lòng thầm ngẫm nghĩ về nguyên nhân việc mình bị gọi đến đây.

Khanh Cửu Ngôn không nói một lời, mỉm cười nhìn ba đứa nhỏ trước mắt, nhưng ánh mắt lại dừng lại lâu nhất trên người Diệm Nương. Ông thầm cảm thấy ngạc nhiên, cô gái này vừa nhìn đã biết là loại nữ tử phong trần chuyên lợi dụng ưu điểm của mình để đùa bỡn nam nhân, mà Tuần nhi là loại nam nhân dung mạo xấu xí, tính cách khù khờ, căn bản chẳng thể kiếm được chút lợi ích gì từ trên người nó cả, sao cô ta lại chịu phụ họa hòa theo nó như thế? Mà càng kỳ lạ hơn là cô ta có thể ở bên cạnh Tuần nhi suốt một thời gian dài như vậy, ánh mắt vẫn bình thản nhìn thẳng vào khuôn mặt nó không hề có vẻ sợ hãi chút nào,

điều này ngay đến Tịnh nhi cũng không làm được. Xem ra nếu không phải cô gái này có mục đích gì khác, vậy là thật lòng thích Tuần nhi, Tuần nhi ở cùng cô ta cũng chưa chắc đã là chuyện xấu.

Khanh phu nhân đưa mắt nhìn Dương Chỉ Tịnh với vẻ không vui, hiển nhiên là bất mãn đối với sự ngang bướng của nàng, một lúc sau mới nói: “Bây giờ tất cả đều đã có mặt rồi, Tuần nhi, con hãy ở trước mặt mọi người mà lựa chọn lại một lần nữa, con muốn chọn Tịnh nhi hay là vị Diệm cô nương này?” Bà rốt cuộc đã xuất ra chiêu lợi hại nhất. Nếu ở trước mặt Tịnh nhi mà Tuần nhi vẫn lựa chọn cô gái lẳng lơ kia, vậy thì bà cũng không còn gì để nói.

“Cái gì?” Dương Chỉ Tịnh nghe vậy kinh hãi kêu lên, nàng cũng giống như Diệm Nương, căn bản không hiểu gì về đầu đuôi câu chuyện, lúc này nghe sư phụ nói thế lòng liền lập tức trầm xuống. “Không!” Nàng không muốn vận mệnh của mình bị quyết định như vậy.

“Câm miệng!” Khanh phu nhân gằn giọng quát. Tuy thường ngày bà rất mực cưng chiều Dương Chỉ Tịnh, nhưng một khi chuyện có liên quan đến đứa con trai mà bà thương yêu nhất, bà sẽ chẳng khách sáo với ai: “Tuần nhi, con nói đi, con chọn ai?”

Diệm Nương cũng bị chấn động trước thái độ cứng rắn của Khanh phu nhân, nhất thời không phát hiện mình đang bị người ta coi như hàng hóa để lựa chọn. Ngẩng đầu lên nhìn khuôn mặt cứng đờ như khúc gỗ của Khanh Tuần, nàng bỗng nhiên phát giác hần đang cố kìm nén một nỗi đau khó tả. Tại sao chứ? Khi ngoảnh đầu qua nhìn Khanh phu nhân mặt mày dữ tợn cùng với Khanh Cửu Ngôn điềm đạm mỉm cười, nàng chợt nghĩ liệu có phải mình đã vô ý xen vào chuyện nhà của người ta rồi không? Liệu bây giờ nàng có nên lùi bước?

Không khí như bị ngưng đọng lại, Khanh Tuần muốn mở miệng nói gì đó, chợt phát hiện mình không cách nào hé môi được. Tuy hần xưa nay luôn ít lời nhưng chưa bao giờ cảm thấy việc nói năng lại trở nên khó khăn như bây giờ cả. Đừng ép hần! Hần muốn hét lên, xin đừng ép hần! Nhưng ngay đến một câu như vậy, hần cũng không nói ra được. Hần cố gắng dời ánh mắt mình về một nơi vô tận, không để tầm dung nhan xinh đẹp của Dương Chỉ Tịnh lọt vào trong mắt, lọt vào trong tâm trí, hần sợ mình sẽ buộc miệng nói rằng mình chọn nàng, mặc dù đó là điều mà hần vẫn luôn khao khát. Nhưng...

“Phó Hân Thần... Chàng đã nói sẽ đến cầu thân, đừng quên đấy nhé!”

“Phó Hân Thần, ta nhớ chàng lắm!”

...

Trong lòng nàng lại đang nghĩ đến một người khác, khao khát được trọn đời ở bên một người khác, một người mà nàng mới quen chưa được mấy ngày chứ không phải vị sư huynh đã cưng nựng chiều chuộng nàng suốt mười sáu năm, không phải là hần...

Không khí nặng nề đến mức khiến người ta không thở nổi lan tràn khắp toàn bộ đại sảnh.

Cuối cùng, Dương Chỉ Tịnh rốt cuộc đã không kìm được mà kêu lên một tiếng, lao về phía Khanh phu nhân: “Đừng, đừng như vậy, cầu xin người, sư phụ, xin người đừng như vậy...” Nàng không khống chế được nỗi sợ hãi trong lòng, cất tiếng khóc nức nở.

“Dậy đi!” Khanh phu nhân hờ hững nói, đến đuôi mắt cũng chẳng buồn ngó về phía Dương Chỉ Tịnh đang phủ phục dưới chân mình. Trong khoảnh khắc này, bà đã hoàn toàn thất vọng về Dương Chỉ Tịnh. Đã từng có lúc bà cho rằng đứa bé mà mình mang về nuôi từ nhỏ như con gái này sẽ không để tâm tới dung mạo của Tuần nhi, nhưng bà đã nhầm, còn nhầm rất lớn, sự thất vọng cùng với nỗi đau sâu sắc khiến bà bất giác có chút căm hận cô gái hồn nhiên ngây thơ đang kêu gào trước mặt.

Thần sắc Khanh Cửu Ngôn hơi biến đổi nhưng vẫn không nói một lời. Ông tôn trọng quyết định của thê tử, bởi vì bà chưa bao giờ làm sai chuyện gì.

Diệm Nương cảm nhận được Khanh Tuần ở ngay sát mình đã toàn thân chấn động khi nghe thấy tiếng gào khóc của Dương Chỉ Tịnh, bàn tay đang nắm tay nàng không kìm được mà run lấy bẩy. Lúc này nàng đã hiểu được ý của Khanh phu nhân, trong lòng không khỏi có chút đỡ khốc đỡ cười. Những người này rõ ràng đã không coi nàng như một người có tư tưởng độc lập, hơn nữa còn quên mất nàng không phải là người của nhà họ Khanh giống như Dương Chỉ Tịnh.

Đang định cất tiếng kháng nghị, nàng chợt nhìn thấy bộ dạng của Khanh Tuần, trái tim liền mềm xuống, không nói gì nữa. Mà thật ra dưới đáy lòng nàng cũng biết rõ, cho dù mình có kháng nghị thì kết cục cũng sẽ giống như Dương Chỉ Tịnh, việc gì phải lãng phí tinh thần.

Dương Chỉ Tịnh bị sự vô tình mà Khanh phu nhân lần đầu tỏ ra làm cho kinh hãi, vừa khóc vừa run rẩy đứng dậy, đầu óc trở nên hoàn toàn trống rỗng, không biết vì đâu sự tình có thể phát triển đến mức này, mà sự phụ tai sao lại vô tình đến thế.

“Con chọn Diệm nhi.” Rất chậm rãi, Khanh Tuần nói ra lựa chọn của mình, ánh mắt dừng lại trên vẻ mặt kinh ngạc của Diệm Nương.

Nằm ngoài ý liệu của mọi người hẩn lộ ra một nụ cười hiếm khi xuất hiện, làm khuôn mặt vốn xấu xí và cứng đờ trở nên mềm mại hơn rất nhiều. Trong lúc Diệm Nương còn đang nín thở vì lúng túng không biết phải làm sao, bàn tay hẩn đã nhẹ nhàng vén mấy sợi tóc bên má của nàng qua một bên, cúi đầu đặt xuống gò má mịn màng của nàng một nụ hôn thật nhẹ, từng hành vi cử chỉ đều toát ra vẻ dịu dàng tới tột cùng.

Tất cả mọi người đều bị hành vi của hẩn làm ngẩn ra, Diệm Nương khẽ chớp mắt, rồi lại chớp mắt lần nữa, cảm thấy tim mình đang đập nhanh hơn, đầu óc trở nên mê hoặc.

“Được... Được lắm...” Khanh phu nhân cười lên điên cuồng, trong giọng nói tràn ngập sự đau đớn: “Ta muốn con thề với danh nghĩa của Hắc Linh, rằng từ nay về sau Diệm Nương sẽ là nữ nhân của Khanh Tuần con, suốt đời suốt kiếp này con không được phụ nó, ghét bỏ nó.”

Hắc Linh chính là linh vật của Hắc tộc, trong trái tim của mọi người trong tộc nó có một địa vị tối cao, có tính ước thúc tuyệt với họ, một khi thề với danh nghĩa Hắc Linh, nhất định sẽ phải cả đời tuân thủ. Đây là một sự kiềm chế về mặt tinh thần, đối với những người Hắc tộc xưa nay luôn chú trọng việc tu luyện tinh thần và ý chí, sức nặng của nó như thế nào khỏi cần nói cũng đã rõ ràng. Khanh phu nhân là thủ lĩnh của Hắc tộc, còn Khanh Tuần là người kế thừa, một khi thề với danh nghĩa Hắc Linh thì lại càng không thể thay đổi. Khanh phu nhân làm như vậy chỉ vì hi vọng Khanh Tuần sẽ hối hận, bởi vì bà cũng chẳng còn cách nào.

Ai ngờ Khanh Tuần thậm chí còn chẳng buồn chớp mắt lấy một cái, đưa tay kéo Diệm Nương cùng quỳ xuống đất, rồi giơ cao tay trái lên. Nơi ngón cái của hẩn có một chiếc nhẫn màu tím đen trong suốt lấp lánh, bên trong đó thấp thoáng như có mây mù nổi trôi, không biết là do thứ gì chế tạo thành. “Khanh Tuần xin thề với danh nghĩa Hắc Linh, bắt đầu từ hôm nay, Diệm Nương sẽ là nữ nhân của Khanh Tuần, suốt đời suốt kiếp Khanh Tuần sẽ không phụ nàng, ghét bỏ nàng.”

Nhìn hẩn nghiêm túc lập lời thề như thế, rồi lại nhìn khung cảnh nặng nề xung quanh hiện giờ, Diệm Nương có một nỗi xúc động muốn chạy trốn. Tính cả lần này, nàng chẳng qua mới chỉ gặp hẩn có ba lần mà thôi, thậm chí còn chưa thể tính là thật sự quen biết, sao có thể trở thành người của hẩn một cách ngớ ngẩn như vậy? Có điều, khi cảm nhận được bàn tay đang nắm lấy tay mình kia, tuy đã cố hết sức kiềm chế nhưng vẫn run lên lấy bầy, nàng liền biết rằng hẩn đang rất đau khổ, lời cự tuyệt dù có thế nào cũng chẳng thể nói ra. Nhưng thật sự không hiểu nổi, hẩn đã yêu Dương Chỉ Tịnh sâu sắc đến vậy, tại sao không nói rõ ràng, việc gì phải dày vò bản thân như thế, hay là hẩn có nỗi khổ tâm bất đắc dĩ?

“Đứng dậy đi!” Khanh phu nhân uể oải xua tay, rồi lại thở dài một tiếng, nhắm hai mắt lại với vẻ bất lực, trong lòng vô cùng đau đớn vì sự ngoan cố của đứa con cưng: “Thôi đi! Ta chiều ý con vậy, mấy đứa đều lui xuống cả đi.” Bà đã ép hẩn như vậy rồi, nhưng hẩn vẫn cứ làm theo ý riêng, bà còn có thể làm gì được nữa.

Dương Chỉ Tịnh hậm hực trừng mắt nhìn Diệm Nương cũng đang chẳng hiểu đầu cua tai nheo chuyện này ra sao giống như nàng, rồi giận dỗi xoay người rời đi.

Khanh Tuần dắt tay Diệm Nương cung kính hành lễ với cha mẹ, sau đó cũng cất bước ra ngoài.

Khanh phu nhân cảm thấy có một đôi tay vừa đặt lên vai mình, dịu dàng xoa bóp, tâm trạng liền tốt hơn phần nào, ngẩng đầu lên nhìn phu quân, buồn bã nói: “Cửu Ngôn, chàng nói xem, tại sao thằng bé Tuần nhi này lại ngốc như vậy chứ?”

Khanh Cửu Ngôn mỉm cười vuốt ve khuôn mặt bà, trong mắt tràn ngập vẻ dịu dàng vô hạn, nhẹ nhàng nói: “Ai bảo nó là con của nàng, nàng không ngốc sao? Mặc kệ nó đi, chuyện này không thể cưỡng ép được.”

Nhớ lại hồi mình còn trẻ, Khanh phu nhân khẽ nở một nụ cười hạnh phúc, khuôn mặt vốn xấu xí vô cùng không ngờ sau nháy mắt lại trở nên quyến rũ động lòng người: “Đúng thế, chàng không phải cũng rất ngốc sao, bỏ mặc bao nhiêu mỹ nữ đi lấy một người xấu xí như ta.”

Nói xong, hai phu thê nhìn nhau cười khẽ, tất cả đều chìm trong im lặng.

* * *

Vừa rời khỏi tầm mắt của cha mẹ, Khanh Tuần liền giống như bị bóng hất ngay tay của Diệm Nương ra, không thèm nhìn nàng thêm lần nào nữa, tăng nhanh tốc độ đi về phía trước.

“Này, lợi dụng xong rồi thì vứt bỏ ngay thế sao? Khanh lang, chàng thật vô lương tâm quá đấy!” Diệm Nương vô thức cất bước đuổi theo, cảm thấy có chút tức giận vì hành vi quá đáng của Khanh Tuần.

Khanh Tuần chẳng thèm để ý đến nàng, lúc này đầu óc hắn đã hoàn toàn trống rỗng, chỉ biết máy móc cất bước đi về phía trước. Bởi vì quá đau đớn, hắn đã trở nên tê dại, một sự tê dại sâu sắc khó có thể miêu tả bằng lời.

“Ấy, Khanh lang, đợi nô gia với!” Diệm Nương càng đuổi theo, cơn giận trong lòng lại càng giảm bớt, khi ra đến bên ngoài Khiếu Khôn cư thì đã hoàn toàn chẳng còn chút giận dữ, cảm giác buồn chán trào lên, rồi tốc độ của nàng cũng dần chậm lại.

Đúng vào lúc này, tiếng xé gió chợt dội đến, một luồng sáng lóe lên ở phía sau ngọn giả sơn rồi bắn thẳng về phía mi tâm của nàng. Nàng phản ứng cực nhanh, sau khi ngã người tránh được mới nhìn rõ đó là một thanh trường kiếm. Người cầm kiếm mặt mày đầy vẻ giận dữ, áo vàng tung bay, không ngờ lại là Dương Chỉ Tĩnh.

“Cô làm...” Diệm Nương ngây ra, mở miệng định hỏi nhưng lại bị ba nhát kiếm liên tục của đối phương cắt ngang, phải né tránh hết sức chật vật, những lời còn lại tất nhiên không thể nói ra được nữa.

Dương Chỉ Tĩnh cũng không nói gì, kiếm xuất ra hết chiêu này đến chiêu khác, chiêu nào cũng tàn độc vô tình, tựa như nhất quyết phải dồn Diệm Nương vào chỗ chết mới cam tâm. Tuy nàng luyện công không chăm chỉ nhưng dù sao cũng có sư phụ giỏi giang, thiên tư lại không kém, cao thủ bình thường ắt chẳng phải đối thủ của nàng. Còn Diệm Nương vì từng chịu ơn của đối thủ nên chiêu nào cũng nhường nhịn, cứ như vậy liên rơi vào thế hạ phong.

“Xoẹt!” một tiếng vang lên, Diệm Nương không kịp né tránh, phần áo trên vai đã bị lưỡi kiếm đâm rách, tuy không bị thương đến da thịt nhưng cũng làm nàng sợ đến toàn thân toát mồ hôi lạnh, biết rằng nếu cứ tiếp tục thế này mình ắt phải chết không nghi ngờ gì. Khẽ quát một tiếng lạnh lùng, nàng đang định phản kích, chợt thấy có một luồng lực đạo tràn tới từ phía bên cạnh, còn chưa kịp phản ứng thì thân thể đã bị đẩy ra ngoài tầm tấn công của Dương Chỉ Tĩnh, không bị tổn thương chút nào. Nàng hơi định thần một chút, ngược mắt nhìn lên, thì ra là Khanh Tuần. Hắn đứng thẳng tắp ở đó, kiếm của Dương Chỉ Tĩnh lại đang chỉ thẳng vào yết hầu hắn, hai người đều đứng lặng im, cũng không ai nói năng gì. Một làn gió thu thổi qua, hất bay y phục của hai người, mang theo cái lạnh đến thấu tận tâm can.

Một hồi sau, Dương Chỉ Tĩnh mới hỏi giọng ầm ức: “Tại sao lại chọn cô ta?”

Nàng không cam tâm, cho dù chưa từng thích sư huynh nhưng trước giờ nàng luôn cho rằng trong lòng sư huynh mình là người có địa vị quan trọng nhất. Nhưng không ngờ lần này hắn lại lựa chọn nữ nhân thấp hèn dâm đẳng đó, chứ không phải nàng. Nàng không phục, nàng có chỗ nào không so được với nữ nhân đó chứ?

“Cô ta quyến rũ huynh ư?” Chỉ có nguyên nhân này thôi, nàng cũng hi vọng là nguyên nhân này, chứ không phải sư huynh thật lòng thích nữ nhân đó.

Nhìn khuôn mặt xinh đẹp đầy vẻ không vui của nàng, trong cặp mắt nâu nhạt của Khanh Tuần thấp thoáng một nỗi chua chát như có như không. Nếu là trước đây, hắn sẽ nghĩ đủ mọi cách để làm nàng vui lòng, nàng nói thế nào thì hắn sẽ làm theo thế đó, hơn mười năm nay hắn chưa từng cố ý làm nàng khó chịu bao giờ, nhưng lần này...

Đưa tay đẩy nhẹ lưỡi kiếm ra, hắn không nói gì hết, mà xoay người chậm rãi rời đi, chỉ để lại một mình Dương Chỉ Tịnh ngẩn ngơ đứng đó, nhìn bóng lưng lạnh lùng cô độc của hắn cùng với Diệm Nương chậm rãi rời đi.

Nàng thật không thể hiểu nổi hắn.

4. Chương 4

Diệm Nương vẫn tự do, bởi vì lời thề đó là của Khanh Tuấn, căn bản chẳng có tính ước thúc gì với nàng cả. Dựa theo thói quen phiêu đảng khắp nơi cùng với tính cách ghét gò bó của nàng, rời khỏi Khanh phủ là chuyện không thể chậm trễ. Nhưng nàng lại không đi, còn về lý do, nàng tự nói với mình là do tò mò, tò mò tại sao Khanh Tuấn vốn hết sức chán ghét nàng lại đột ngột thay đổi thái độ trước mặt mọi người như thế, hơn nữa còn nguyện lòng gắn cả cuộc đời với mình. Lý do này là thật hay giả, không có ai biết rõ, bao gồm cả bản thân nàng. Bởi vì khi một người không nguyện lòng đối mặt với trái tim của mình, những việc người đó làm, những điều người đó nghĩ, những lời người đó nói, người ngoài căn bản chẳng cần coi là thật.

Đáp án rất nhanh đã lộ ra. Ngay trong ngày thứ hai sau khi Khanh Tuấn lập lời thề, Khanh phủ bắt đầu trở nên bận rộn, đèn hoa được treo khắp nơi, không khí ngập một nỗi mừng vui khôn tả. Khi nàng cho rằng những việc này là để chuẩn bị cho hôn lễ của mình và Khanh Tuấn, chuẩn bị lên chuồn đi, tin tức Dương Chỉ Tịnh sắp gả cho Long Nguyên Chủ đột nhiên truyền tới. Nàng lập tức hiểu rõ tất cả, thì ra là vậy. Nhưng tại sao Khanh Tuấn lại chấp tay nhường người mình yêu cho kẻ khác như thế? Nàng thật sự không hiểu nổi.

Ngày thứ mười, Dương Chỉ Tịnh xuất giá, thời gian tuy có phần dồn dập nhưng hôn lễ lại cực kỳ long trọng xa hoa, các nghi lễ đều được an bài tuần tự. Qua đó có thể thấy sự chuẩn bị đầy đủ của Long Nguyên Chủ cùng với tài lực hùng hậu của nhà họ Khanh thế nào.

Diệm Nương được nhìn thấy Long Nguyên Chủ. Từ lâu nàng đã nghe nói về nhân vật thần bí vừa mới quật khởi trên giang hồ này, được biết hắn là thủ lĩnh của một tổ chức hùng mạnh khiến người trên giang hồ đều nghe tên biến sắc, chẳng ngờ lại là một thanh niên mới hơn hai mươi tuổi, trên khuôn mặt tuy luôn mang một nụ cười nho nhã, nhưng từ trong ánh mắt toát ra vẻ xa cách lạnh lùng, cũng là một nam nhân cao ngạo hệt như Khanh Tuấn vậy. Duy có điều khác biệt là tướng mạo của hắn, có thể nói là hoàn mỹ đến mức không có gì để chê trách. Thảo nào Khanh Tuấn lại chịu nhận thua như vậy, hắn tự ti ư?

Nghĩ đến việc Khanh Tuấn mà cũng tự ti, Diệm Nương liền cảm thấy hết sức tức cười. Nhưng hắn thật sự tự ti? Hắn chẳng phải là một nam nhân cao ngạo sao?

Chẳng có hứng thú ở lại xem hết cuộc vui, Diệm Nương cất bước đi dạo xung quanh Khanh phủ, nhân tiện tìm kiếm Khanh Tuấn từ đầu đến giờ vẫn chưa lộ mặt. Từ sau khi lập lời thề, hắn liền để mặc cho nàng đi lại trong Thanh Trúc viện, có điều con người thì lại biến đi đâu mất hút. Hắn không ngờ lại ra chiều này với nàng, chẳng lẽ nàng thật sự đáng ghét như vậy hay sao? Nàng cũng đâu ép hắn phải làm gì, đúng là đáng ghét!

Bên bờ hồ, nàng đã nhìn thấy hắn.

Hắn ngồi một mình ở đó. Sóng lưng vốn thẳng tắp xưa nay dường như cũng không chịu nổi một sự đả kích nặng nề đến vậy, lúc này cong hẳn xuống, đang tựa vào thân cây phía sau lưng. Mái tóc dài chớm vai của hắn buông xõa trước ngực, khiến khuôn mặt bị che đi mất một phần. Hắn cứ ngồi như thế, chẳng hề động đậy, tựa như đã hóa đá từ lâu. Giữa làn gió thu se sắt, tấm lưng gầy khô cong gập lại kia toát ra một vẻ cô độc thê lương tới tột cùng.

Nàng đứng trong rừng nhìn hắn từ xa, suốt một hồi lâu không động đậy. Một cảm giác bi ai bất giác trào dâng trong lòng, nữ nhi Diệm tộc vĩnh viễn không bao giờ nhận được tình yêu chân thành mà sâu sắc đến thế.

Đối với nàng mà nói, hẳn thuộc về một thế giới xa xôi không thể với tới, hai người vốn sẽ không có bất cứ sự giao tiếp nào, mà tính cách của cả hai cũng hoàn toàn khác biệt, chẳng có điểm gì tương tự. Vậy nhưng ở con người đó, nàng lại nhìn thấy một mối tình thâm mà trước đây bản thân thậm chí còn chưa từng nghĩ đến bao giờ.

Trên thế gian này quá nhiều kẻ có thủy mà chẳng có chung, cũng quá nhiều những lời đường mật giả dối. Thế nào mới thật sự là yêu đây?

Nàng từ khát vọng đến khó hiểu, rồi lại từ khó hiểu đến mê hoặc. Cho tới lúc này nàng mới giật mình hiểu ra, rằng yêu hẳn cũng chẳng phải chuyện gì khó khăn cả. Một ngày nọ, khi mơ hay lúc tỉnh, nàng cứ luôn không kìm được nhớ lại cách xưng hô thân mật của hẳn với mình hôm đó, rồi còn cả nụ cười mỉm hiếm hoi cùng với cử chỉ dịu dàng kia, nhưng sâu sắc nhất là nụ hôn nhẹ dịu dàng của hẳn. Những thứ khác, như sự xấu xí của hẳn cùng với việc hẳn ghét bỏ nàng, nàng căn bản chẳng hề để tâm.

Trong lòng nàng hiểu rõ, nếu hẳn chịu nhìn nàng một cái, rồi thật lòng tái hiện lại sự dịu dàng của hẳn ngày hôm đó với nàng, cho dù có bắt nàng lập tức chết đi, nàng cũng sẽ cam tâm tình nguyện. Chắc đây chính là yêu, một thứ tình cảm khiến người ta cam lòng tự thiêu đốt chính mình, một cái bẫy mê người khiến mọi tâm trạng mừng giận buồn vui của bản thân đều nằm trong tay người khác, một ngục tù tình cảm mà bên trong một nửa là hạnh phúc ngọt ngào, một nửa là sự khổ đau và cô đơn vô tận. Nàng đã hiểu, nhưng tiếc rằng đã muộn. Suốt bao đời nay, biết bao nhiêu nữ nhi Diêm tộc đã không ngừng gặp phải tao ngộ giống như nàng. Liệu rồi nàng có bước lên con đường không lối về mà bọn họ đã từng đi qua hay không?

Nhẹ nhàng cất bước đi tới, nàng quỳ xuống bên cạnh Khanh Tuần, dang tay ôm hẳn vào lòng.

Khanh Tuần tựa như không hề phát giác, chẳng có bất cứ phản ứng nào.

Nàng dịu dàng vén mái tóc dài của hẳn ra sau tai, để lộ một khuôn mặt hờ hững chẳng có chút biểu cảm. Rất nhẹ nhàng, nàng ghé đôi bờ môi đỏ mọng của mình tới đặt lên gò má cao của hẳn một nụ hôn, dịu dàng nói: “Đừng buồn!”

Khanh Tuần toàn thân chấn động, lập tức tỉnh táo trở lại, rồi đưa tay đẩy nàng ra khỏi mình. Vì dùng lực quá lớn, Diêm Nương không kìm được ngã lăn sang một bên.

“Cút!” Trong cặp mắt màu nâu nhạt của hẳn ánh lên một nét giận dữ và chán ghét. Hẳn chỉ muốn ngồi một mình ở nơi yên tĩnh chút thôi, sao nữ nhân này lại không biết điều như thế?

Trong mắt Diêm Nương thoáng qua vẻ buồn bã, nhưng ngay sau đó lại bị nụ cười che giấu đi ngay. Nàng ung dung ngồi dậy, chống hai tay ra sau lưng, phơi bày ra những đường cong quyến rũ của mình, nũng nịu nói: “Khanh lang, chàng đã quên lời thề của mình rồi sao? Hay là để nô gia nhắc nhở chàng nhé!”

Khanh Tuần hơi nheo mắt lại, bên khóe miệng thoáng qua một nét khinh thường, đột nhiên đứng thẳng người dậy, định rời khỏi nơi đây. Dù hẳn không thể đuổi nàng, nhưng hẳn đi thì chắc là được chứ gì?

“Định đi sao?” Diêm Nương lại không hề có ý buông tha cho hẳn: “Chàng hối hận rồi, muốn đi cướp sư muội của mình về đúng không? Ừm, bây giờ vẫn còn kịp đấy.” Nàng không hiểu tại sao hẳn lại đẩy người mình yêu vào lòng một nam nhân khác, cho nên mới cố ý khích bác. Trong lòng nàng, căn bản không có khái niệm chùn bước hay nhường nhịn, nàng đã yêu ai thì nhất định phải cố gắng hết mình để tranh thủ. “Nhưng chàng đừng quên, nô gia mới là nữ nhân của chàng, suốt đời suốt kiếp này chàng đều không được phụ nô gia đâu.” Chẳng ngờ lời thề mà ngày đó nàng vốn không bận tâm bây giờ lại trở thành thứ vũ khí quan trọng nhất để nàng đi tranh thủ, chuyện trên đời quả thực khó lường.

Khanh Tuần nghe thế thì đột nhiên dừng bước, ánh mắt trở lại vẻ bình lặng như xưa, chậm rãi nhìn về phía Diêm Nương lúc này đang ngẩng đầu lên nhìn vào mắt hẳn, rồi quan sát nàng kỹ càng một lượt từ đầu đến chân.

Diêm Nương thản nhiên đón nhận ánh mắt của hẳn, hơi nghiêng đầu qua một bên, mái tóc dài từ trên vai trượt xuống lại càng trở nên quyến rũ yêu kiều. Chỉ có bản thân nàng mới rõ, khi ánh mắt hẳn nhìn đến đâu, nơi đó trên thân thể nàng liền không kìm được mà run lên lay lẩy, nàng căn bản không thể khống chế nổi phản ứng của bản thân mình.

“Thế nào, hài lòng chứ?” Mượn việc nói chuyện, nàng cố gắng phân tán sự chú ý của bản thân mà không để lại chút dấu vết nào.

“Nàng là nữ nhân của ta.” Vẫn là giọng nói khàn khàn ấy, khiến người ta căn bản không đoán được chủ nhân của nó đang nghĩ gì.

“Đúng vậy, Khanh lang.” Diệm Nương hơi cau mày, lộ một dáng vẻ nghi hoặc hết sức mê người, mà trái tim nàng lại vì thái độ không rõ ràng của hắn mà trở nên thấp thỏm bất an, hắn muốn làm gì đây?

“Được! Được lắm...” Khanh Tuần lẩm bẩm nói, chân đã bước tới trước mặt Diệm Nương.

“Khanh lang?” Diệm Nương hết sức khó hiểu, đang định đứng dậy hỏi cho rõ ràng, đôi bờ vai mỏng manh đã bị hai bàn tay to của Khanh Tuần nắm lấy.

Xoạt...

Tiếng quần áo bị xé rách vang dội, một mảng đỏ rực bay lên giữa không trung, xoay tròn trong làn gió thu lạnh lẽo, tựa như ngọn lửa nóng bỏng nhiệt tình, lại tựa như bầu máu nóng sục sôi, rồi cuối cùng chậm rãi rơi xuống đất, giống những chấm lạc hồng đỏ tươi rải xuống mặt hồ trong veo tĩnh lặng...

Tiếng tiêu thổi lơ lửng réo rắt vang vọng giữa màn đêm tĩnh lặng, như khóc như than.

Cảm giác được sự lạnh giá, Diệm Nương chậm rãi tỉnh dậy, vầng trăng tròn vành vạnh đã lên cao đến giữa trời, ánh trăng dịu nhẹ như nước, chiếu rọi xuống cảnh vật xung quanh. Sự đau đớn nơi hạ thân truyền đến khiến nàng không kìm được nhúu chặt đôi mày liễu. Hắn đi rồi sao? Một tia chua chát thoáng qua nơi khóe miệng. Nàng không ngờ lại trần trụi nằm ngủ bên bờ hồ lâu như thế, quần áo của nàng đã bị hắn xé nát, vậy mà đến một chiếc áo choàng hắn cũng không để lại cho nàng. Hắn căn bản không để ý đến sự sống chết của nàng, xem liệu nàng có gặp nguy hiểm hay không, chắc hắn vốn cho rằng nàng là một con đàn bà dâm đảng ai cũng có thể cười lên được.

Cố gắng bò dậy ngồi tựa vào gốc cây, cơn đau bỏng rát giữa hai chân làm nàng nhớ lại sự thô bạo cùng với cặp mắt lạnh lùng vô tình của hắn. Một cảm giác đau đớn đến khó tả bắt đầu lan ra khắp toàn thân, giống như có tiếng sét tàn phá toàn bộ cơ thể, khiến nàng đau đến mức chỉ muốn òa khóc một trận, không kiềm chế được đưa tay lên ôm ngực nhắm mắt lại nức nở. Nhưng trong trái tim này, trong trái tim mà tất cả mọi người đều cho rằng vô cùng bẩn thỉu này, không ngờ lại chẳng có một tia oán hận nào bùng lên cả.

Tiếng tiêu dừng lại. Diệm Nương bừng mở mắt, tới lúc này nàng mới giật mình phát hiện sự tồn tại của nơi mà tiếng tiêu vừa biến mất. Vén mái tóc dài rối bời, nàng nhìn thấy có một nữ tử áo trắng thân hình thon thả, tay cầm trường tiêu đang ngồi trên tảng đá lớn cách đó không xa. Dưới ánh trăng mờ mờ, nữ tử đó như thực như ảo, khiến người ta không kìm được phải hoài nghi, liệu đây có phải là nàng tiên trong hồ nước hay không.

“Người tỉnh rồi?” Giọng nói mỏng manh mà tao nhã của nữ tử đó vang lên trong màn đêm tịch mịch, nghe như tiếng chuông bạc giữa không trung.

“Sao cô lại ở đây?” Diệm Nương không hề che giấu tấm thân trần trụi của mình, cố dè nén nỗi đau đớn trong tim, tỏ vẻ thản nhiên hỏi.

“Chờ người tỉnh lại chứ sao.” Nữ tử đó không hề ngoảnh đầu lại, dang rộng hai tay như muốn đón lấy làn gió lạnh giá từ trên mặt hồ thổi tới, khiến mái tóc dài cùng ống tay áo đều lật phất tung bay, tựa như sắp cưỡi gió bay đi vậy.

“Tại sao không gọi ta dậy?” Diệm Nương nhắm mắt lại, yếu ớt hỏi.

“Người mệt rồi, không phải sao?” Nữ tử đó ngoảnh đầu qua, để lộ khuôn mặt thanh nhã tú lệ, thì ra là Hồng Hô. Trên khuôn mặt nàng ta thấp thoáng một nét cười chế giễu: “Ha ha, không ngờ tên quái vật Khanh Tuần đó lại dũng mãnh như vậy.”

“Chàng không phải là quái vật.” Bị lời nói của đối phương chọc giận, Diệm Nương chẳng nghĩ ngợi gì đã lập tức bao biện cho Khanh Tuần, giọng nói mang đậm sự cảnh cáo.

Hồng Hô khẽ nhún vai, không muốn tiếp tục dài dòng với Diệm Nương về vấn đề này. Nàng ở lại đây canh chừng không phải vì mình và nàng ta cùng mang thân phận Diệm Nương, mà là vì Diệm Nương này mang họ Thành Gia, nàng nợ họ Thành Gia, nhất định phải trả.

“Cô chứng kiến hết rồi sao?” Thấy nàng ta không nói gì, giọng của Diệm Nương cũng trở nên nhẹ nhàng hơn: “Chàng... Chàng không biết cô ở bên cạnh ư?” Với võ công của Khanh Tuấn, có người ở bên cạnh nhìn lên sao lại không biết, chẳng lẽ hẳn không để tâm chút nào?

Hồng Hô nghe vậy bèn “Hừ” lạnh một tiếng: “Ai thèm nhìn, cô nghĩ hay lắm sao?”

Nàng chỉ vô ý bắt gặp mà thôi, bị Khanh Tuấn ngoảnh mặt nhìn qua, liền dùng ánh mắt bình tĩnh liếc một chút rồi vội vàng rời khỏi đó. Mãi một lúc sau nàng mới quay lại, phát hiện Diệm Nương không ngờ vẫn nằm nguyên chỗ cũ, còn Khanh Tuấn thì đã biến mất chẳng thấy tăm hơi.

Diệm Nương thầm buồn bã, tâm trạng như đã đi về một nơi rất xa. Nàng không hề hối hận cũng chẳng oán giận chút nào, vì nàng may mắn hơn rất nhiều Diệm Nương khác, tuy quá trình không vui vẻ lắm, nhưng ít nhất nàng cũng cam tâm tình nguyện.

“Giao cả cuộc đời mình ột tên quái... một nam nhân vô lương tâm, có đáng không?” Hồi lâu sau, Hồng Hô đột nhiên lạnh lùng cất tiếng hỏi, một nét cười ngơ ngẩn ngự trị trên khuôn mặt nàng ta.

Nữ nhi Diệm tộc đều là như thế, chỉ cần yêu một nam nhân đều sẽ bất chấp tất cả, cho tới khi thịt nát xương tan. Cho nên nàng mới muốn phản bội lại huyết thống của mình, nàng không cam tâm khi vận mệnh của bản thân bị kẻ khác giật dây, tất cả mọi việc nàng làm đều khác với các nữ tử Diệm tộc, nhưng... Trong đầu nàng bỗng hiện lên hình ảnh của một thiếu niên tóc trắng, nếu là chàng, nếu chàng muốn giật dây số mệnh của nàng, nàng sẽ làm thế nào đây? Nàng còn nợ chàng một ân tình, nàng... Sẽ không, chàng nhất định sẽ chẳng còn nhớ, có ai nghe nói nam tử Diệm tộc từng để nữ tử Diệm tộc vào lòng? Nhắm lại đôi mắt xinh đẹp, nàng cảm thấy ngực mình có chút bức bối, không kìm được hít sâu một hơi, đè nén thứ cảm xúc kỳ lạ đang rục rịch trỗi dậy.

Diệm Nương nở một nụ cười chua chát tới cực cùng. Xưa nay nàng luôn cố hết sức né tránh tình yêu, nhưng mãi đến khi gặp Khanh Tuấn, nàng mới biết dòng máu chảy trong người nữ nhi Diệm tộc nóng bỏng biết bao, thứ tình cảm ẩn chứa nơi ấy nồng đậm đến thế nào. Đó căn bản không phải là cái mà con người có thể áp chế được. Cháy hết mình cho tình yêu là vận mệnh đã được định trước của tất cả Diệm Nương, cũng là mục đích duy nhất trong sinh mệnh của Diệm Nương, không ai có thể né tránh.

Xa xăm nỗi nhớ, hỏi rằng nhớ ai? Từ ngày tiễn đưa chàng lên ngựa, đêm đêm âu sầu nỗi màn không. Sáng dậy soi gương ngó đôi mày ngài, oán chàng trách chàng cũng là khi thương nhớ. Nước hồ mùa thu trắng màu hoa sen, thương tâm cảnh chim uyên ương bay lúc chiều tà. Vì chàng ta trồng cỏ từng la, tới mùa lạnh giá dây leo đã dài hơn cành từng. Vì chàng ngồi ôm gối san hô, nước mắt đã khô vương đầy mạng nhện. Nhân sinh hữu tình cam lòng đầu bạc, sao vẫn chẳng thể mãi bên nhau? Gió mưa rả rích, riu rít gà kêu, hỏi rằng nhớ ai? Gặp người trong mộng.[1]

[1] Trích “Trường tương tư” của Quách Giác thời nhà Nguyên.

Hồng Hô nhìn mặt nước mênh mông trước mặt, khẽ cất tiếng ngâm, giọng ca dịu dàng uyển chuyển, bi thống thê lương, lẫn quất vang vọng giữa làn gió đêm lạnh lẽo, mãi chẳng chịu tan.

Diệm Nương hơi cau mày lại, nhất dãi lụa đỏ thường ngày dùng buộc tóc rơi ở một bên, rũ ra quăn lấy thân mình, mái tóc dài cũng xõa xuống che đi quá nửa khuôn mặt. Bám vào thân cây đứng đây, nàng có chút buồn bực khi phải nghe bài hát buồn thương khiến người ta nhụt chí này.

Nếu muốn có thứ gì, nữ nhi Diệm tộc sẽ bất chấp tất cả, không từ thủ đoạn để giành được, đâu có ai lãng phí thời gian vào việc nhớ nhung sâu tui, đừng đùa như thế. Hồng Hô có thể hát bài hát thế này, quả nhiên đã không còn là Diệm Nương nữa.

“Không thích nghe sao?” Hồng Hô đột nhiên bật cười một cách khoái trá, hiển nhiên rất thích thú khi thấy Diệm Nương không vui. “Đúng thế, nữ nhi Diệm tộc sẽ không bao giờ hát loại bài hát thế này.” Dừng lại một chút, nàng ta mới tiếp lời: “Nhưng ta không phải là Diệm Nương, ta là Hồng Hô.”

Diệm Nương bị nàng ta cố ý đả kích, tâm tình ngược lại còn dễ chịu hơn vài phần, nhẹ nhàng nói: “Cô là gì cũng không liên quan tới ta. Ta phải đi đây.” Dứt lời, nàng liền loạng choạng cất bước rời đi.

Hồng Hô không giận dữ, cũng không để ý đến nàng, lại đưa cây tiêu lên miệng tiếp tục thổi. Tiếng tiêu u uất lan đi theo gió thu giữa trời trăng sáng, toát ra một sự cô độc ngao ngễ khó miêu tả bằng lời.

Đúng vào khoảnh khắc Diệm Nương đi ra khỏi khu rừng, tiếng tiêu chợt dừng lại, bên tai vang đến tiếng ca tha thiết của Hồng Hô.

Cô gái xinh đẹp tha thướt như nàng Đồng Quý phi, nhà ở ngay gần cây cầu đầu tiên bên cạnh Nam Sơn. Không muốn theo người rời đi, hàng đêm trăng sáng một mình thổi tiêu.[2]

[2] Trích “Trúc chi từ” của Tào Diệu Thanh thời nhà Minh.

Khanh Tuần mặc một bộ đồ màu đen, chăm chú quan sát động tĩnh của khu nhà lớn phía đối diện qua ô cửa sổ khép hờ. Hôm kia hắn nhận được tin tức Tổng Tích Nguyên cùng với Thiên Vương Hành, Đồng Bách Hạc, Chúc Hề Khiêm nhân lúc Khanh phủ cử hành hôn lễ mà ngầm hợp mặt ở ngô Khổng Gia, bàn bạc sự vụ suốt hai canh giờ. Bởi vì phòng vệ quá nghiêm mật nên nội dung của cuộc họp bàn đó không thể điều tra rõ.

Hôm qua bốn nhà này đã công nhiên cưỡng ép các cửa hiệu của nhà họ Khanh nằm trong địa bàn của mình phải đóng cửa, đồng thời trục xuất tất cả những người có liên quan đến nhà họ Khanh ra ngoài, phạm là thuyền bè của nhà họ Khanh đều không thể đi qua khu vực sông nước do bọn họ cai quản. Đây hiển nhiên chính là hiệp nghị mà bốn nhà này đã đạt thành, quyết định bắt tay công khai đối phó với nhà họ Khanh. Nếu tình hình tiếp tục phát triển theo chiều hướng này, nhà họ Khanh ắt sẽ phải chịu một sự đả kích lớn chưa từng có.

Vừa hay tin Khanh Tuần đã lập tức một mình lên tới Điền Nam, căn bản không thương lượng với bất cứ người nào, chuẩn bị ám sát Tổng Tích Nguyên để răn đe những kẻ khác.

Khanh Tuần vốn không phải hạng người hữu dũng vô mưu, vậy nhưng biết rõ kẻ địch nhất định đã sớm có phòng bị, chuyến đi này ắt sẽ nguy hiểm trùng trùng, thế mà hắn vẫn khăng khăng làm theo cảm tính. Nỗi cô độc đã đeo bám hắn quá lâu, lâu đến mức khiến hắn gần như quên mất cảm giác đau đớn của cái chết, hay sự sống, đó là cái gì? Sự ra đi của Tịnh nhi chợt khiến hắn nhớ ra, ngoài việc giết người và bảo vệ lợi ích của nhà họ Khanh, hắn vẫn còn có quyền lựa chọn. Lựa chọn giữa cần hay không cần, lựa chọn giữa sống và chết.

Tiếng mõ canh hai gõ vang, một làn gió lạnh thổi tới khiến ngọn đèn trong khu nhà đối diện bất định nhấp nháy, thỉnh thoảng có thể nhìn thấy những kẻ đi tuần đêm đi qua giữa sân hay trên nóc nhà. Tất cả vẫn y nguyên như cũ, không hề có vẻ gì căng thẳng.

Khanh Tuần tập trung tinh thần, tỉ mỉ kiểm tra trang bị của bản thân, sau khi xác định không có sơ hở gì mới nhẹ nhàng đẩy cửa sổ ra.

Đây là gian gác của một ngôi nhà nằm đối diện với Tổng phủ qua một con đường, được thủ hạ của hắn bí mật mua lại từ lâu, trở thành cứ điểm để giám sát nhà họ Tống, tầng phía dưới được ột cặp vợ chồng làm ăn nhỏ thuê để che giấu, mãi đến giờ vẫn chưa bại lộ.

Khanh Tuần nhảy ra ngoài cửa sổ gian gác rồi lao thẳng về phía nóc nhà đối diện hệt như một con diều hâu, nhẹ nhàng tránh khỏi tầm mắt của lũ hộ vệ đi tuần, tiến đến tòa kiến trúc chính, Tứ Hải các, của Tổng phủ. Ngay từ lần trước đến gặp Tổng Tích Nguyên, hắn đã chú ý quan sát kỹ càng bố cục trong Tổng phủ, lần này tìm đến tất nhiên đã biết rõ ngọn ngành.

Tứ Hải các nằm tại nơi trung tâm của Tổng phủ, là một tòa kiến trúc gỗ ba tầng, các tường vách mái cong đều được điêu khắc hết sức tinh tế, phong thái vừa cổ điển lại vừa bề thế. Khu vực hai mươi trượng xung quanh đó không hề có cành cây ngọn cỏ nào, là một bãi đất trống được lát bằng những phiến đá lớn. Loại thiết kế này cực kỳ cổ quái, nhưng đồng thời cũng rất thực dụng. Căn bản không người nào có thể lảng lảng lên đến ngôi lầu chính mà không bị ai phát giác, đặc biệt bây giờ nơi đây còn đèn đuốc sáng trưng, không có chỗ nào để ẩn nấp. Qua đó cũng có thể thấy Tổng Tích Nguyên sợ chết đến mức nào, vậy mà loại người này lại dám công nhiên đi khiêu khích nhà họ Khanh, thực khiến người ta khó hiểu.

Khanh Tuần ngồi trên một cây lớn, ngưng thần bề khí quan sát tình hình ở phía đối diện. Trong lòng hắn rất ngạc nhiên, chỉ thấy cửa lớn của Tứ Hải các mở rộng, trong ngoài đều sáng rực như ban ngày, Tổng Tích Nguyên đang trái ôm phải ấp hai thiếu nữ tuyệt đẹp ngồi trong uống rượu. Trước mặt bọn họ có bày một chiếc bàn bát tiên, bên trên là vô số thứ đồ ăn thức uống thịnh soạn, vậy nhưng lại chưa được động đến chút nào, cứ như đang đợi ai đó vậy.

Hơi trầm ngâm một chút, Khanh Tuần liền nhảy xuống, bước đi lặng lẽ. Hắn chấp hai tay phía sau, sống lưng uốn thẳng tắp, mái tóc dài cùng ống tay áo theo gió tung bay, khuôn mặt hồ hững khiến người ta cảm nhận được sát khí lạnh lùng, tựa như ma thần giáng thế.

Trong tiếng kêu ré lên đầy sợ hãi của hai thiếu nữ, Tổng Tích Nguyên vui vẻ cười vang: “Lão phu chờ Cô Sát đã lâu rồi, xin vào đây cùng uống chén rượu.”

Khanh Tuần “Hừ” lạnh một tiếng, ngẩng cao đầu cất bước về phía lão ta, ánh mắt nhìn lão không hề có chút biểu cảm nào, như thể đang nhìn một người chết vậy.

Tổng Tích Nguyên thần sắc không đổi, hai tay vỗ nhẹ, một hàng tổng cộng tám thiếu nữ cùng bước ra ngoài, không một ai không phải là mỹ nữ vạn người chọn một. Mỗi người đều mặc áo váy bằng lụa mỏng dán sát cơ thể, thấp thoáng lộ ra yếm và quần lót đỏ tươi, nhất thời hương thơm rợn ngợp, mông ngực đung đưa, khiến người ta ngỡ như mình đang nằm mộng.

“Nghe nói Khanh công tử rất có hứng thú với những nữ nhân dâm dăng, lão phu đã phải mất công đi khắp nơi tìm về tám tuyệt thế bảo vật này cho công tử, mong công tử nhận lấy.” Tổng Tích Nguyên cười híp mắt lại khoát tay một cái, tám nữ tử đó lập tức giống như những cánh bướm lao về phía Khanh Tuần.

Khanh Tuần nghe vậy, sâu trong cặp mắt thoắt qua một tia dị thường gần như không thể phát giác, bộ dáng phóng dăng của Diễm Nương chợt hiện lên trong đầu, khiến toàn thân hắn đều cảm thấy vô cùng khó chịu. Hắn trời sinh có tật ưa sạch sẽ, hôm đó dùng cách như dã thú để chiếm hữu nữ nhân dâm dăng kia thật ra là để trừng phạt và dày vò chính bản thân mình, bây giờ nghĩ lại hắn vẫn còn thấy buồn nôn.

Nhưng loại cảm giác này chỉ thoáng qua rồi lập tức biến mất, ánh mắt hắn khóa chặt Tổng Tích Nguyên, tốc độ dưới chân từ đầu đến cuối chưa từng thay đổi, sắc mặt cũng không lộ ra vẻ khác thường gì. Hắn không trả lời Tổng Tích Nguyên, xưa nay Khanh Tuần hắn giết người chưa từng dây dưa con mồi mình muốn giết, mà trong mắt hắn cũng chỉ có con mồi đó mà thôi, những người khác đều không liên quan gì.

“Công tử!” Trong tiếng oanh yến véo von, tám nữ tử diễm lệ mang theo những làn gió thơm lao về phía hắn, ai nấy đều cười tươi như hoa, không hề tỏ ra sợ hãi trước dung mạo xấu xí cùng khí thế như sát thần của hắn.

Đúng vào lúc đám nữ tử ấy chỉ còn cách hắn chừng ba thước, tưởng như sắp nhào vào lòng hắn đến nơi, bỗng cổ chợt xảy ra.

Một đôi tay thon dài tuyệt đẹp gần như không có gì để chê trách chợt gạt đám nữ tử kia ra đánh về phía Khanh Tuần, đám thẳng tới hai yếu huyệt lớn là Đan Trung và Khí Hải của hắn, khí thế giống như sấm rung chớp giạt, mà tư thế cũng đẹp vô cùng. Nếu bị trúng chiêu, cho dù không chết, hắn ắt cũng sẽ phải trọng thương mà gục ngã.

Trong cặp mắt sâu hoắm của Khanh Tuần chợt lóe tinh quang. Hắn không lùi mà tiến, thản nhiên nghênh đón đôi tay đẹp hiếm có kia.

Đám nữ tử hét lên một tiếng, vội vàng né sang bên. Trong tay mỗi người nháy mắt đã có thêm một thanh chủy thủ bén nhọn, bao vây chặt Khanh Tuần ở giữa.

Chủ nhân của đôi tay vừa rồi đã hoàn toàn hiện diện, không ngờ lại là một nam nhân có làn da nõn nà như ngọc. Về ngoài của nam nhân này hết sức thanh tú, cặp mắt phụng hoàng lại càng làm toát ra vẻ tà dị tới tột cùng, có sức quyến rũ rất lớn đối với cả nam lẫn nữ. Cho dù xuất ra một chiêu thức hiểm độc như vậy, nhưng trên mặt hắn vẫn thấp thoáng nụ cười ôn hòa, mang đến cho người ta cảm giác ung dung tiêu sái, tựa như đang ngâm thơ ngắm trăng chứ không phải ra chiêu đoạt mạng người.

Tuyệt Hồ Thu!

Khi nhìn thấy đôi tay đó, Khanh Tuần đã biết đối thủ là ai, sao có thể để hắn đánh trúng được. Đúng vào khoảnh khắc sinh tồn tử vong khi đôi tay ấy chỉ còn cách hắn ba tấc, hắn chợt hóp bụng lại, đồng thời nhanh chóng di chuyển qua một bên, khiến kẻ địch không thể điểm chỉ vào các yếu huyệt. Khi bàn tay chứa đầy kinh khí của đối phương quét qua vùng ngực và bụng bên trái Khanh Tuần, một thanh trường đao không biết xuất hiện từ lúc nào đột ngột nằm trong tay gã, đâm thẳng về phía đối thủ. Tuyết Hồ Thu không ngờ Khanh Tuần lại lớn gan đến mức dùng thân thể để đỡ chiêu sát thương này của mình, lập tức kinh hãi lùi nhanh về phía sau, nhưng vẫn không tránh được một đao còn nhanh hơn sấm rưng chớp giật ấy của Khanh Tuần.

Giữa làn máu tươi bắn ra tung tóe, Tuyết Hồ Thu loạng choạng lùi về phía sau, sườn phải đã bị đâm trúng. Nhưng hắn có chân khí hộ thể, Khanh Tuần lúc này vì bị song chưởng của hắn đánh trúng ngay trước đó nên nội lực cũng đã giảm nhiều, chỉ làm hắn bị thương nhẹ, không thể một đao đoạt mạng. Không đợi Khanh Tuần thừa thắng truy kích, tám nữ tử kia đã đồng thời hét lên, rồi vung thanh chủy thủ trong tay đâm về phía hắn, nhằm ngăn cản hắn đuổi theo Tuyết Hồ Thu.

Mấy nữ tử này Khanh Tuần căn bản chẳng để vào mắt. Một tiếng thét vang lên, mái tóc dài tung bay uốn lượn, hắn giống như ma quỷ ung dung đi lại trong đám nữ nhân. Đi qua nơi nào, người bên cạnh liền gục ngã ngay xuống đất, nhưng lại chẳng có ai nhìn rõ hắn đã sử dụng chiêu thức gì.

“Đến lượt ngươi rồi.” Khanh Tuần đi tới trước bậc thềm đá, bỏ qua cảm giác không ổn đột ngột trào dâng trong lòng, nhìn chằm chằm vào Tổng Tích Nguyên đang hoang mang lùi về phía sau, lạnh lùng nói.

Trong lúc lên tiếng cũng không thấy hắn có động tác gì, nhưng mấy thanh phi đao rất mảnh lấp lánh ánh sáng màu xanh lam đột nhiên xuất hiện bay thẳng về phía Tổng Tích Nguyên, chia ra tấn công các vị trí yếu hại trên người lão. Chỉ cần có một vị trí trúng tiêu, lão ắt sẽ phải lập tức châu trời. Mà Khanh Tuần cũng lập tức đuổi sát theo sau, không thêm để ý đến Tuyết Hồ Thu đang lao tới từ phía bên cạnh.

Ngay vào lúc Tổng Tích Nguyên không thể né tránh, một chiếc áo choàng màu đen đột nhiên bay ra từ phía bên cạnh. Chỉ nghe những tiếng leng keng liên tiếp vang lên, mấy thanh phi đao đều bị chiếc áo choàng chặn đứng, tất cả cùng rơi xuống đất. Ngay sau đó, một thanh quả trượng mang theo tiếng gió vù vù phối hợp với Tuyết Hồ Thu cùng tấn công về phía Khanh Tuần. Người cầm quả trượng là một lão già áo đen tóc nâu, huyệt thái dương gồ cao, công lực rõ ràng không kém.

“Keng...” Khanh Tuần vung đao chém đến thanh quả trượng, phát ra một âm thanh giòn tan, thể tiến công về phía trước của hắn đã bị chặn lại, lão già kia thì phun ra một ngụm máu tươi rồi ngã sang một bên. Cùng lúc ấy chưởng của Tuyết Hồ Thu cũng đã đánh tới, Khanh Tuần cố đè nén khí huyết sôi trào trong lồng ngực, hai mắt bùng lên ánh tinh quang, khép ngón tay lại thành chưởng, vừa khéo chặt tới cổ tay của đối thủ. Tiếng xương gãy vang lên, Tuyết Hồ Thu sắc mặt trắng bệch lão đảo lùi qua bên cạnh.

Cảm giác không ổn lại càng trở nên rõ ràng hơn, Khanh Tuần cảm thấy bản thân hình như đã bỏ sót một chuyện gì đó vô cùng quan trọng, nhưng lại không có thời gian để suy nghĩ, chỉ đành một lần nữa bỏ qua. Đang lúc định thừa thắng truy kích, cảm giác choáng váng đột ngột trào dâng trong đầu, thân hình cao gầy của hắn không kìm được hơi lão đảo. Trong lòng cả kinh, hắn biết vừa rồi trong lúc mình giao chiến với Tuyết Hồ Thu đã không thể duy trì trạng thái bế khí, thành ra hít vào mùi hương mang theo độc tính trên người đám nữ nhân kia, sau đó lại phải vận công xuất một chiêu với lão già áo đen, khiến độc tính càng nhanh phát tác. Tuy ôm lòng tất chết tới đây, nhưng nhiệm vụ còn chưa hoàn thành, hắn sao có thể cam tâm cho được.

Nhìn ra sự suy nhược của Khanh Tuần, Tổng Tích Nguyên cười dài một tiếng, thân hình vốn đầy vẻ già nua lập tức ưỡn thẳng lên, trông cao hơn rất nhiều, mái tóc trắng không có gió mà tự tung bay, đầy vẻ oai phong凛冽. Thì ra ngay từ đầu lão đã giả vờ yếu ớt, che được mắt của tất cả mọi người, thực không đơn giản. Kẻ này không sớm diệt trừ, ắt sẽ để lại vô số tai vạ về sau.

Mấy tiếng động nhẹ vang vào tai, không cần nhìn Khanh Tuần cũng biết mình đã bị bao vây rồi. Trên nóc nhà bốn phía xung quanh được bố trí vô số cung thủ, dây cung đều đã kéo căng, đầu mũi tên nhắm thẳng về phía hắn. Lần này cho dù đang ở lúc phong độ nhất, hắn muốn toàn thân chạy thoát cũng chẳng phải chuyện dễ dàng, huống chi hiện giờ đã bị trọng thương. Xua tan ý niệm chạy trốn ra khỏi đầu, hắn hít sâu một hơi, cố đè nén độc tố và thương thể trong cơ thể. Chỉ cần Tổng Tích Nguyên không bỏ chạy, hắn nắm chắc có thể giết chết được lão trước khi độc tính phát tác.

Không có bất cứ dự báo nào, thân hình Khanh Tuần đột nhiên lao về phía trong căn phòng như cơn gió lốc. Một khi vào được trong phòng, đám cung thủ sẽ không thể bắn trúng, phần thắng của hắn cũng sẽ tăng lên nhiều. Một tiếng thét lớn vang lên, Tổng Tích Nguyên chẳng hề sợ hãi, năm ngón tay xòe ra chụp về phía hạ âm Khanh Tuần. Một trảo này của lão vốn nên chụp tới huyệt Thiên Linh của đối phương, nhưng vì Khanh Tuần dáng người rất cao, không tiện thi triển, cho nên lão thay đổi phương hướng, có điều chiêu thức vẫn rất lợi hại, khiến người ta không dễ gì né tránh.

Khanh Tuần điểm nhẹ mũi bàn chân xuống đất, nhảy vọt lên, co chân lại thúc đầu gối chân phải tới ma trảo đó, cùng lúc chân trái vòng ra đá quét tới huyệt Thái Dương của Tổng Tích Nguyên, tỏ rõ thái độ dù phải bỏ đi một chân cũng quyết lấy mạng lão.

Tổng Tích Nguyên đâu muốn mất mạng trong tình huống phe mình đã nắm chắc phần thắng thế này, vội vàng ngã người về phía sau hòng né tránh cú đá của hắn, ai ngờ Khanh Tuần đột ngột thay đổi tư thế giữa không trung, tựa như một con chim đại bàng lao tới, dùng tay phải làm đao đâm về phía ngực lão. Mắt thấy Tổng Tích Nguyên đã không cách nào né tránh được, từ phía sau và hai bên phải trái chợt có mấy bóng người lao ra, một đao, một thương, một chưởng, một kiếm đồng thời đánh về phía Khanh Tuần, nhằm ép hắn phải thu chiêu tự cứu mình, qua đó trợ giúp Tổng Tích Nguyên thoát khỏi tai kiếp.

Ai ngờ Khanh Tuần căn bản chẳng thêm để ý đến, chỉ hơi lách người một chút né tránh những chỗ yếu hại, còn chiêu thức trong tay vẫn không hề thay đổi phương hướng. Trong khoảnh khắc đao kiếm chém trên lưng, trường thương đâm vào đùi trái, chưởng lực đánh lên vai phải, bàn tay hắn đã chuẩn xác đâm thẳng vào cơ thể Tổng Tích Nguyên.

Thời gian như ngưng đọng lại.

Tổng Tích Nguyên trợn trừng đôi mắt, không dám tin vào kết quả này. Xưa nay lão luôn tự thị võ công mình không kém, tuy Khanh Tuần là một trong các cao thủ hàng đầu võ lâm, nhưng sau khi đã bị trọng thương và trúng độc, lão muốn thu thập hắn dù chưa chắc dễ như trở bàn tay nhưng kết quả ắt không có gì phải nghi ngờ, huống chi lão còn bố trí phục binh để trợ giúp mình trong lúc nguy cấp. Lão vốn muốn nhân cơ hội này để thủ lợi, tự tay giết chết Khanh Tuần, khi đó danh vọng của lão trong võ lâm sẽ đạt đến một đẳng cấp hoàn toàn mới. Nhưng lão ngàn tính vạn tính, rốt cuộc vẫn không tính được Khanh Tuần lại bỏ mặc không thêm để ý đến tính mạng bản thân. Đối với loại người coi tính mạng nặng hơn tất cả như lão mà nói, chuyện này quả thực không thể tưởng tượng. Cho nên lão đã phạm sai lầm. Lão xưa nay chưa từng phạm sai lầm, lần này là ngoại lệ, nhưng chỉ một ngoại lệ ấy thôi cũng đủ khiến lão phải mất đi tất cả.

Một trận máu tươi bắn ra tung tóe, Tổng Tích Nguyên đổ gục xuống chết không nhắm mắt.

Thu bàn tay lại, Khanh Tuần không thể khống chế được đà lao đi của bản thân, nhào luôn về phía trước. Đợi đến khi hắn đứng vững lại được và xoay người về phía sau, sắc mặt hắn đã trở nên trắng bệch, nhưng lại chẳng có chút biểu cảm, một dòng máu không ngừng chảy ra từ bên khóe miệng, nhỏ xuống chiếc áo màu nâu của hắn, dần dần lan rộng ra.

Hắn sắp chết, từ nay về sau không cần tiếp tục sống cuộc sống như xác chết biết đi thế này nữa. Nghĩ tới đây, cảm giác khoan khoái chậm rãi trào dâng từ tận đáy lòng, hắn không kìm được nhếch miệng cười khê, để lộ hàm răng trắng lóa nổi bật lên giữa màu máu đỏ tươi.

Bốn người kia không hề thừa thắng truy kích. Khí thế hung hãn như sát thần của Khanh Tuần cùng với cái chết của Tổng Tích Nguyên khiến bọn họ ngây ra tại chỗ, hiển nhiên chưa từng nhìn thấy cách giết người giống như vậy, hơn nữa cũng bị chấn động bởi không khí thảm liệt bây giờ. Khi Khanh Tuần xoay người về phía sau, thân thể thấm đẫm máu tươi của hắn trông chẳng khác gì vừa bò ra từ địa ngục, lạnh lẽo đến ghê người. Cảm giác sợ hãi không cách nào kiềm chế được bùng lên, bốn người đó vốn cũng là cao thủ danh chấn giang hồ, nhưng bản lĩnh của Cô Sát quả thực quá lớn, sớm đã hình thành nên một bóng ma khó có thể vượt qua trong lòng bọn họ. Mà lúc này thấy hắn có thể giết chết Tổng Tích Nguyên, bản thân cũng là cao thủ dưới sự giáp kích của bốn người mình, sự sợ hãi này càng tăng lên gấp bội, khó mà tiếp tục ra tay. Thêm vào đó bây giờ lại không có người chỉ huy, con trai duy nhất của Tổng Tích Nguyên vẫn đang say sưa với người đẹp ở Túy Phong Lâu, còn có ai chịu bằng lòng bán mạng.

Khanh Tuần khẽ nở nụ cười, bộ dáng càng thêm phần hung tợn, một người nhát gan trong số đó đột nhiên thét lên một tiếng, xoay người bỏ chạy ra ngoài, thoáng cái đã mất hút trong màn đêm tĩnh mịch. Ba người

còn lại cũng giật mình bởi tiếng kêu đó, đưa mắt nhìn nhau, không hèn mà cùng xuất ra các tuyệt chiêu tấn công về phía Khanh Tuần. Bọn họ biết nếu lúc này không giết chết hần, nửa đời sau sẽ khó có thể ngủ ngon được.

Khanh Tuần không né tránh, cũng không chống trả, trong đầu hiện lên khuôn mặt xinh đẹp của Dương Chỉ Tịnh. Mắt thấy một thương, một kiếm, một chưởng đánh về phía mình, trước mắt hần chợt tối sầm lại, ngửa đầu lên trời ngã về phía sau.

Đúng vào lúc này, một bóng người màu đỏ chợt nhảy từ trên nóc nhà xuống, đồng thời phóng ra ba mũi ám khí lấp lánh ánh bạc về phía ba người kia.

Tiếng xé gió vang lên khiến ba người đồng thời biến sắc, vội vàng thu chiêu ngăn cản. Trong thời gian ấy bóng người kia đã vụt đến trước mặt bọn họ, thân pháp nhanh đến khó tả.

Sau tiếng hét yêu kiều, một bàn tay thon nòn nà như ngọc đánh tới ngực một trong ba kẻ đó, tiếng xương sườn gãy vụn lập tức vang lên. Rồi bàn chân trắng nhỏ xinh của nữ nhân áo đỏ vừa xuất hiện điểm vào giữa lưng của một kẻ khác, máu tươi phun ra, đồng thời tả chưởng của kẻ đó theo đà chém về phía mũi thương đang hoang mang đâm tới của kẻ cuối cùng. Thừa lúc mũi thương bị gạt ra, nàng thúc ngay cùi trỏ đến vị trí trái tim đối thủ. Kẻ đó chỉ kịp phun ra một ngụm máu tươi, loạng choạng lùi về phía sau mấy bước.

Tất cả mọi việc xảy ra trong khoảnh khắc, ba kẻ đó dù có nằm mơ cũng không ngờ được mình lại thảm bại trong tay một người không rõ lai lịch thế này. Mà khi bọn họ còn chưa kịp nhìn rõ dung mạo đối phương, một chiếc bóng mờ đã mang theo Khanh Tuần lúc này đang hôn mê biến mất vào trong màn đêm hun hút.

Đám cung thủ kia đã đi đâu rồi?

5. Chương 5

Lửa cháy bập bùng.

Sơn động rất khô ráo, bên ngoài là một vùng rừng rậm ngút ngàn.

Diệm Nương nép sát vào người Khanh Tuần giúp hần giữ ấm. Khanh Tuần quay lưng về phía đồng lửa, khuôn mặt xấu xí ẩn trong bóng tối cùng với mái tóc buông xòa không thể nhìn thấy rõ ràng, do đó cũng không còn đáng sợ như trước nữa. Bộ quần áo lốm đốm vết máu vẫn ở trên người hần, nhưng các vết thương trên lưng và đùi trái đã được Diệm Nương xử lý cẩn thận, bôi kim sang được và dùng vải sạch băng bó.

Diệm Nương hành tẩu trên giang hồ nhiều năm, rất có kinh nghiệm trong việc xử lý ngoại thương, có điều Khanh Tuần không chỉ bị ngoại thương nghiêm trọng, nội thương của hần cũng không nhẹ chút nào. Nàng chẳng có cách gì, chỉ đành đi bước nào tính bước đó mà thôi.

Cặp mắt tròn xoe của Diệm Nương mở to, nhìn chăm chăm vào khuôn mặt xấu xí vẫn thấp thoáng nụ cười của hần, trong lòng âm ỉ đau. Để tiện cho việc giúp hần xử lý vết thương, nàng đã búi mái tóc dài ra phía sau đầu, dùng cành cây thay cho châm cài tóc cố định lại, để lộ ra chiếc cổ thon trắng như ngọc.

“Ta đã để chàng phát tiết rồi, tại sao chàng còn một lòng muốn chết như thế?” Nàng nói với giọng dịu dàng chưa từng có, bàn tay thon nhẹ nhàng gạt mái tóc Khanh Tuần ra phía sau, để lộ toàn bộ khuôn mặt hần. “Chỉ có cái chết mới khiến chàng vui về ư?” Thở dài một hơi buồn bã, bàn tay nàng lướt đi, vuốt ve từng đường nét trên khuôn mặt hần. “Chỉ có lúc này chàng mới ngoan thôi. Chàng thật ngốc, đã thích Dương Chỉ Tịnh như thế, có gì lại không giành lấy nàng ta, đâu phải không có cơ hội, sao lại không biết trân trọng tính mạng của bản thân như thế?”

Trong rừng rất tĩnh lặng, ngoài những tiếng nổ lộp bộp vang ra từ đồng lửa thì chỉ còn tiếng thì thầm khe khẽ của Diệm Nương.

Lúc này đã là đầu đông, đám côn trùng đều sớm ẩn nấp chẳng còn bóng dáng.

“Ta cũng ngốc, chàng mặt mũi xấu xí như vậy, tính cách cũng kỳ quái, sao ta lại thích chàng như thế chứ?” Diệm Nương nhú chặt đôi lông mày, véo nhẹ khuôn mặt Khanh Tuần một cái như để trả thù, trong lòng còn thâm bất mãn sự ngốc nghếch của bản thân. “Ôi, nếu hôm nay ta đến muộn một chút, hoặc là trong đám cao thủ đó có một hai cao thủ thực sự thôi, chàng và ta đều sẽ chẳng cần phải phiền não nữa.”

Ngoài miệng tuy nói như vậy, nhưng trong lòng nàng lại thầm nhói đau vì suy nghĩ này. Nếu hấn mà chết, nàng không dám tưởng tượng mình sẽ ra sao. Bất kể hấn đối xử với nàng thế nào, chỉ cần hấn còn sống, như vậy nàng sẽ còn cơ hội để giành được trái tim hấn. Cho dù hi vọng rất mật mờ, nhưng nàng chẳng hề để tâm.

Nơi này cách Điền Nam chừng hơn trăm dặm, vô cùng kín đáo, mà bản thân Diệm Nương còn là cao thủ truy tung, về mặt xóa dấu vết lộ trình tự có cách độc đáo riêng, trong thời gian ngắn không lo bị kẻ thù tìm được.

“Trên người ta không có tiền, đám người đó lại muốn bắt chàng, ta không cách nào kiếm một đại phu về đây cho chàng được. Muốn trở lại nhà họ Khanh nhanh nhất cũng phải mất ngày rưỡi, mà đó còn là ngồi thuyền. Huống hồ đường thủy đã bị phong tỏa rồi, căn bản không đi được.” Diệm Nương nói với Khanh Tuần đang hôn mê về tình cảnh của bọn họ hiện giờ. Nàng xưa nay luôn độc lai độc vãng, cho dù có gặp phải nguy hiểm lớn hơn thì cũng có thể nghĩ kế thoát thân, nhưng bây giờ còn phải mang theo một người bị thương nặng, quả thực là hết sức khó khăn.

“Khanh Tuần, chàng nhất định phải cố gắng, ta khó khăn lắm mới cứu được chàng về đây, chàng đừng để những việc ta làm trở thành công dã tràng.” Diệm Nương vừa nhỏ giọng cảnh cáo vừa rúc đầu vào lòng Khanh Tuần, lắng nghe tiếng tim đập yếu ớt của hấn. Hiện giờ nàng chỉ có thể xin trời cao thương xót cho Khanh Tuần sớm tỉnh lại, vượt qua tai kiếp này.

Đó là một đôi tay thon trắng nõn như ngọc, phá tan lớp lớp sương mù, tựa như hai bông hoa sen nở rộ, biến hóa thành những hình thái tuyệt đẹp khác nhau, rất chậm, rất chậm, ẩn về phía ngực hấn...

Mồ hôi lạnh của Khanh Tuần tuôn ra ào ạt, kinh hãi mở bừng mắt, vừa khéo bắt gặp ánh mắt chứa chan tình cảm của Diệm Nương. Về mặt hấn không thay đổi, coi như chẳng nhìn thấy gì, dời ánh mắt về phía làn mưa bụi lất phất bên ngoài hang động.

Đúng thế, trong cuộc chiến đó, từ đầu đến cuối hấn luôn có cảm giác không ổn, nhưng lại không thể nghĩ ra tại sao. Bây giờ hấn mới giật mình hiểu ra nguyên nhân bên trong: Tuyết Hồ Thu đáng lẽ không yếu như vậy. Với thực lực của Tuyết Hồ Thu, vốn đủ sức để đánh với hấn một trận, vậy mà khi đó không ngờ lại yếu ớt quá mức, liên tục hai lần bị thương trong tay hấn. Rốt cuộc là nguyên nhân gì đã khiến hấn giúp sức cho Tổng Tích Nguyên, rồi lại vì nguyên nhân gì mà hấn không thể hoàn toàn phát huy thực lực của bản thân như thế?

Diệm Nương nghịch ngợm mái tóc dài buông trước ngực, cặp mắt đắm đuối nhìn Khanh Tuần lúc này vì suy tư nên càng có vẻ thâm trầm hơn, gần như không thể kiềm chế được tình yêu cuộn cuộn trào lên trong lòng.

Từ sau khi hiểu được tâm ý của bản thân, trái tim vốn luôn lênhênh phiêu bạt của nàng như đã tìm được bến đỗ. Cho dù không nhận được sự hồi báo tương ứng, nhưng nàng vẫn có thể cảm nhận một sự ngọt ngào xen lẫn với chua chát khó có thể miêu tả bằng lời. Đây là cảm giác mà suốt mười sáu năm nay nàng chưa từng có. Dường như, từ khi sinh ra nàng đã bắt đầu tìm kiếm thời khắc này trong vô thức. Đó chính là vận mệnh của Diệm Nương, nàng bỗng dưng hiểu rõ.

“Chàng thấy thế nào rồi?” Nàng rốt cuộc vẫn không kiềm chế được sự lo lắng trong lòng, nhẹ nhàng cất tiếng hỏi, cho dù biết rõ xác suất hấn trả lời gần như bằng không. Nhưng nàng không yên tâm được, cứu hấn ra cũng đã năm ngày rồi, tuy hấn đã tỉnh táo trở lại ngay trong buổi trưa ngày thứ hai sau khi nàng bắt đầu truyền nội công, mê hương tán hấn hít vào cũng đã tan đi bảy tám phần, nhưng mấy ngày nay ngoài việc miễn cưỡng vận công tự chữa trị cho bản thân ra, đến đứng dậy hấn cũng không làm được. Rốt cuộc, vết thương của hấn... Nếu quãng thời gian này đám nanh vuốt của nhà họ Tổng tìm đến, dựa vào sức một

mình nàng e rằng khó mà ứng phó nổi. Do đó, ngoài việc đi săn bắn, nàng còn thường xuyên ra ngoài thăm dò tin tức, để đề phòng những tình huống bất ngờ có thể xảy ra.

Khanh Tuấn dường như không nghe thấy câu hỏi của nàng, ánh mắt vẫn nhìn làn mưa bụi ngoài kia, không biết đang nghĩ những gì.

Sớm đã quen với thái độ lạnh lùng này, Diệm Nương chỉ mỉm cười một tiếng bất lực rồi đứng dậy đi tới bên cạnh, đưa tay nắm lấy mạch môn định truyền nội lực qua đó để kiểm tra xem nội thương của hắn khôi phục thế nào. Ai ngờ hắn lại lật tay nắm ngược lấy bàn tay nàng, sau đó đẩy mạnh ra một cách chán ghét, cứ như vừa chạm vào thứ gì đó hết sức bẩn thỉu vậy.

“Đừng chạm vào ta.” Một câu nói khàn khàn đã lột tả rõ tâm thái của hắn, nếu không thật sự cần, hắn không muốn có bất cứ sự tiếp xúc nào với nàng cả.

Trước thái độ khó chịu ấy, Diệm Nương không giận mà cười vang, tấm thân như mềm nhũn không xương dựa sát vào người hắn, quàng tay ôm chặt lấy hắn từ phía bên cạnh, cặp môi hồng ghé đến bên tai rử rĩ: “Chàng quên sao, ta là nữ nhân của chàng, chàng sao có thể ghét bỏ ta được?” Nói rồi, hai tay nàng dùng sức, cố ý dè lên miệng vết thương của hắn.

Sự ngứa ngáy bên tai khiến Khanh Tuấn hết sức khó chịu, còn chưa kịp nghiêng đầu qua né tránh trò đùa nghịch của Diệm Nương, cảm giác nhói đau đã truyền từ vùng lưng ra khắp toàn thân. Hắn khẽ “Hừ” một tiếng, những giọt mồ hôi lấm tấm rỉ ra trên trán. Nhưng hắn lại chẳng nói năng gì, ngay đến những tiếng rên rỉ cũng nuốt ngược trở vào trong bụng.

Diệm Nương thấy hắn như vậy, trong lòng chẳng cảm thấy đắc ý chút nào, chỉ đành lẳng lặng giấm bớt lực đạo, rồi thu tay lại lấy từ trước ngực ra một chiếc khăn màu đỏ, âu yếm đưa lên lau mồ hôi trên trán giúp hắn, dịu dàng nói: “Nhìn chàng kia, tính khí xấu đến phát sợ, ta thương chàng, chàng còn không biết điều, cứ muốn chịu khổ cơ.” Nàng nghiêm túc nói chuyện với hắn, hắn không thích nghe, vậy thì đành sử dụng tới những thủ đoạn nàng quen dùng khi hành tẩu trên giang hồ thôi.

Trong lòng Khanh Tuấn vô cùng căm hận, nếu không phải lúc này hắn đã mất hết công lực, sao lại chịu cho nữ nhân này tùy ý sắp xếp. Một khi công lực phục hồi, hắn nhất định sẽ, nhất định sẽ... Hắn đột nhiên nhớ đến lời thề của mình, một cảm giác bất lực trào dâng. Rốt cuộc hắn đã làm sai điều gì, tại sao ông trời lại để hắn gặp phải một nữ nhân thế này?

“Sao vậy, Khanh lang, nhìn người ta như thế làm gì?” Bị ánh mắt quỷ quái của hắn nhìn chằm chằm, Diệm Nương không khỏi cảm thấy khó chịu. Nàng thích được hắn nhìn, nhưng phải là nhìn bằng ánh mắt âu yếm chứ không phải với bộ dáng như đang tính toán điều gì đó thế này. Đưa bàn tay thon ra, nàng che cặp mắt của Khanh Tuấn lại: “Chàng cũng thích ta, đúng không?” Nàng yêu kiều cười nói, dứt lời lại đột nhiên im lặng... Nếu hắn cũng thích nàng, vậy thì tốt biết bao.

Một tia thương cảm thoáng qua trong lòng, Diệm Nương nhìn nam nhân bị mình dùng tay che mắt, bộ dạng chẳng hề anh tuấn này, trong lòng bất giác tràn ngập một nỗi xúc động như muốn khóc. Ngay cả khi đối mặt với người trong lòng, nàng cũng không sử dụng tính cách thật, bộ mặt thật của mình, chẳng lẽ nữ nhi Diệm tộc thật sự giống như truyền thuyết, trong cơ thể đang chảy thứ dòng máu đậm đặc kia sao?

Không, nàng đột nhiên buông Khanh Tuấn ra, ngã về phía sau, không phải như vậy. Các nàng đang sống trong thế giới mà nam nhân làm chủ, chỉ có thể như vậy thôi. Nhưng tại sao tất cả mọi người đều coi thường các nàng? Bọn họ, bọn họ dựa vào cái gì mà coi thường các nàng, tính mạng của nữ nhân do nam nhân quyết định, ở Diệm tộc là như thế, ra ngoài Diệm tộc rồi vẫn là như thế. Tại sao, tại sao bọn họ không đối xử tốt với các nàng, các nàng đã làm sai điều gì?

Ánh mắt Diệm Nương trở nên hơi cuồng loạn, nhìn chằm chằm vào Khanh Tuấn lúc này đang nhắm mắt không để ý đến mình. Một cảm giác tuyệt vọng khó có thể miêu tả bằng lời trào lên, khiến nàng đột ngột nhồm dấy, dang tay ra ôm chặt lấy Khanh Tuấn, mặc kệ tất cả mà hôn lên đôi môi hắn. Nàng hôn một cách tham lam mà tuyệt vọng, bởi vì ở nơi sâu nhất trong trái tim, nàng biết nam nhân này sẽ là người làm chủ những niềm giận vui buồn của mình trong cả quãng đường sau này, mà hắn lại không để tâm đến nàng, thậm chí còn ghét bỏ nàng.

Khanh Tuần cả kinh, vội mở mắt ra nhìn vào đôi mắt đang nhắm chặt cùng với đôi hàng lông mày mảnh như lá liễu của Diệm Nương, gần biết mấy, rõ ràng biết mấy, đến mức khiến hần không ngờ lại sinh ra cảm giác chúng rất đẹp, khiến hần quên cả đẩy nàng ra, cũng quên rằng mình căn bản không còn sức để đẩy nàng ra nữa.

Vết thương Khanh Tuần ngày một đỡ hơn, Diệm Nương lại ngày càng không vui vẻ, bởi như thế có nghĩa là hần sắp không cần đến nàng nữa rồi.

Hôm ấy Khanh Tuần đã có thể đứng dậy đi lại, nhưng công lực vẫn chưa có cách nào ngưng tụ, trong khi Diệm Nương ra ngoài đi săn, hần loạng choạng cất bước rời khỏi hang động. Chỉ cần có thể đi lại, hần sẽ không muốn ở cùng với nữ nhân kia thêm một chút nào, hần không sợ gặp nguy hiểm. Sống và chết hần sớm đã coi nhẹ, nhưng ở cùng với nữ nhân kia đối với hần mà nói lại là một sự sỉ nhục.

Sắc trời dần tối, hần mặc kệ sự đau đớn truyền tới từ vết thương cùng với sự yếu ớt trên đôi chân, cố chấp đi vào sâu trong rừng. Trời đang lất phất mưa phùn, cảm giác lạnh giá truyền lên từ dưới gót chân, chạy thẳng tới sống lưng. Hần chỉ mặc một chiếc áo đơn màu xám, nếu là trước đây thì đã thừa đủ để chống lại cái lạnh, nhưng bây giờ hần đang yếu, cái lạnh truyền từ sống lưng lan tỏa khắp toàn thân, khiến hần không tìm được rừng mình một cái, hai chân không làm sao di chuyển tiếp được, chỉ đành yếu ớt tựa vào một gốc cây lớn bên cạnh, chờ sức khỏe khôi phục một chút rồi lại tiếp tục lên đường.

Hần sớm đã biết rằng với tình trạng bây giờ, muốn một mình đi xuyên qua mảnh rừng này thực chẳng khác gì đi chịu chết. Nhưng hần căn bản chẳng hề để tâm. Nếu một người ngay đến cái chết cũng không sợ nữa, còn có việc gì mà không dám làm?

Nhiệt độ càng lúc càng giảm, toàn thân hần như đang ngâm trong băng tuyết, nếu không nhờ có ý chí cứng rắn hơn người, chắc hai hàm răng của hần sớm đã va vào nhau lập cập. Nhưng đồng thời hần cũng không thể dựa vào ý chí ép bản thân đi tiếp, “Bịch” một tiếng vang lên, hần đã không cách nào tiếp tục không chế đôi chân mỗi một quá mức của mình, ngã xuống mặt đất ẩm ướt lạnh băng.

Cứ thế này thôi vậy. Hần nhắm hai mắt lại ngồi dựa vào gốc cây, ý thức dần mất đi theo cái lạnh đang tăng lên không ngừng, trong lòng không mừng không sợ. Sống có gì vui? Chết có gì buồn? Đối với hần mà nói, sống và chết căn bản chẳng có gì khác biệt, khi còn sống một mình cô độc, khi chết rồi vẫn cô độc một mình, tóm lại vẫn chỉ có hai chữ cô độc đi theo bên hần mà thôi. Một nét cười chua chát hiện lên trên đôi môi đã gần như đông cứng của hần, sống trên đời suốt hai mươi sáu năm, hần không ngờ còn chưa từng tự hỏi mình: Hạnh phúc là như thế nào đây?

Một làn gió thơm quen thuộc len vào trong mũi hần, kéo lại một chút thần chí đã gần tan hết. Kế đó, một đôi tay xuyên qua dưới nách, ôm lấy hần, kéo hần dậy khỏi mặt đất lạnh băng.

Cho dù không muốn, nhưng hần cũng không thể không thừa nhận, sự ấm áp lan tỏa ra từ trên tấm thân mềm mại áp sát vào người kia thật rất thoải mái, thoải mái đến mức khiến hần không thể nổi lên ý thức phản kháng được, chỉ mong loại cảm giác ấm áp này có thể bao trùm lấy mình suốt cuộc đời.

Diệm Nương không nói gì, công hần đi ngược trở lại theo con đường đã tới đây. Nàng tức giận vô cùng, khi nàng săn được một con gà rừng quay về sơn động, phát hiện Khanh Tuần không ở đó, trong lòng vừa nôn nóng vừa sợ hãi, vô số thứ cảm giác tràn lên quấn chặt lấy nàng, khiến nàng thiếu chút nữa không thở nổi. Nếu hần có điều gì sơ xảy, nàng không biết mình sẽ làm ra những chuyện gì. May mà Khanh Tuần đang có vết thương trên người, tốc độ rất chậm, mà nàng vốn giỏi truy tung, rất nhanh đã tìm được bóng dáng loạng choạng của hần. Vì giận sự cố chấp của hần, nên tuy đau lòng nhưng nàng lại một mực ép mình đứng ra mặt trợ giúp, mà chỉ bám theo hần từ xa, cho đến khi hần không gắng gượng nổi nữa mà ngã xuống đất. Để hần chịu khổ một chút cũng tốt, nếu một người đến bản thân mình cũng không biết trân trọng, người khác tại sao phải đau lòng thay cho hần chứ? Tuy nghĩ như vậy, nhưng rốt cuộc nàng vẫn không tìm được mà xuất hiện giúp đỡ hần, cho nên nàng mới giận, giận mình vô dụng, chứ chẳng phải giận hần vô tâm.

Đêm ấy, Khanh Tuần cảm thấy lạnh chưa từng có, tựa như phải ở trần nằm giữa trời băng tuyết, ngay đến trái tim cũng đã lạnh băng. Đúng vào lúc hần cho rằng mình sẽ bị lạnh đến chết, một tấm thân ấm áp mềm mại chui vào lòng, ôm chặt lấy hần. Một thứ gì đó mềm mại dịu thơm bao trùm lên đôi môi hần, từng dòng

chân khí không ngừng được truyền qua, khiến toàn thân hắn đều cảm thấy ấm áp như đang được tắm dưới ánh mặt trời, dễ chịu đến khó tả.

Ý chí của hắn xưa nay luôn cứng rắn như sắt đá, vậy mà lúc này lại trở nên yếu ớt vô cùng. Hắn có thể cảm nhận rõ ràng sự hấp dẫn chí mạng tỏa ra từ tấm thân ấm áp mềm mại kia. Nàng là ai, là nữ nhân như thế nào, mọi việc đều không còn quan trọng nữa. Hắn chỉ biết ở trên người nàng, hắn có thể tìm được sự ấm áp mà sâu thẳm trong trái tim hắn vẫn luôn khát khao, dưới sự bao bọc của cảm giác ấm áp này, hắn không còn sợ bị sự cô độc gặm nhấm nữa.

Vết thương trên đùi và sau lưng vốn đã dần dần khép lại, lúc này lại một lần nữa đau đến thấu tâm can, nhưng hắn căn bản chẳng để tâm chút nào. Nhìn những giọt mồ hôi của mình chảy xuống tấm thân trắng nõn phía dưới kia, nhìn khuôn mặt xinh đẹp không thể phân biệt rõ là của Diệm Nương hay của Tịnh nhi đang nhăn lại, chẳng biết là khóc hay cười, một cảm giác dịu dàng khó tả nổi lên từ nơi đáy lòng, khiến hắn không kìm được âu yếm hét lên tên của người trong lòng mình.

Tịnh nhi? Diệm Nương giận dữ giãy giụa thoát ra khỏi vòng ôm thật chặt kia, quỳ ở ngay bên cạnh hắn, chỉ hận không thể đánh cho hắn một trận, đánh cho hắn tỉnh táo trở lại.

Hừ! Nữ nhân đó có gì tốt đâu, sao lại khiến hắn nhớ mãi không quên như thế? Đúng là một tên ngốc! Người ta đã không cần hắn nữa, thế mà hắn vẫn một lòng si mê. Hắn nghĩ hắn là ai chứ? Tình thánh ư? Phì!

Ánh mắt phần nộ khó che giấu được sự chua chát của Diệm Nương dừng lại trên lưng Khanh Tuần, bất ngờ phát hiện miếng vải băng bó vết thương của hắn đã bị máu thấm qua, làm nàng sợ đến giật nảy mình, vội vàng cởi miếng vải ra xem xét, thì ra vì vừa rồi hoạt động quá mạnh nên vết thương một lần nữa bị nứt. Hết cách, nàng chỉ đành giúp hắn xử lý lại vết thương, rồi bôi kim sang được.

“Đáng đời!” Nàng vừa mắng vừa giúp hắn băng bó: “Đã thành ra bộ dạng này rồi mà vẫn còn ham muốn, thế này gọi là tự làm tự chịu.” Tuy ngoài miệng mắng như thế, nhưng động tác trên tay nàng vẫn dịu dàng vô cùng, chỉ sợ sẽ làm hắn đau. Còn về nguyên nhân khiến bản thân tức giận, khi nhìn thấy miếng vết thương của hắn nứt ra nàng sớm đã quên rồi.

Mưa dần tạnh, ánh ban mai ló rạng phía chân trời.

Khanh Tuần đã tỉnh lại, cảm thấy tâm trạng tốt vô cùng. Nhưng mùi mồ hôi nồng đậm tràn đến khiến hắn không kìm được nhíu chặt đôi hàng lông mày, đột nhiên nhớ đến một vài mảnh ký ức về những chuyện đã xảy ra sau khi bản thân sốt cao đến hồ đồ, trong lòng thầm nghĩ không biết có phải vì thế nên mình mới ra mồ hôi rồi nhân đó mà khỏi bệnh hay không? Nhưng nữ nhân đã dịu dàng nhất mực khiến hắn không thể không chế nổi bản thân, thậm chí còn hết sức khao khát liệu có phải là nữ nhân đó hay không? Hắn không tin. Nhổm người ngồi dậy, ngó quanh bốn phía, trong sơn động ngoài đồng lửa vẫn đang cháy thì hoàn toàn trống trải, không hề thấy bóng dáng của nữ nhân kia. Hắn hơi kinh ngạc, chẳng lẽ nàng đã đi rồi? Ngay sau đó hắn lại vứt bỏ suy nghĩ này, không tiếp tục nữa. Nàng đi hay ở thì có liên quan gì tới hắn đâu, trước mắt việc quan trọng nhất mà hắn cần làm là tìm nguồn nước tắm rửa sạch sẽ, mùi mồ hôi trên người thực khiến hắn khó có thể chịu đựng được.

Đứng dậy một cách khó khăn, hắn yếu ớt cất bước đi ra ngoài sơn động. Nội thương của hắn còn chưa lành hẳn, vẫn chưa thể dễ khi vận công, nếu không với thân thủ của hắn há lại bị làm khó bởi khu rừng này. Khi trong lòng còn đang thầm giận dữ, thân thể hắn đã ở ngoài sơn động, một lần không khí lạnh lẽo tràn tới, khiến tinh thần hắn phần chần chừ lên.

“Lại muốn chạy sao, hôm qua chịu khổ còn chưa đủ?” Giọng nói nũng nịu của Diệm Nương vang tới từ phía bên cạnh, trong đó còn ẩn chứa đầy nét giễu cợt.

Khanh Tuần nghe vậy bèn đưa mắt nhìn qua, chỉ thấy Diệm Nương đang ngồi tựa người vào một tảng đá lớn bên ngoài cửa động, ánh mắt uể oải nhìn hắn, mái tóc dài được búi lại trên đầu, cổ định bằng cành cây, tuy mộc mạc nhưng vẫn tràn đầy phong vận. Không để ý đến nàng, Khanh Tuần khẽ mím môi, đi thẳng vào trong rừng.

“Này, này, vết thương của chàng lại nứt ra rồi, chàng còn muốn đi đâu?” Diệm Nương lại nhẹ nhàng tung người nhảy vọt lên, lẳng lặng hạ xuống sau lưng hắn, rồi chậm rãi cất bước theo.

“Đi tắm.” Vẫn giọng nói khàn khàn, Khanh Tuân bất ngờ cất tiếng trả lời nàng. Lúc này trong lòng hắn vẫn đang suy nghĩ xem chuyện hôm qua có phải một giấc mộng hay không, nếu không sao mình lại sinh ra thứ cảm giác khó chịu thế này?

Chợt có tiếng xào xạc vang lên trong khu rừng tĩnh lặng, thì ra Diễm Nương vì câu trả lời đột ngột của hắn mà giật nảy mình, trong lúc không chú ý đã vấp phải một nhánh rễ cây thò ra, ngã nhào về phía trước. Sợ làm Khanh Tuân bị thương, nàng vội xoay người, cố gắng thay đổi phương hướng, thiếu chút nữa thì bổ nhào vào một cây nhỏ ở ngay bên cạnh.

“À...” Khi Khanh Tuân ngạc nhiên ngoảnh đầu nhìn lại, Diễm Nương vội vàng thay đổi tư thế nằm sấp nhếch nhác hiện tại thành ngồi dựa vào gốc cây một cách duyên rữ, đưa tay lên vuốt nhẹ lọn tóc mai, khẽ ho một tiếng che giấu sự ngượng ngập của mình, nói: “Ta muốn nói là, bây giờ trời lạnh quá, thân thể của chàng... sợ là không chịu được nước suối lạnh như vậy.”

Không hề phản bác, ánh mắt sắc xảo của Khanh Tuân nhìn thoáng qua ngón cái trên bàn chân phải lần đầu tiên bị dính bẩn của nàng, thầm phỏng đoán xem mức độ đau đớn như vậy có đủ để ngăn cản nàng quang minh chính đại nhìn hắn tắm hay không.

Tiếng nước chảy róc rách vang lên giữa đất trời, ánh nắng đầu đông hiếm có xuyên qua các khe hở giữa khu rừng chiếu tới, in bóng những cành cây đang đung đưa theo gió lên mặt nước và bờ suối xanh biếc rêu phong.

Diễm Nương ngồi trên một tảng đá nhô giữa dòng suối nhỏ, kéo chiếc váy lên, để lộ cặp chân trắng nõn mịn màng, nhúng đôi chân trần vào trong dòng nước suối, dùng sự lạnh giá làm giảm bớt cơn đau đến thấu tâm can nơi ngón chân. Nàng vừa nhìn Khanh Tuân ở phía không xa đang mặc kệ vết thương vẫn chưa lành mà xuống suối tắm rửa, vừa suy nghĩ xem có phải nên đi kiếm một đôi giày về dùng tạm hay không.

Từ nhỏ nàng đã không ưa bị bó buộc, đặc biệt ghét đi giày, cho nên nhị ca... nhị ca sợ nàng bị thương, liền ép nàng phải luyện khinh công cho thật tốt. Bằng không trong tình trạng nhiều năm không đi giày, có ai mà giữ được đôi chân trắng nõn mịn màng như nàng. Nếu nhị ca biết hôm nay nàng bị vấp ngã, không biết có hối hận vì khi xưa đã đồng ý để nàng không cần phải đi giày hay không? Nghĩ đến đây, nàng bèn nở một nụ cười nghịch ngợm, chỉ bởi vì nghĩ đến bộ dạng càng tức giận lại càng cười tươi rộ của nhị ca, vị nhị ca này của nàng quả thực là có phần già trước tuổi. Nhị ca, huynh, huynh vẫn khỏe chứ?

Một nét âu sầu thoáng qua trên bờ mi, ánh mắt nàng dời từ thân hình gầy khô mà trắng kiện của Khanh Tuân qua phía dòng suối. Đám cá dưới đó đang bơi qua bơi lại một cách vô ưu vô lo, những mối suy tư đầy phức tạp của loài người không hề ảnh hưởng tới bọn chúng chút nào. Nếu có một ngày nàng có thể biến thành một con cá nhỏ, vậy thì tốt biết mấy, không còn chút phiền não nào của loài người nữa...

Tiếng nước rào rào kéo nàng ra khỏi giấc mộng, nàng nhìn theo hướng phát ra âm thanh, thấy Khanh Tuân đã đi từ trong dòng suối ra ngoài, trên người mặc bộ quần áo ẩm ướt vừa được giặt sạch.

Chân trái nàng điểm nhẹ vào tảng đá đang ngồi, thân thể lao vọt tới bên cạnh, đưa tay đỡ lấy hắn, lên tiếng xốt xà: “Lạnh lắm phải không?”

Khanh Tuân thiếu chút nữa đã trừng mắt lườm nàng một cái, ngoài miệng tuy không nói gì, nhưng trong lòng hắn lại thầm mắng nàng không biết bao nhiêu lần về tội nói lời thừa thãi. Bây giờ hắn không thể vận công kháng cự cái lạnh, lại không có quần áo khô để mặc, có thể không lạnh được sao?

Hai người cứ thế diu nhau loạng choạng quay trở về sơn động. Ngồi xếp bằng bên đống lửa, Khanh Tuân vừa hong khô quần áo trên người vừa vận công chữa trị vết thương. Diễm Nương nhú chặt đôi hàng lông mày, đưa tay xoa nắn ngón chân phải bị thương, miệng lầm bầm không ngừng.

“Đúng là đồ vô lương tâm, chân người ta đã bị thương rồi, vậy mà cũng không chịu hỏi lấy một câu, cứ giả bộ như không nhìn thấy. Để xem sau này bản cô nương có cứu chàng nữa không.” Tuy trong lòng oán trách Khanh Tuân vô tâm, nhưng nàng lại không dám nói ra thành tiếng, sợ sẽ làm ảnh hưởng đến việc hắn vận công trị thương.

Ôi, từ khoảnh khắc yêu Cô Sát, nàng đã được định trước là sẽ phải sống một cuộc sống ép dặt cầu toàn, điều này nàng cũng biết, nhưng vẫn không làm sao buông bỏ được.

Mười ngày sau, vết thương của Khanh Tuân đã khỏi hẳn. Hai người cùng rời khỏi sơn động mà bọn họ đã ở cùng nhau gần một tháng, suốt nửa ngày sau mới ra được đến bên ngoài vùng rừng núi liên miên, đặt chân đến trấn Tử Vân dân cư đông đúc. Tới bây giờ Diệm Nương mới biết ở nơi giao giới giữa hai thế lực lớn này cũng có sản nghiệp của nhà họ Khanh.

Suốt dọc đường mọi người đều nhìn bọn họ bằng ánh mắt tò mò, chỉ bởi vì sự kết hợp của hai người quả thực khác thường quá mức, một người tuyệt sắc, một người lại quá xấu xí, một người tươi cười quyến rũ, một người hờ hững lạnh lùng. Dù là ai cũng không ngờ được hai con người như thế lại đi cùng với nhau.

Trong vô số các sản nghiệp của nhà họ Khanh, chỉ một tòa Thừa Phụng tửu lâu hai tầng quy mô vừa phải quả thực là không đáng nhắc đến, nhưng vì vị trí của nơi này đặc biệt, nên người chủ quản lại là Khanh Bát Công, một trong các nhân vật thuộc hàng nguyên lão của nhà họ Khanh. Đó là một lão già hành sự khéo léo, giảo hoạt như hồ ly, cũng chỉ có loại nhân vật như vậy mới đủ khả năng ung dung ứng phó ở khu vực giao giới này, nhân tiện còn có thể thu thập tin tình báo.

“Nhị thiếu gia, cuối cùng cậu đã về rồi, tất cả mọi người đều đang lo lắng đến sắp phát điên lên đấy.” Hai người vừa bước chân vào Thừa Phụng tửu lâu, Khanh Bát Công hay tin lập tức đi tới lớn tiếng kêu lên. Dù râu tóc đều đã bạc phơ nhưng khuôn mặt lão vẫn rất hồng hào, xem ra giữ gìn cũng khá tốt.

Khanh Tuân khẽ “Hừ” một tiếng, không nói năng gì. Lo đến sắp phát điên lên? Lão già này đúng là biết nói quá, trong nhà họ Khanh tùy tiện chọn một người ra, có ai không phải là nhân vật có thể đảm đương chuyện lớn. Huống chi ngoài cha mẹ và hai vị huynh đệ, có người nào mà không sợ hắn. Bọn họ không hi vọng hắn vĩnh viễn không xuất hiện đã là tốt rồi, lo lắng vì sự mất tích của hắn ư? Lão già này nghĩ hắn mù sao?

Trước phản ứng của Khanh Tuân, Khanh Bát Công không hề để bụng, nói tiếp: “Ta đã thả bò câu gửi thư về cho chủ nhân rồi, tin rằng bọn họ rất nhanh sẽ tới đây thôi, nhị thiếu gia và vị... cô nương này...”

“Nô gia Diệm Nương.” Thấy Khanh Tuân không hề có ý giới thiệu về mình, Diệm Nương chỉ đành chủ động cất tiếng, nhân tiện nở một nụ cười quyến rũ yêu kiều.

“Ồ... Khụ, Diệm cô nương.” Khanh Bát Công nói với giọng không mấy tự nhiên. Chuyện của Khanh Tuân lão cũng sớm đã nghe nói, nhưng lão quả thực nghĩ không thông tại sao hắn lại bỏ một tiểu nha đầu xinh đẹp đáng yêu như Tịnh tiểu thư để đi chọn một nữ nhân vừa nhìn đã biết là loại không đứng đắn thế này. Không sai, cô ta đúng là rất đẹp, nhưng loại nữ nhân này chơi đùa một chút thì được, chứ cưới làm vợ để bầu bạn cả đời thì Tịnh tiểu thư vẫn tốt hơn nhiều.

“Nhị thiếu gia, Diệm cô nương, mời!” Lão cố ép mình đè nén sự khinh miệt trong lòng xuống, mời hai người vào hậu viện.

Diệm Nương cũng là người từng trải, làm gì mà chẳng nhìn ra tâm tư của lão. Nhưng nàng chẳng hề để tâm, vẫn tươi cười rạng rỡ đi theo sau lưng Khanh Tuân. Trong lòng nàng, chỉ cần Khanh Tuân coi trọng mình là được, những người khác nàng căn bản chẳng có hơi sức đâu mà để ý.

“Diệm Nương!” Một giọng nói thô lỗ đột ngột vang lên phía sau lưng, Diệm Nương và Khanh Bát Công đều ngẩn ra, ngoảnh đầu lại nhìn, thì ra là một thực khách đang ngồi ăn một mình trong đại sảnh. Người này thân hình vạm vỡ, quần áo hoa lệ, mặt đầy râu ria, bên cạnh chiếc bàn còn đặt một thanh hậu bối đại đao^[1], xem ra cũng là người luyện võ. Lúc này đôi mắt có vẻ tửu sắc quá độ của hắn đang nhìn Diệm Nương đắm đuối, bộ dạng như muốn lột trần nàng ra vậy: “Lâu lắm không gặp! Diệm Nương, trông nàng càng ngày càng đẹp hơn đấy.”

[1] Loại đao lớn, có phần gáy dày.

Khanh Bát Công hơi cau mày lại, ấn tượng về Diệm Nương càng lúc càng tệ hơn.

Diệm Nương có chút bất an ngoảnh đầu qua nhìn Khanh Tuần, thấy hắn thậm chí chẳng buồn quay lại, vẫn tiếp tục bước về phía trước không dừng lại chút nào, như thể không hề có chuyện gì xảy ra. Qua đó có thể thấy sau hơn một tháng ở cùng nhau, địa vị của nàng trong lòng hắn chẳng tăng lên chút nào, thậm chí nàng còn hoài nghi, đối với hắn nàng căn bản chẳng là gì cả.

Trong lòng thầm tức giận, nàng đột nhiên cất tiếng cười vang, thốt tha đi về phía tên đại hán râu rậm đó, nói giọng quyến rũ vô cùng: “Trần đương gia, trí nhớ của ngài tốt thật đấy, vẫn còn nhớ đến nô gia.” Gã họ Trần này đã từng có duyên gặp mặt một lần với nàng, là một kẻ hết sức háo sắc. Đừng nhìn bề ngoài cao to của hắn mà lầm, thực ra công phu rất kém, đầu óc lại hồ đồ. Có điều nàng cũng không dám thờ ơ với hắn, bởi lẽ loại người như nàng vốn phải dựa vào những kẻ thế này mới sống được đến bây giờ.

“Cô nương thật biết nói đùa, mỹ nhân xinh đẹp như nàng đây, có nam nhân nào gặp rồi mà quên được. Từ sau khi chia tay lần trước, ta vẫn ngày đêm nhớ đến cô nương.” Gã họ Trần này vừa nói vừa đưa tay tới muốn nắm lấy bàn tay của Diệm Nương.

Diệm Nương xoay người ngồi xuống chiếc ghế dài bên cạnh, khéo léo né tránh khỏi bàn tay của hắn, rồi lại yêu kiều lườm hắn một cái, nũng nịu nói: “Đừng có vừa gặp mặt đã động tay động chân như thế, nam nhân của nô gia đang ở đây này.” Nói rồi ánh mắt nàng liền liếc về phía bóng lưng cao gầy đã bước qua cửa của Khanh Tuần.

“Nam nhân?” Gã họ Trần cười lên ha hả: “Ta chẳng phải cũng là nam nhân của nàng sao, đã làm gái thì đừng có ra vẻ con nhà lành trước mặt đại gia đây như vậy. Nàng ra giá đi, bao nhiêu bạc nàng mới chịu bồi tiếp bốn đại gia một đêm?” Gã họ Trần này giả văn nhã còn chưa được một khắc, nguyên hình đã hoàn toàn bại lộ.

Diệm Nương trong lòng thầm căm ghét, nhưng ngoài mặt lại chẳng tỏ vẻ gì, bèn lên nói: “Trần đương gia, nghe ngài nói kìa, ta với ngài mà còn phải nói đến chuyện tiền nong sao? Ừm... Thế này đi, bây giờ ta còn có chuyện, ngài hãy nói phòng của ngài cho ta biết, đợi lát nữa ta sẽ tới bồi tiếp ngài.”

“Còn phải đợi...” Gã họ Trần đang định nổi nóng, Diệm Nương đã đưa tay ấn vai hắn xuống, dịu dàng nói: “Ngài kiên nhẫn một chút đi được không, có nam nhân nào nôn nóng như ngài đâu.”

Gã họ Trần nghe thế thái độ liền dịu lại, đưa tay ra nắm lấy bàn tay mềm mại của Diệm Nương khẽ bóp mấy cái, nói: “Ta ở phòng đình dãy chữ thiên, nàng nhớ phải đến nhanh một chút đấy!”

“Ta biết rồi.” Diệm Nương rút bàn tay lại, trước lúc đi còn không quên ném về phía hắn một ánh mắt quyến rũ. Nhìn thấy bộ dáng si mê đáng ghét đó, trong lòng nàng thầm ngẫm nghĩ xem đợi lát nữa làm thế nào mới có thể vờ vết sạch sẽ của cái cửa của hắn, đồng thời khiến hắn có khổ mà không nói ra được. Hừ, loại nam nhân này nàng không đi trêu chọc đã là phúc của hắn rồi, thế mà còn không biết tốt xấu tới chòng ghẹo nàng, đúng là chán sống!

Từng lời nói của hai người đã lọt hết vào tai Khanh Tuần và Khanh Bát Công lúc này đã đi đến hậu viện. Sắc mặt Khanh Bát Công rất khó coi, Khanh Tuần thì vẫn chẳng có biểu cảm gì. Chỉ có bản thân hắn mới biết, hắn và nữ nhân vừa nói ra những lời không biết liêm sỉ kia đã từng mấy lần phát sinh quan hệ thân mật, sự bẩn thỉu của nàng thực sự khiến hắn cảm thấy buồn nôn.

Đi đến bên cạnh hai người bọn họ, tiếp xúc với ánh mắt chán ghét của Khanh Tuần, Diệm Nương coi như không nhìn thấy, còn đưa tay nắm chặt lấy bàn tay hắn. Nàng cảm nhận được hắn muốn đẩy ra theo phản xạ, nhưng ngay sau đó lại cố nín nhịn, khẽ nhún vai một cái, không nói năng gì.

Đêm ấy, gã họ Trần bị Diệm Nương trút giận mà làm nhục một phen, ngay đến thanh đại đao dùng để trang trí kia cũng bị Diệm Nương mang đi mất, rồi vứt vào cái ao ở hậu viện. Sau khi sự việc xảy ra hắn cũng không dám nói với ai, ngược lại còn huyênh hoang với người khác rằng Diệm Nương dâm đẳng quyến rũ đến thế nào, như thể đã thật sự được thưởng thức rồi vậy. Đối với loại nam nhân này, sĩ diện luôn quan trọng hơn tất cả. Diệm Nương chính là lợi dụng nhược điểm này của bọn họ để sinh tồn, tuy thanh danh đã vấy bẩn, nhưng thật may chưa từng bị làm nhục bao giờ.

Ngày hôm sau, không đợi bất kỳ người nào tới nơi, Khanh Tuần đã nhất quyết ngồi thuyền đi ngược về phía nam, Diệm Nương tất nhiên cũng đi theo hắn một bước không rời. Từ miệng Khanh Bát Công bọn họ được biết, trong quãng thời gian Khanh Tuần trị thương, Khanh Tổ đã giận dữ san phẳng nhà họ Tống, mà

những gia tộc từng mật mưu với nhà họ Tống định đối phó với nhà họ Khanh cũng đều phải nhận đả kích không nhỏ, khiến triều đình chấn động. Nhưng triều đình cũng chỉ phát xuống một đạo chiếu thư, hỏi rõ nguyên nhân sự việc. Khanh Cữu Ngôn dâng tấu hồi báo, rồi chuyện này cứ như vậy mà kết thúc.

Khanh Tuần trở lại Cảnh Dương, ngoài việc bên cạnh có Diệm Nương đi theo không rời ra, cuộc sống căn bản vẫn giống trước đó, như thể chuyện Dương Chỉ Tịnh xuất giá chẳng ảnh hưởng tới hần chút nào. Tuy nhiên sự tồn tại của Diệm Nương quả thực đã tạo thành sức ép với hần, khiến hần thường xuyên mượn danh nghĩa ra ngoài làm nhiệm vụ để thoát khỏi sự đeo bám của nàng. Nhưng thuật truy tung của Diệm Nương quả thực cao siêu đến mức nằm ngoài dự liệu, chút lòng hiếu thắng ít ỏi đến đáng thương của hần không ngờ lại bùng lên, thế là giữa hai người bắt đầu mở màn một cuộc so tài dai dẳng.

6. Chương 6

Tuổi hai mươi hay là hai tám, đối với Diệm Nương mà nói căn bản chẳng có bao nhiêu khác biệt. Nữ nhi Diệm tộc đều không dễ già. Nếu trên khuôn mặt hần lên dấu vết của thời gian, hồng nhan diễm lệ cũng sẽ biến thành tóc bạc da mồi, điều này đối với bọn họ thực ra là một niềm hạnh phúc. Nhưng tự cổ đến nay, chưa có Diệm Nương nào có thể đợi được đến ngày đó. Tình cảm của nữ nhi Diệm tộc quá nóng bỏng, đến nỗi ngay từ sớm đã tự đốt cháy bản thân rồi.

Nhưng nàng vẫn không tin, vẫn chấp mê bất ngộ. Mặc kệ sự khinh miệt và chán ghét của hần, nàng vẫn bất chấp tất cả mà đi theo, không hề che giấu tình cảm nóng bỏng của mình, chỉ đợi đến ngày hần chịu tiếp nhận. Cuối cùng rồi sẽ có một ngày như thế, nàng tin chắc vào điều này.

Bốn năm, không dài. Chỉ cần ở bên cạnh hần, dù là ngàn năm vạn năm cũng không hề dài. Hần đi đến nơi nào, nàng liền theo đến nơi đó, dù là góc bể chân trời, nàng cũng đều có thể tìm được. Bởi vì hần đã từng chính miệng thừa nhận, nàng là nữ nhân của hần.

Hồng Nhan Cô Sát, đây là biệt danh mà đồng đạo trên giang hồ đặt cho bọn họ. Nàng rất thích được đặt mình bên cạnh hần như vậy, ít nhất trong mắt mọi người bọn họ cũng là một đôi.

Tuyết lát phát rơi xuống con đường lát đá, những ngôi nhà ngói đỏ hai bên đường rất nhanh đã bị phủ lên một lớp tuyết mỏng. Nơi này nằm ngay gần miền Nam, không dễ gì nhìn thấy tuyết, nhiệt độ năm nay dường như lạnh hơn những năm trước rất nhiều.

Diệm Nương ngồi trong phòng nhìn Thanh Tuần đang để trần cánh tay đứng giữa sân so chiêu với đám thuộc hạ dưới trời tuyết rơi lát phát, trên khuôn mặt nàng lần đầu tiên xuất hiện vẻ mặt giống với Thanh Tuần – hồ hững.

Dương Chỉ Tịnh đã chết rồi. Một bông mai trắng muốt nhẹ nhàng bay lượn giữa những mảnh tuyết lạnh băng, hóa thành một làn hương thơm ngát, vờn quanh trái tim lạnh giá này mãi không tan. Hồng nhan dễ già, dù có được tất cả mọi người thương yêu đùm bọc, trong lòng vạn lần không muốn, nhưng vẫn chẳng thể lưu hương lại thêm dù chỉ một khoảnh khắc.

Chiều qua khi nhận được tin Dương Chỉ Tịnh độc phát thân vong, Khanh Tuần chỉ hơi ngẩn ra một chút, trên mặt không hề xuất hiện biểu cảm gì, rồi kể đó, hần yêu cầu người khác cùng mình so chiêu. Mười hai thủ hạ, đều là tinh nhuệ trong phủ Khanh phủ, là cao thủ hàng đầu trên giang hồ, lần lượt xông lên. Cho đến giờ này hôm nay, trải qua suốt một ngày một đêm, có tám người đã bị khiêng xuống, cuộc đấu vẫn đang tiếp tục. Hần không bảo dừng lại, không một người nào dám dừng.

Diệm Nương một mực ngồi ở đó, chẳng nói gì, cũng chẳng làm gì, chỉ ngồi im lặng. Nhìn mái tóc dài phấp phới tung bay của Khanh Tuần, nhìn bờ vai và lồng ngực gầy khô của hần đã lấp lánh mồ hôi giữa trời tuyết lớn, đối thủ thì từ mười hai người biến thành mười người, chín người, sáu người... Cho đến lúc này còn lại bốn người, một tiếng kêu thảm vang lên, không, chỉ còn ba người.

Không hề nhìn người vừa bị đánh gục xuống đất đã nhanh chóng được khiêng đi chữa trị, ánh mắt Diệm Nương chăm chăm nhìn vào đôi mắt màu nâu nhạt vẫn không biểu cảm nào kia, thầm phán đoán sự phát tiết của hắc cốt có được bao nhiêu tác dụng. Nàng đang đợi, đợi...

Đã bốn năm nay không nhận được tin tức về Dương Chỉ Tĩnh, chẳng ngờ mới lần đầu được tin của nàng ta, thì nàng ta đã chết rồi. Mà khiến người ta khó có thể chấp nhận nhất là Dương Chỉ Tĩnh sớm đã trúng kịch độc từ hai năm trước, nhưng lại không một ai nói với Khanh Tuân.

Khanh phu nhân đúng là máu lạnh. Trong mắt Diệm Nương bùng lên những tia phẫn nộ, mấy năm nay nàng đã biết Khanh phu nhân vốn biết rõ Khanh Tuân yêu Dương Chỉ Tĩnh đến điên cuồng, vậy mà bà lại ép Thanh Tuân phải đưa ra một quyết định đau đớn nhất. Nhưng điều tàn nhẫn nhất là mấy năm nay bà một mực không cho phép bất cứ ai tiết lộ tin tức về Dương Chỉ Tĩnh với Khanh Tuân, bởi vì bà biết rõ tính cách của con trai, hắc quyết sẽ không chủ động đi thăm dò tin tức về người đã rời xa đó. Nhưng đã như thế rồi, tại sao bà không tiếp tục che giấu, để Khanh Tuân cho rằng Dương Chỉ Tĩnh vẫn bình an sống trên đời này, tại sao bà lại phải giày vò con trai mình như thế?

Một tiếng hét vang lên, kèm theo đó là tiếng kinh khí va vào nhau rất mạnh. Những bông tuyết trên mặt đất lấy Khanh Tuân làm trung tâm, hóa thành một cơn sóng dữ dội lan ra bốn phía. Sau mấy tiếng rền rĩ nặng nề, ba mũi tên máu phun ra, ba bóng người cao lớn đồng thời ngã về những hướng khác nhau.

Đúng vào lúc này, một bóng người màu đỏ phi ra từ bên trong cửa sổ, ngăn chặn Khanh Tuân đang lao tới tấn công những hộ vệ phụ trách khiêng người bị thương đi.

Đến lượt nàng rồi.

Từ sau lần suýt bị Khanh Tuân bóp chết đó, nàng chưa từng giao thủ với hắc cốt thêm lần nào. Nàng không biết lần này liệu mình có chết trong tay hắc cốt không, nhưng nàng biết mình nhất định phải ra tay, dốc hết toàn lực mà chế ngự hắc cốt, tránh cho hắc cốt cùng lực kiệt mà chết. Khanh Tuân đã nổi điên rồi, hắc cốt bản không biết bản thân đang làm những gì, mà cứ điểm liên lạc của nhà họ Khanh tại một tiểu trấn ở Giang Nam này, ngoài nàng ra không còn ai khác có thể khiến Khanh Tuân thức tỉnh, Bắt đầu từ hồi chiều qua, nàng đã luôn chờ đợi thời khắc này, thời khắc để chế ngự Khanh Tuân.

Những bông tuyết điên cuồng chao đảo, Diệm Nương thi triển thân pháp Lược Phong mà mình bị ép khổ luyện từ nhỏ, giống như một quả cầu lửa nóng bao bọc lấy Khanh Tuân, tốc độ nhanh đến mức khiến người ta còn không thể nhìn thấy bóng. Chẳng trách mấy năm nay Khanh Tuân mãi mà không thể thoát khỏi sự đeo bám của nàng.

Khanh Tuân nhắm hai mắt lại, thế công vốn sắc bén mau lẹ chợt biến đổi, trở nên trầm ổn chậm rãi, bước đi trên mặt đất phát ra những tiếng lộp bộp. Lấy chậm đánh nhanh, từng chiêu thức của hắc cốt tưởng như đều rất bình thường, nhưng lần nào cũng có thể phong tỏa đường lui của Diệm Nương, khiến nàng mỗi bước đi đều bị hạn chế, thân pháp khó mà thi triển trôi chảy như trước được.

Trong lòng nàng không khỏi thầm thán phục, cho dù là ở vào tình huống thế này, Khanh Tuân vẫn lựa chọn chiến lược theo lý trí, chứng tỏ hắc cốt còn chưa thương tâm tới mức hoàn toàn không hay biết gì như suy nghĩ của nàng, vậy thì dễ giải quyết rồi.

Một tiếng quát yêu kiều vang lên, giữa không còn đường lui, Diệm Nương đột ngột nhảy vọt lên, mũi bàn chân liên tiếp điểm tới các đại huyệt trên ngực Khanh Tuân. Nàng biết rằng hắc cốt có thể né tránh, nên ra tay không hề nương nhẹ chút nào.

Khanh Tuân liên tiếp lùi về phía sau, đột nhiên “hừ” nhẹ một tiếng, đã tóm được bàn chân ngọc ngà đang đá tới huyệt Đản Trung nơi ngực mình của Diệm Nương. Hắc cốt đang định vận công đánh gãy chân nàng, bất ngờ chân còn lại của Diệm Nương đã tung lên đá thẳng tới khuỷu tay hắc cốt, hai tay giống như hai con rắn quấn lấy cổ hắc cốt, thân hình mềm mại dán sát vào ngực. Lúc này tư thế của hai người đổi thành Khanh Tuân dùng một tay nắm lấy một chân của Diệm Nương và bế bổng nàng lên. Có thể thấy sau một ngày chiến đấu liên tục, thể lực và khả năng phản ứng của Khanh Tuân đã kém xa lúc trước, nếu không sao lại để cho Diệm Nương có cơ hội lợi dụng.

Khanh Tuân ngã ra tại chỗ, đám thuộc hạ xung quanh cũng đều hết sức kinh ngạc vì cảnh tượng bất ngờ này.

“Khanh lang!” Diệm Nương dịu dàng gọi, đôi bờ môi đỏ mọng dán lên đôi môi hắn, đôi bàn tay thon thả đang ôm cổ hắn thì lặng lẽ dùng lực ấn xuống lớp cơ thịt cứng rắn phía dưới, đồng thời truyền từng luồng nội lực ấm áp vào cơ thể hắn qua đầu ngón tay, muốn khiến cho tâm trạng căng thẳng của hắn dần hòa hoãn trở lại.

Trong mắt Khanh Tuấn thoáng qua một nét mơ màng, sau đó liền diên cuồng đáp lại, cơn đau vô tận thông qua sự tiếp xúc nơi bờ môi truyền vào trong trái tim nàng cuộn cuộn không ngừng, giống như đang san bớt phân nửa nỗi đau của hắn.

Tuyết càng lúc càng lớn. Những ngôi nhà khắp gần xa đều bị tuyết bao trùm, trở nên mịn mờ trắng xóa.

Đời người như mộng mà như ảo, chẳng khác giọt sương rơi quá vội vàng.

Khanh Tuấn ngẩn ngơ nhìn khuôn mặt mỗi mét của Diệm Nương lúc này đang ngủ say sau những đòi hỏi quá độ của mình, bên trên đó không ngờ lại hiện một nét nhợt nhạt gây thương khi xuất hiện. Sau khi chiến đấu suốt một ngày một đêm, lại hao kiệt hết tinh lực trên thân thể nàng, bây giờ hắn yếu ớt đến nỗi không thể động dậy, nhưng đầu óc lại tỉnh táo vô cùng.

Tin tức về cái chết của Dương Chỉ Tịnh giống như một mũi dùi sắc bén không ngừng đâm vào trái tim hắn. Từ sau khi nàng lấy Phó Hân Thần, hắn liền cố ý né tránh tất cả mọi thứ về nàng, ai ngờ vì thế mà hắn không thể gặp nàng lần cuối. Hắn hối hận, hối hận vì khi xưa đã đẩy nàng vào lòng Phó Hân Thần, hối hận vì mình không nên nhất thời sơ ý tha cho Mã Vi, càng hối hận hơn vì đã đắc tội Mã Vi chỉ để cứu nữ nhân trước mắt này, cho nên mới tạo thành thảm kịch.

Là hắn đã hại Tịnh nhi.

Lấy từ trong lòng ra chiếc bông tai bản thân vẫn một mực mang theo bên mình đó, trước mắt Khanh Tuấn lại hiện lên bóng dáng yêu kiều xinh đẹp của sư muội. Nàng trước đây luôn vui vẻ đáng yêu, luôn tràn đầy sức sống, giờ phải nằm im dưới đất, vĩnh viễn không thể chạy nhảy líu lo, nàng làm sao chịu nổi?

“Tịnh nhi!” Hắn nhắm mắt lại gọi khẽ, tất cả những đau khổ, tất cả những thương yêu, đều đã bị khóa chặt trong lòng, không cách nào bày ra được.

Tịnh nhi đã đi rồi, thứ duy nhất khiến hắn lưu luyến thế giới này cũng theo đó mà biến mất, cuộc sống còn ý nghĩa gì nữa đây? Tịnh nhi chỉ là một cô bé yếu đuối vô cùng, làm sao chịu nổi sự lạnh lẽo dưới kia? Mà với tính cách thích hoạt động, ưa nghịch ngợm của nàng, làm sao chịu nổi cuộc sống một mình cô độc? Từ nhỏ đến lớn đều là hắn ở bên bầu bạn với nàng, bây giờ hắn cũng nên đi theo nàng, không để nàng bị lũ ma quỷ dưới kia ức hiếp.

Nghĩ tới đây, hắn liền cảm thấy mọi sự đau đớn trong lòng đều hoàn toàn tan biến, lại nghĩ đến việc rất nhanh sẽ có thể gặp lại người mình thương yêu, trên khuôn mặt bất giác nở một nụ cười hiếm có. Lặng lẽ trở mình ngồi dậy, hắn xuống giường mặc quần áo chỉnh tề rồi đi ra ngoài cửa, từ đầu chí cuối không nhìn Diệm Nương lấy một lần. Đương nhiên, hắn cũng không phát giác Diệm Nương đã tỉnh lại vì hành động của mình, và lẳng lặng bám theo phía sau.

Ra đến ngoài cửa lớn, Khanh Tuấn đi dọc theo con đường lát đá về phía bắc, chẳng mấy chốc đã ra khỏi tiểu trấn, đi đến bên bờ hồ Cảnh Áo Sơn đứng dưới hàng liễu vương đầy những mũi băng nhọn, nhìn về phía bắc.

Đưa mắt đi xa tít tắp, trong làn tuyết mịn mờ, mặt hồ rộng lớn trở nên hư ảo, tựa như ở trong giấc mộng. Giữa hồ là một hòn đảo nhỏ được bao trùm bởi màu trắng xóa, thấp thoáng như thực như hư. Bên bờ hồ rặng liễu rủ đầy, tất cả đẹp đẽ và thuần khiết biết bao.

Ba mươi năm nay, đây là lần đầu tiên Khanh Tuấn nhập thần ngắm cảnh, cũng là lần đầu tiên nảy sinh cảm giác về cuộc đời. Liệu có phải chỉ khi đối mặt với cái chết, con người mới nhớ ra là mình đang sống, mới nảy sinh sự quyến luyến với thế giới này?

Nhưng những chuyện đó đều đã chẳng còn quan trọng nữa. Bên khóe miệng xuất hiện một nụ cười mờ mịt xa xăm, Khanh Tuấn ngưng tụ chút công lực tàn dư còn lại, vung chưởng vô thanh xuống đỉnh đầu mình.

Tịnh nhi, muội đừng sợ, sư huynh xuống với muội đây.

Một tiếng “hừ” lạnh vang lên, kinh khí va vào nhau dữ dội, tiếp đó là tiếng xương gãy giòn tan. Khanh Tuấn dùng ánh mắt lạnh lùng nhìn Diệm Nương sắc mặt trắng bệch đang ngồi ôm tay trên mặt đất, tỏ ra hết sức bất mãn vì sự ngăn cản của nàng.

“Làm gì thế?” Rất lạnh lùng, trong mắt hần bùng lên sát ý, phàm là người muốn ngăn cản hần đều phải chết.

Hít sâu một hơi, Diệm Nương đau đớn đến nỗi suýt nữa ngất lịm, nghe thấy lời của hần lại cố nặn ra một nụ cười hoàn toàn không phù hợp với những giọt mồ hôi lạnh tuôn ra trên trán lúc này: “Chàng muốn làm gì...” Trời ạ, xương tay của nàng e là gãy rồi. “...Chàng đã từng thề... không bao giờ vứt bỏ ta...”

Nghe thấy vậy, khoe miệng Khanh Tuấn hơi co giật. Chính lời thề chết tiệt này đã khiến hần mất đi Tịnh nhi, khiến hần bị nữ nhân không biết liêm sỉ này đeo bám suốt bốn năm trời, thế mà bây giờ nàng ta còn muốn dùng nó để uy hiếp hần, thực đúng là chán sống rồi.

Trong mắt hần thoáng qua một ánh dè dặt, sau đó chợt cúi người xuống túm lấy cánh tay đã gãy của Diệm Nương, hơi dùng sức một chút kéo nàng dậy khỏi mặt đất. Nhìn những giọt mồ hôi to bằng hạt đậu tủa ra trên trán Diệm Nương, lại nhìn hàm răng đang nghiến chặt để nhịn đau của nàng, một tia sáng khoái bất giác trào dâng tự đáy lòng hần: “Nói cho người biết, ta chưa từng để người vào lòng. Ngoài Tịnh nhi ra, trong lòng ta những nữ nhân khác đều chỉ như súc sinh, bao gồm cả người.” Sự đeo bám đến buồn nôn của nàng khiến hần đau khổ mà không thể giải thoát, bây giờ hần rốt cuộc đã trả thù được rồi. Hần sắp chết rồi, hần không cần phải để tâm tới bất cứ điều gì nữa.

“Nhưng chàng đã vô số lần hoan hảo với ta.” Diệm Nương khó có thể che giấu được sự đau đớn trong lòng. Nàng không dám tin rằng suốt bốn năm nay trong lòng hần mình lại tệ hại như vậy.

“Thế thì sao nào?” Khanh Tuấn ghé sát tới, gần như chạm vào chóp mũi nàng: “Ta cần bản chẳng để tâm tới việc mình hoan hảo với ai, cũng như việc người mà ta giết là ai vậy.” Giọng nói khàn khàn của hần nhẹ nhàng vang lên giữa làn gió tuyết, khiến người nghe cảm thấy rét lạnh tận đáy lòng.

Diệm Nương bị những lời nói lạnh lùng mà tàn khốc của hần làm thương tổn, ngẩn ra một lúc, sau đó mới chậm rãi nhắm mắt lại, cố ép cảm giác chua xót ngược trở vào lòng. Nàng không hiểu tại sao hần lại đồng thời có hai thứ tình cảm cực đoan là si tình và vô tình như vậy. Hần rốt cuộc có phải là người không? Nhưng nàng sớm đã yêu con người này rồi, cho dù hần không phải là người, nàng cũng có thể làm gì khác?

“Chàng thích là được.” Nàng nghe thấy mình nói như thế, còn nghe thấy tiếng cười khanh khách của mình, đó là nàng sao? Một nữ nhân có tình yêu, hay là một nữ nhân không có trái tim? Nàng không để tâm được nhiều như vậy, nàng chỉ biết rằng mình nhất định phải ngăn cản hần tự vẫn. “Nhưng... người Dương Chỉ Tịnh thích là Phó Hân Thần... Nàng ta không thích chàng xuống với mình, cũng như... chàng không thích... ta vậy...” Nàng biết hần nhất định sẽ không ra sức đeo bám giống như mình, dù có yêu một người hơn nữa hần cũng sẽ không làm vậy. Nhìn bề ngoài hần có vẻ như chẳng để tâm đến thứ gì, nhưng thực ra lại có lòng tự tôn rất nặng, nặng đến mức khiến hần không biết đi tranh giành. Nàng thì khác, nàng thật sự không để tâm đến thứ gì, vì tình yêu, nàng có thể bán đứng tất cả. Nữ nhi Diệm tộc xưa nay đều đề tiện như thế.

“Không cần người quan tâm.” Khanh Tuấn bị chọc trúng vào chỗ đau trong lòng, đột ngột buông Diệm Nương ra, ánh mắt nhìn nàng đang loạng choạng lùi về phía sau chứa đầy vẻ căm hận. “Người thì hiểu gì. Người chẳng qua chỉ là loại đàn bà dâm dăng có thể lên giường với bất cứ kẻ nào, dựa vào cái gì mà nói về tình ái?”

Sự đau đớn trên tay căn bản không so được với nỗi đau trong lòng, mồ hôi lạnh của Diệm Nương tuôn ra không ngớt, thậm chí nàng còn khó có thể nói lên lời, chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm, thân thể lung lay như sắp ngã. Sự tàn nhẫn của hần là điều nàng không ngờ nổi, nhưng tất cả đều do nàng tự tìm lấy, còn trách được gì nữa đây? Nếu có thể lựa chọn, nàng thà là một nữ nhân phiêu bạt hồng trần, coi thường tình ái như lời hần nói, cũng tốt hơn phải chịu sự đau đớn đến tột cùng như lúc này. Nhưng điều mà ông trời định trước ai có thể thay đổi được? Nàng không muốn làm Diệm Nương, không muốn một mình cô độc phiêu bạt giang hồ, không muốn yêu một nam nhân trong lòng đã có hình bóng khác, không muốn vứt bỏ hết mọi sự tự tôn để đi xin người ta bố thí ột chút tình yêu. Nhưng tất cả đều không do nàng quyết định, trái tim này, thân thể này, sớm đã chẳng thuộc về nàng nữa rồi, nàng có thể làm gì đây? Nữ nhân Diệm tộc có yêu đúng người hay không căn bản chẳng hề quan trọng, bởi vì trước giờ chưa từng có người nào nhận

được sự báo hồi. Mang trái tim đem giao cho nam nhân chà đạp, đó là bản năng của các nàng, là các nàng tự mình hạ tiện, chẳng thể trách được ai.

Một nụ cười tự trào lạnh lẽo hiện lên trên đôi môi đã cắn chặt đến rớm máu, Diệm Nương cố gắng mở trừng mắt ra, ngang nhiên đáp lại ánh mắt khinh miệt của Khanh Tuần, hít sâu một hơi nói: “Ta đúng là hạ tiện, nhưng ta dám yêu dám hận, dám cố gắng đi tranh giành, còn chàng thì không dám, chàng chỉ là một kẻ hèn nhát. Chàng nghĩ Dương Chỉ Tịnh chết rồi thì sẽ về bên cạnh chàng sao? Nằm mơ! Người Dương Chỉ Tịnh yêu là Phó Hân Thần, người cô ta cần cũng chỉ có thể là Phó Hân Thần mà thôi. Nếu là nam nhân, chàng hãy nhường đến cùng luôn đi, để Phó Hân Thần xuống đó với cô ta.”

“Người...” Khanh Tuần nắm chặt hai bàn tay lại, cố gắng đè nén nỗi xúc động muốn vung chưởng kết liễu nàng. Nhưng lời của nàng lại đánh trúng vào đáy lòng hắn, khiến hắn chẳng còn tâm trí nào muốn chết. Đúng thế, người Tịnh nhi cần từ đầu chí cuối luôn là Phó Hân Thần, chứ không phải hắn, hắn dựa vào cái gì mà đòi xuống đó với nàng? Xoay người lại, hắn nhìn về phía mặt hồ, nhìn về phương bắc xa xôi.

“Tịnh nhi, sư huynh hứa với muội, nhất định sẽ đưa Phó Hân Thần tới bên cạnh muội.” Hắn đè nén nỗi đau như dao cắt trong lòng, lập ra lời thề khiến bản thân phải chịu muôn vàn sự dày vò đau đớn. Giờ đây, chắc hẳn sẽ lại tiếp tục thoi thóp chút hơi tàn mà sống trên đời này như cô hồn dã quỷ. Bất kể đi tới đâu, hắn đều là người thừa thải, dù là sống hay là chết cũng nào có gì khác biệt.

Nghe thấy lời này của hắn, Diệm Nương khẽ thở phào một hơi, bên khóe miệng hiện lên một nụ cười thỏa mãn. Rồi kể đó, thân hình nàng mềm nhũn đi, ngã nhào xuống đất.

Hắn vừa giày vò nàng, nhưng nàng cũng nào phải là không giày vò hắn?

Khi tỉnh lại, Diệm Nương phát hiện mình đang nằm trên giường, cánh tay gãy đã được nối lại và cố định bằng hai miếng nẹp gỗ nhỏ đặt ở trước ngực.

Hắn rốt cuộc cũng không vô tình đến mức bỏ mặc nàng. Nghĩ tới đây, nàng không kìm được khẽ nở một nụ cười ngọt ngào. Nàng là người rất dễ hài lòng, chỉ cần hắn chịu thể hiện một chút thiện ý với mình thôi, là nàng sẽ quên đi mọi điều không vui trước đó, tiếp tục tràn đầy dũng khí như xưa.

“Diệm cô nương, uống thuốc thôi!” Một đại hán mặc áo xám bó sát người bưng bát thuốc nóng hổi đi vào, vừa khéo nhìn thấy nàng tỉnh dậy, liền mừng rỡ kêu lên.

Đối với Diệm Nương, bọn họ từ sự coi thường lúc ban đầu đến bây giờ trở thành sùng bái, chỉ bởi vì nàng dám năm lần bảy lượt đi treu vào vị nhị thiếu gia mà bọn họ vốn luôn sợ hãi nhất kia. Hôm qua nếu không nhờ có nàng, không biết còn bao nhiêu huynh đệ trọng thương dưới “độc chưởng” của nhị thiếu gia. Vừa nghĩ đến đây, tên đại hán càng thêm cảm kích, đồng thời cũng mừng thầm vì mình vẫn còn được lành lặn đứng đây.

“Khanh lang đâu?” Đón lấy bát thuốc đặt qua chiếc bàn bên cạnh, Diệm Nương hỏi.

“Nhị thiếu gia... À, nhị thiếu gia...” Tên đại hán ấp úng không biết phải trả lời thế nào. Tối qua sau khi bế Diệm cô nương trở về, nhị thiếu gia lập tức rời đi, chẳng ai biết hắn rốt cuộc đã đi đâu cả.

“Đi rồi phải không?” Diệm Nương cũng hiểu ra ngay, liền giúp hắn giải vây. Nếu Khanh Tuần mà không đi, nàng còn cảm thấy lạ lùng hơn.

“Vâng, vâng.” Tên đại hán không hiểu tại sao Diệm Nương lại không hề tỏ ra tức giận, tâm tư của phụ nữ, đặc biệt là những người phụ nữ xinh đẹp, quả thật khó lường. “Diệm cô nương, mau nhân lúc thuốc còn nóng uống đi, tiểu nhân lui ra trước đây.”

“Ừm, cảm ơn.” Diệm Nương khẽ gật đầu, bưng bát thuốc lên, không nhìn tên đại hán kia thêm nữa mà bắt đầu ngẫm nghĩ xem đến lúc nào mình nên khởi hành đuổi theo Khanh Tuần. Gã khốn đó xưa nay đều hành sự cố quái, nàng mà không ở bên cạnh, không biết hắn sẽ lại làm ra những chuyện gì tổn hại đến bản thân, như thế thì nàng thiệt to rồi.

Sau khi quyết định cho hắn nửa tháng yên ổn, Diệm Nương bèn yên tâm ở lại trong tiểu trấn dưỡng thương, không hề nôn nóng. Mãi đến mười ngày sau nàng mới xuất phát tới Thanh Thành, trước đó nàng đã nhận

được tin tức Phó Hân Thần vừa xuất hiện ở đây, trong một đêm giết chết Khoái Kiếm Mã Vi và phá tan tổng đàn Lạc Mã hội. Muốn tìm Khanh Tuần, chỉ cần tìm được Phó Hân Thần là xong.

Phó Hân Thần cũng đã phát điên. Lúc này có lẽ y còn đáng sợ hơn cả Khanh Tuần. Khanh Tuần còn có thể coi là tỉnh táo, có thể nghe lọt tai lời của người khác, nhưng Phó Hân Thần thì lại mặc kệ tất cả. Y không ngờ lại chẳng ngại phạm vào điều kiêng kỵ trong thiên hạ, giết chết một trăm hai mươi bảy mạng người, bao gồm cả bang chủ của Lạc Mã hội, khiến cho các nhân sĩ bạch đạo nổi giận truy sát. Nhưng võ công của y quá cao cường, căn bản chẳng có ai làm gì được. Có điều bây giờ Khanh Tuần cũng đã tham gia vào hàng ngũ truy sát, cục diện thành ra thế nào thực khó lòng nói trước được.

Mị lực của Dương Chỉ Tịnh đúng là lớn, có thể khiến hai nam nhân xuất sắc như vậy trở nên điên cuồng, thật cũng không uổng đã tới thế gian này một chuyến. Chỉ là Diệm Nương không sao hiểu nổi, với thân phận của Phó Hân Thần tại sao phải tự mình ra tay. Mà càng lạ hơn là sau khi xảy ra chuyện lớn như vậy, Long Nguyên không ngờ lại không có động tĩnh gì. Chẳng lẽ bọn họ thật sự có thể trở mặt nhìn chủ nhân của mình bị người ta truy sát?

Khẽ lắc đầu, Diệm Nương dẹp bỏ những suy nghĩ vẩn vơ này qua một bên, sự sống chết của Phó Hân Thần vốn chẳng liên quan gì đến nàng. Nhưng Khanh Tuần thì nhất định không được có chuyện. Do đó nàng phải ngăn cản hai người gặp gỡ, nếu không ai sống ai chết thực khó mà nói trước được.

Một tiếng hí dài vang lên, con ngựa vượn mình chồm hai chân lên giữa không trung, rồi dừng lại bên đường. Diệm Nương nhẹ nhàng nhảy xuống từ trên lưng ngựa, dùng cánh tay phải không bị thương dắt ngựa đi vào Thanh Thành, qua cánh cửa đang mở rộng, chậm rãi dọc theo con đường rộng lớn bên trong.

Nhà họ Khanh có rất nhiều sản nghiệp ở Thanh Thành như điền trang, tửu lầu, sông bạc, xưởng vải, tiệm châu báu... tổng cộng phải có tới mười mấy loại, do đó ở đây bọn họ cũng có phủ đệ riêng, theo phán đoán của nàng, chắc sẽ có Tĩnh Trúc viện riêng cho Khanh Tuần nữa. Dù sao đi theo hắn cũng được mấy năm rồi, nàng sớm đã hiểu rõ tật lệ của hắn.

Chậm rãi đi tới khu nhà quý tộc ở thành tây, ánh mắt Diệm Nương hồ hững nhìn lướt qua từng dãy phủ đệ lớn sơn son ngói đỏ, cuối cùng dừng lại bên ngoài một cánh cửa lớn có hai con sư tử đá oai vệ canh hai bên, phía trên treo tấm biển có khắc hai chữ vàng “Khanh phủ”.

Khẽ nở một nụ cười mỉm, nghĩ đến việc rất nhanh sẽ có thể gặp lại Khanh Tuần, trái tim nàng liền trở nên hân hoan vui vẻ, nhẹ nhàng đi lên phía trước cầm lấy chiếc vòng cửa gỗ nhẹ mấy cái. Chỉ một lát sau cửa đã được mở ra, trước mặt nàng xuất hiện một đại hán mặc trường bào màu tím. Hắn nhìn thấy Diệm Nương thì hơi ngần ra một chút, sau đó liền cung kính nói: “Diệm cô nương, mời vào!”

Diệm Nương không hề kinh ngạc về việc người này nhận ra mình, giờ đây chỉ e người nhà họ Khanh không có ai không biết đến nàng cả. Với diệu pháp truyền tin của nhà họ Khanh, đừng nói nàng đã đi theo Khanh Tuần bốn năm, cho dù chỉ là một ngày, chắc cũng không ai không biết.

“Ta muốn gặp Khanh Tuần.” Nàng nói thẳng ra ý đồ của mình khi tới đây.

“Vâng, mời Diệm cô nương đi theo tiểu nhân.” Người đó cung kính nói. Đối với nữ nhân của Khanh Tuần, cho dù xuất thân tẻ đến đâu, hạ nhân nhà họ Khanh cũng không dám có chút bất kính.

Diệm Nương dắt ngựa đi vào, nhưng rất nhanh đã có người tới giúp nàng mang ngựa vào chuồng, còn người dẫn đường thì nửa đường đổi thành một nam nhân trung niên có bộ dạng như quản gia, dáng người cao gầy, so với vị quản gia của Khanh phủ ở Cánh Dương thì thuận mắt hơn nhiều.

Khanh phủ ở Thanh Thành không hề thua kém Khanh phủ ở Cánh Dương, đình đài lầu các kẻ nhau san sát, vô cùng hoa lệ. Nàng thực không hiểu những người này xây nhiều nhà cửa như thế để làm gì, cũng có ở hết được đâu, đúng là rảnh quá tự tìm thêm việc ỉn.

Sau khi đi lòng vòng một thời gian chừng nửa nén hương, hai người đi tới bên ngoài một tòa tiểu viện, trên ô cửa tròn có đề mấy chữ “Lục Âm Thâm Xứ”.

“Mời cô nương vào!” Vị quản gia từ đầu đến cuối mắt chẳng liếc ngang, tới lúc này mới lên tiếng, nhưng ánh mắt vẫn không nhìn qua phía Diệm Nương chút nào, nói xong liền xoay người đi ngay.

Nơi này không phải là Tĩnh Trúc viện, Diệm Nương có chút ngạc nhiên, đang định cất tiếng gọi người đó lại thì ông ta đã biến mất trong khu rừng trúc. Hơi nhường đôi mày liễu, nàng hồ hững bước qua ô cửa tròn. Đã đến đây rồi, dù sao cũng phải xem xem bọn họ có ý đồ gì mới được, nàng không tin rằng Khanh Tuân lại ở một nơi nào khác ngoài Tĩnh Trúc viện. Không biết ai đang ở trong đó đợi nàng đây?

Trong tiểu viện trăm hoa xơ xác, cây cối trơ cành, chỉ có mấy gốc tùng quanh năm không rụng lá vẫn còn hiên ngang giữa làn gió lạnh. Cái gì mà “Lục Âm Thâm Xứ”, đúng là nhắm nhĩ! Diệm Nương lẳng lẳng đứng ngoài sân thưởng thức cảnh sắc chẳng có gì đáng để thưởng thức này, không hề vội vã bước vào trong căn phòng khép chặt cửa kia. Rốt cuộc đã có người không nhịn được, cửa kéo kẹt mở ra. Một nha hoàn mặc áo xanh, tết hai bím tóc trên đầu, bước ra ngoài, đi đến trước mặt Diệm Nương, trong mắt thoáng qua một nét khinh miệt, nhưng khi mở miệng thì giọng điệu lại cung kính vô cùng, giọng nói cũng giòn tan khiến người ta cảm thấy dễ chịu: “Diệm cô nương, chủ mẫu mời cô vào phòng.”

Diệm Nương khẽ nở một nụ cười quyến rũ, không hề đáp lời, lả lướt đi thẳng vào phòng, thì ra Khanh phu nhân đã tới.

Khanh phu nhân ngồi trên một chiếc ghế làm bằng gỗ trắc quay mặt về phía cửa, mái tóc điểm bạc buông xõa chia ra hai bên dài đến tận eo, cách ăn mặc có phần giống với Khanh Tuân, lúc này khuôn mặt xấu xí không kém gì Khanh Tuân kia đang toát ra một vẻ cao thâm khó dò, không biết là có ý đồ gì.

Đây là lần thứ hai Diệm Nương gặp Khanh phu nhân, nhưng thủ đoạn cứng rắn của bà thì đã lưu lại trong lòng nàng một ấn tượng cực kì sâu sắc. Nếu không có bà, nàng và Khanh Tuân có thể đã là những người xa lạ, chứ không phải dây dưa không dứt với nhau như lúc này, thật không biết nàng nên cảm ơn hay là nên cảm hận bà đây. Nhưng có một điều nàng có thể khẳng định, đó là đối với Khanh Tuân, bà có khả năng khống chế trong một phạm vi nhất định.

“Diệm Nương bái kiến phu nhân.” Cất giọng yêu kiều, nàng nhẹ nhàng quỳ gối hành lễ.

“Không cần đa lễ, Diệm cô nương ngồi đi!” Khanh phu nhân hồ hững nói, trong thanh âm lạnh lùng toát ra một sự uy nghiêm khiến người ta không cách nào kháng cự.

Diệm Nương cất tiếng cảm ơn rồi ngồi xuống, không nói gì thêm.

“Ta biết cô nương thích Tuân nhĩ.” Khanh phu nhân cũng không vòng vo, nói thẳng vào việc chính: “Nhưng với xuất thân của cô, thực không có tư cách gả vào nhà họ Khanh ta. Huống chi Tuân nhĩ căn bản không thích cô, chỉ bởi vì lời thề khi trước nên mới không tiện nói gì. Cô đi đi, đừng tiếp tục bám lấy nó nữa, nó đã rất đau khổ rồi.”

Thoáng trầm lặng một chút, Diệm Nương đột nhiên cất lên một tràng cười giòn tan như tiếng chuông bạc, khuôn mặt như bông hoa vừa nở, rạng rỡ vô cùng: “Phu nhân nhắm rồi, việc của Diệm Nương và Khanh lang vốn chính là do phu nhân đã ép Khanh lang phải đáp ứng. Lúc này mới đi nói về thân phận hay lai lịch, chẳng phải đã muộn quá rồi ư?” Dừng lại một chút, nàng nhìn sắc mặt đã trầm xuống của Khanh phu nhân, thản nhiên nói tiếp: “Diệm Nương đã là người của Khanh lang rồi, càng chẳng có lý do gì mà nói ai bám lấy ai. Phu nhân cũng là người từng trải, lại biết ta thật lòng thích Khanh lang, cố sao vẫn nhẫn tâm chia tách ta và Khanh lang như thế? Xin lỗi, thứ cho Diệm Nương không tiếp chuyện với phu nhân được.” Nói rồi bèn đứng dậy định rời đi.

“Đứng lại!” Khanh phu nhân vỗ mạnh xuống bàn đánh “bộp” một tiếng, nghiêm giọng quát lên: “Hay ột con nha đầu mềm mết, người không sợ ta lấy mạng người sao? Hừ, người nghĩ với thế lực của nhà họ Khanh ta, giết một mạng thì có gì ghê gớm lắm à?”

“Vậy sao?” Diệm Nương chẳng hề xoay người lại, cất giọng yêu kiều hỏi, trong cặp mắt xinh đẹp thoáng qua thần sắc phẫn nộ: “Muốn lấy thì cứ lấy đi, mạng của Diệm Nương vốn chẳng đáng tiền, lão nhân gia ngài sao phải tự hạ thấp mình phí lời với ta.”

“Người...” Khanh phu nhân nghẹn lời, ngay sau đó liền cất tiếng cười vang: “Hay, hay lắm, lão nương phải xem xem nha đầu người có bản lĩnh gì khiến Tuân nhĩ tiếp nhận người.”

“Không phiền phu nhân lo thay.” Diệm Nương dịu dàng nói, đoạn xoay người hành lễ, rồi lúi dúi ra bên ngoài cửa.

“Tuần nhi không ở đây, hôm qua nó đã lên đường tới Bắc Thiên mục trường rồi.” Đột nhiên, Khanh phu nhân cao giọng nói. Trên khuôn mặt xấu xí của bà thoáng qua một nụ cười vui vẻ. Bà vốn không thích Diệm Nương, nhưng mấy năm nay những việc Diệm Nương làm vì Khanh Tuần bà đều biết rõ ràng, trong lòng đã chẳng tính toán gì về thân phận của nàng nữa, cũng ngầm thừa nhận nàng là con dâu của mình, vừa rồi nói vậy chẳng qua là để thử nàng lần cuối cùng mà thôi.

Diệm Nương đã vượt qua một cách thuận lợi.

“Đa tạ phu nhân.” Giọng của Diệm Nương từ xa vang lại, thân ảnh sớm đã rời đi được một quãng khá dài.

Phó Hân Thần lại vừa gây ra một trận gió tanh mưa máu ở Bắc Thiên mục trường, không biết đến bao giờ y mới dừng lại cuộc giết chóc điên cuồng này đây?

7. Chương 7

Lần trước sau khi nhận được tin Phó Hân Thần xuất hiện ở vùng biên ải, Khanh Tuần liền lập tức ruổi ngựa tới nơi, nhưng sau đó Phó Hân Thần lại đột nhiên biến mất chẳng còn bóng dáng, đến nay cũng đã được bốn tháng. Bốn tháng nay, hắn gần như đã lục tìm từng tấc đất trong ngoài biên ải, nhưng lại chẳng thấy được một chút manh mối nào. Từ sau khi lập lời thề phải đưa Phó Hân Thần tới bên Dương Chỉ Tĩnh, suốt năm năm nay Phó Hân Thần chưa từng biến mất một thời gian dài như vậy trong phạm vi tìm kiếm của hắn. Rốt cuộc y đã đi đâu, liệu có phải đã đi vào vùng đại mạc mệnh mang cát vàng rồi không?

Chậm rãi cất bước trên con đường lát đá trong một tiểu trấn ở vùng hẻo lánh xa xôi, hắn hoàn toàn chẳng để tâm tới những cuộc giao dịch náo nhiệt giữa các thương nhân hàng da, hàng thuốc với người dân bản địa. Tiểu trấn này nằm ngay bên ngoài một khu rừng nguyên sinh rộng lớn bao la, hắn vốn chẳng ôm chút hy vọng nào về việc có thể tìm được Phó Hân Thần, đến đây chỉ là để né tránh Diệm Nương, tất nhiên nhân tiện xem xét một chút cũng không ảnh hưởng gì.

Những năm qua hắn chưa từng quên lời thề với Dương Chỉ Tĩnh, liên tục đuổi sát theo Phó Hân Thần vốn thoát ần thoát hiện không ngừng. Thế nhưng, dựa vào thuật truy tung tuyệt của hắn, vậy mà đến bây giờ vẫn chưa nhìn thấy được cái bóng của Phó Hân Thần. Ngoài nguyên nhân Phó Hân Thần có khả năng hoàn toàn hòa mình vào hoàn cảnh xung quanh khiến người ta phải cảm thấy khó hiểu ra, sự đeo bám của Diệm Nương cũng là một nguyên nhân lớn khiến hành động của hắn bị cản trở rất nhiều. Đối với Diệm Nương, hắn vừa chán ghét lại vừa không thể cự tuyệt, chỉ còn cách né tránh. Có điều hắn là một người rất có lòng nhẫn nại, truy đuổi đã lâu như vậy rồi nhưng vẫn không nản lòng chút nào.

“Oa...” Chợt có tiếng trẻ con khóc vang, ánh mắt Khanh Tuần liền dừng lại trên người một đứa bé có hai chòm tóc trên đầu vừa vấp ngã. Chẳng nghĩ ngợi gì, hắn vội bước đi tới khom người định đỡ lấy đứa bé, ai ngờ đứa bé lại sợ hãi đến nỗi co rúm người lại, tiếng khóc càng lớn hơn.

“Người làm gì vậy?” Một nữ nhân kêu ré lên một tiếng rồi chạy tới, vội vàng ôm đứa bé vào lòng, nhìn hắn bằng ánh mắt vừa sợ hãi vừa tràn đầy địch ý.

Khanh Tuần bình tĩnh liếc nhìn đôi phương rồi đứng thẳng người dậy, chẳng nói năng gì, lẳng lặng rời đi trước khi đám người xung quanh kịp quay lại. Hắn sớm đã quen với cảnh tượng thế này, trái tim cũng đã trở nên hoàn toàn tê dại, căn bản không bị ảnh hưởng bởi thế giới bên ngoài. Nhưng, hắn nghĩ đến Diệm Nương. Nữ nhân đó tại sao lại không sợ hắn? Mà ngược lại, khả năng phán đoán nhạy bén nói với hắn rằng, nữ nhân đó thích mình, tuy rằng bản thân hắn chẳng hề để tâm, thậm chí là khinh thường.

Một chiếc bóng màu xanh chợt thoáng qua trong tầm mắt, khiến trái tim hắn bỗng như ngừng đập.

Trong tửu quán chỉ có hai chiếc bàn, một chiếc có ba thương nhân bình thường đang tán gẫu. Ngồi ở chiếc bàn còn lại là một tráng hán thân hình cao lớn, mình mặc áo vải xanh, đang tự rót rượu uống một mình. Động tác tao nhã tiêu sái, còn mang theo sự quý phái hoàn toàn không phù hợp với nơi này, khiến mấy

thương nhân ngồi ở bàn bên cạnh liên tục liếc mắt nhìn qua. Nhưng y căn bản không để ý, cứ như coi nơi này là nhà mình vậy.

Khanh Tuấn chậm rãi bước vào, ánh mắt chưa từng rời khỏi nam nhân hai bên tóc mai chớm bạc đó dù chỉ một khắc. Hai người mới chỉ gặp nhau một lần, hơn nữa còn là việc của chín năm trước, nhưng dù trí nhớ hắt tẻ đến thế nào, Phó Hân Thần cũng không nên là bộ dạng như thế này. Nhớ năm xưa, y đã từng bưng bưng khí thế, ngạo nghễ chẳng kém bậc đế vương, y đã từng khát máu điên cuồng, giết người chẳng thua loài ma quỷ. Thế mà giờ đây y lại ngồi đó ung dung uống rượu, tựa như một kẻ ẩn dật lâu ngày. Đúng thế, một kẻ ẩn dật. Với sự tôn quý của Long Nguyên Chủ, nếu không phải tận mắt nhìn thấy, Khanh Tuấn ắt sẽ chẳng tin Phó Hân Thần có thể ung dung ngồi uống loại rượu thứ phẩm như thế trong một quán rượu giản lậu chốn nhân gian, trên người chẳng còn chút vẻ kiêu căng ngạo mạn.

Ngồi xuống đối diện với Phó Hân Thần, Khanh Tuấn quan sát y kỹ càng một lượt. Nếu xét về tuổi tác, Phó Hân Thần chẳng qua mới ngoài ba mươi, còn thua hẳn hai tuổi, bây giờ đang độ tráng niên, thế mà hai bên tóc mai đã điểm bạc. Đối với những người có võ công tuyệt đỉnh như bọn họ mà nói, điều này gần như là không thể xảy ra. Tại sao y lại biến thành như vậy?

“Dù sao cũng đã tới rồi, vậy hãy vào đây cùng uống một chén đi!” Bên khóe miệng nam nhân áo xanh đỏ thấp thoáng một nụ cười nhạt, toát ra vẻ điềm đạm mà tiêu sái khó tả bằng lời. Y ngồi đó chăm chú rót rượu, uống rượu, thậm chí còn chẳng ngẩng đầu nhìn hân. Nhưng không có ai hoài nghi câu nói này không phải là nói với Khanh Tuấn hẳn cả.

Khanh Tuấn không hiểu nổi, cũng không muốn lãng phí thời gian để suy nghĩ. Hân đưa tay ra ngăn cản động tác rót rượu của Phó Hân Thần, giọng lạnh tanh: “Ta đã đáp ứng với Tịnh nhi, nhất định phải đưa người tới bên muội ấy.” Hân không để tâm tới sự sống chết của bất cứ ai, ngoài Tịnh nhi.

Phó Hân Thần nghe thấy tên Dương Chỉ Tịnh, trên mặt liền xuất hiện một nụ cười dịu dàng, nhưng lại im lặng chẳng hề lên tiếng, ánh mắt dừng lại bên ngoài cửa. Nô Nhi tại sao còn chưa tới? Nha đầu này làm việc cứ luôn rề rà như vậy.

“Ta sẽ đưa thi thể của người về Long Nguyên, chôn cùng một mộ với Tịnh nhi.” Khanh Tuấn nhắm hai mắt lại, cố ép mình phải nói ra những lời trái lòng.

Phó Hân Thần vẫn giữ im lặng, mỉm cười lắng nghe đối phương bàn luận về hậu sự của mình, như thể... việc đó chẳng liên quan gì tới mình cả.

“Người còn gì để nói nữa không?” Khanh Tuấn hỏi, trong giọng nói khàn khàn mang theo một vẻ tuyệt tình kiên định. Đối với Phó Hân Thần, hân kính phục từ tận đáy lòng, nếu không phải vì Tịnh nhi, với khả năng phán đoán cùng phong cách làm người của hân, hân nhất định sẽ không chủ động đi trêu chọc một người như vậy. Nhưng một khi đã nhúng tay rồi, hân cũng tuyệt đối sẽ không hối hận mà lùi bước.

Mặc kệ thái độ cứng rắn của hân, Phó Hân Thần vẫn ung dung rót đầy chén rượu ỳnh, rồi uống một hơi cạn sạch. Dường như với y mà nói, trên thế gian này chẳng có việc gì quan trọng hơn uống rượu.

Đối với sự dừng dưng của y, Khanh Tuấn chẳng hề tức giận, trên khuôn mặt xấu xí tràn ngập vẻ thờ ơ, bất kể thế nào thì hân cũng chỉ làm chuyện mà hân cần làm. “Ta sẽ chôn người và Tịnh nhi vào cùng một mộ.” Lại một lần nữa, hân nói ra những lời khiến lòng mình nhói đau. Lặp lại cùng một chuyện vốn không phải là tác phong của hân, nhưng lúc này hân lại không thể không dựa vào đó để làm tăng quyết tâm giết Phó Hân Thần. Chỉ bởi vì Phó Hân Thần của hiện tại khiến hân không thể nảy sinh sát ý, nhưng chuyện đã đáp ứng với Tịnh nhi, hân nhất định phải làm được.

Phó Hân Thần lắc nhẹ chiếc bình rỗng trong tay, khẽ nở nụ cười, gọi: “Chủ quán, chuẩn bị cho ta một bình rượu để mang về.” Đợi khi tiểu nhị đi tới đón lấy chiếc bình rỗng, ánh mắt y lần đầu tiên dừng lại trên khuôn mặt Khanh Tuấn, ôn hòa và không có chút địch ý nào cả.

“Tịnh nhi sẽ không cảm kích người đâu.” Y ung dung nói, không ai hiểu về sự lương thiện của Tịnh nhi hơn y, bao gồm cả sư huynh của nàng – Khanh Tuấn.

Trong cặp mắt màu nâu nhạt của hân thoáng qua một nét buồn bã. Đúng thế, hân chưa từng hiểu Tịnh nhi. Hôi nhỏ, Tịnh nhi thích thổ hoang, hân liền nghĩ đủ mọi cách bắt về một con thổ trắng cho nàng. Kết quả

là con thỏ ấy chết, khiến nàng khóc ròng suốt ba ngày ba đêm, rồi cả một tháng sau đó đều không thèm để ý đến hắn. Còn có một lần, Tịnh nhi vô ý nói nàng thích hoa hồng, hắn liền đi tìm khắp một dải Giang Nam, rồi biến cả Khanh phủ thành một biển hoa hồng rực rỡ. Chẳng ngờ Tịnh nhi lại nổi nóng một phen, chỉ bởi vì gai hoa hồng đâm vào tay nàng. Những chuyện như vậy nhiều không đếm xuể, tóm lại, bất kể hắn làm thế nào, Tịnh nhi đều sẽ không vui. Nhưng...

“Tịnh nhi rất cô đơn.” Cũng giống như hắn vậy. Cho nên dù Tịnh nhi có trách cứ, hắn cũng phải bắt Phó Hân Thần đi theo nàng, cho dù làm như vậy sẽ khiến hắn lòng đau như cắt. Có kẻ nào lại muốn tự tay đưa tình địch đến trước mặt người mình yêu đây? Hắn, Khanh Tuần, chính là một tên ngốc như vậy.

“Mạng của ta, người không làm chủ được.” Phó Hân Thần ôn tồn nói, từ trong cặp mắt thăm sâu vô tận ánh lên vài nét bẽ dẫu, mấy phần bất lực, nhưng lại chẳng ai có thể đoán biết được tâm ý của y.

“Ta sẽ cố hết sức.” Khanh Tuần cup mắt xuống, giọng điệu kiên quyết vô cùng. Nếu cần thiết, hắn sẽ liều cả tính mạng của bản thân.

Phó Hân Thần nở một nụ cười ngạo nghễ, im lặng chẳng lên tiếng trả lời, nhưng ý tứ thì đã hết sức rõ ràng – nếu y không muốn, không người nào có thể lấy mạng y được.

Cuộc giằng co của hai người quả thực kỳ dị vô cùng, một người thì lạnh lùng nghiêm túc, một người thì đậm mạc ung dung, không khí tràn ngập sự căng thẳng tới tột độ. Thêm vào đó là tướng mạo khôi vĩ khác thường của hai người, khiến cho đám tửu khách ở bàn bên đều co rúm người cảm lạnh, tên tiểu nhị cầm bình rượu đã rót đầy trong tay mà chẳng dám bước lên phía trước.

Đúng vào lúc này, những tiếng bước chân khe khẽ đột ngột vang lên, rồi kể đó một nữ tử ăn mặc kiêu sơn nữ bước vào tửu quán, chậm rãi đi về phía chiếc bàn của hai người.

Khanh Tuần nhìn thấy giữa đôi hàng lông mày của Phó Hân Thần tràn ngập vẻ bất lực, ngạo khí vừa rồi đã biến mất hoàn toàn. Khi trong lòng hắn còn đang thăm nghi hoặc, nữ tử đó đã dang tay ôm lấy Phó Hân Thần từ phía sau, đôi mắt đen lấy lại chăm chăm nhìn vào hắn bằng vẻ đề phòng, căn bản không hề bị sự xấu xí của hắn làm cho sợ hãi.

Về thờ ơ của Khanh Tuần hơi biến đổi: “Người đã phản bội Tịnh nhi?” Chỉ trích, phẫn nộ, đau đớn, nhưng khi ra khỏi miệng lại chỉ là một câu hững hờ. Thói quen mừng giận không biểu hiện ra ngoài mặt đã hình thành từ nhỏ của hắn khiến người ta khó có thể lý giải nổi. Cho nên, dù hắn có dốc hết tâm tư, cũng không thể làm cho Tịnh nhi hiểu được tâm ý của mình.

“Ta không hề.” Phó Hân Thần nghe thế thần sắc hoàn toàn biến đổi, cất giọng lạnh lùng. Bất kỳ người nào cũng không thể làm nhục tấm lòng của y đối với Tịnh nhi.

“Vậy cô ta thì sao?” Giọng của Khanh Tuần vẫn không có chút xao động, trong cặp mắt màu nâu thoảng qua một tia sát ý. Hắn không cho phép bất cứ người nào làm Tịnh nhi tổn thương. Những người có thể uy hiếp tới nàng, hắn sẽ không tha cho bất cứ ai hết.

Phát giác ra ý đồ của hắn, khuôn mặt tuấn tú của Phó Hân Thần lập tức trầm xuống: “Không liên quan, nàng chỉ từng cứu ta thôi.” Cho đến lúc này, đây mới là lần đầu tiên y tỏ ra giận dữ, hiển nhiên sự nhẫn nại của y đối với Khanh Tuần đã đạt tới giới hạn rồi.

Khanh Tuần chú ý thấy nữ tử mặc áo vải kia nghe thấy lời này thì khuôn mặt trở nên cứng đờ, rồi chậm rãi buông Phó Hân Thần, bên môi hiện lên một nụ cười sầu khổ, rất đẹp, nhưng cũng rất đắng cay. Đột nhiên hắn ngậy người. Hắn không ngờ lại có thể cảm nhận được tình cảm của nàng, cảm nhận được sự đau đớn của nàng, cảm nhận được sự cô đơn và sợ hãi của nàng, giống như mình năm xưa vậy.

“Trong lòng Phó Hân Thần chỉ có một mình Tịnh cô nương.” Giọng của nàng yêu kiều mà hờ hững, vang vọng bên tai Khanh Tuần, khiến hắn nhớ về tình cảnh dưới đêm trăng tròn có một thiếu nữ dốc bầu tâm sự với vầng trăng. Và giấc mộng của hắn vỡ tan chính trong khoảnh khắc đó.

Hoa rơi hữu ý, nước chảy vô tình. Trên thế gian này có quá nhiều người vì yêu mà đau khổ, còn nữ tử trước mắt lại càng bất hạnh, đã yêu phải một người không thể yêu. Phó Hân Thần chỉ có thể thuộc về Tịnh nhi, không người nào có thể nhòm ngó. Tuy rằng đồng bệnh tương liên, nhưng hắn vẫn sẽ không mềm lòng.

“Ủi chà chà, Khanh lang này, chàng thật vô lương tâm đấy, phải đợi ta một chút với chứ!” Giọng nói lả lơi đến lợm người của Diệm Nương chọt vang lên ngoài cửa, phá vỡ không khí căng thẳng giữa ba người hiện giờ.

Sắc mặt Khanh Tuần hơi biến đổi, muốn né tránh thì đã không còn kịp nữa, Diệm Nương như một cánh bướm bay vào, thân hình mới thoảng cái đã ngồi vào lòng hắn.

Sắc mặt Khanh Tuần càng trở nên âm trầm hơn trước, hắn không ngờ thuật truy tung của nữ nhân này ngày càng inh, bất kể mình có che giấu tung tích thế nào, thời gian nàng ta bỏ ra để tìm được mình vẫn ngày một ngắn. Qua một thời gian nữa, e là mình với nàng ta thật sự sẽ như hình với bóng.

“Rồi sẽ có một ngày ta phải khiến ngươi không thể mở miệng nói chuyện nữa.” Giọng nói lạnh lùng ấy đã thể hiện rõ sự căm hận và khinh miệt của hắn. Khi sự nhẫn nại đạt tới giới hạn, hắn không biết liệu mình có mặc kệ tất cả mà giết chết nàng ta, rồi sau đó thì tự sát hay không?

“Ta phải làm sao đây?” Diệm Nương chẳng hề sợ hãi, ngược lại còn cất tiếng cười vang: “Nếu là như vậy, ta cũng lấy làm vui lòng.” Nói rồi liền vòng tay qua cổ hắn, hôn lên đôi môi hắn. Nàng hôn một cách ngang tàng mà phóng túng, không để cho hắn có cơ hội né tránh, cũng không hề để ý xem bên cạnh có người hay không.

Vì sự nhiệt tình ấy của nàng, vẻ lạnh lùng ban đầu của Khanh Tuần dần tan vỡ, hơi thở cũng trở nên nặng nề.

Bao nhiêu năm nay, những cảnh tượng tương tự thế này đã diễn ra không ít, hai người dường như cũng dần quen với cuộc cống như vậy. Duy chỉ có một điều khác biệt, là Diệm Nương càng ngày càng phong tao, mà sức chống cự của Khanh Tuần càng ngày càng bạc nhược.

Bàn tay Diệm Nương đã luồn vào trong vạt áo Khanh Tuần, bắt đầu nhẹ nhàng mơn trớn, nhất quyết muốn làm cho dục vọng của hắn bùng lên. Khanh Tuần cố gắng khống chế ngọn lửa đã sắp dâng trào, không để lý trí bị nô dịch bởi phản ứng của thân thể. Hai người chẳng ai chú ý tới việc Phó Hân Thần đã kéo tay nữ tử kia rồi đi.

Những người ở bàn bên cùng với tên tiểu nhị đều tròn xoe mắt, căn bản không dám tin vào cảnh tượng nóng bỏng này, nước miếng dường như cũng sắp chảy ra.

Khanh Tuần rốt cuộc đã thất thủ, đưa tay kéo dài dây lưng màu vàng của Diệm Nương, bàn tay thô kệch luồn vào trong tấm áo mỏng của nàng, từ bị động biến thành chủ động. Kết quả mỗi lần đều là như thế, nhưng hắn dù thế nào vẫn không chịu chấp nhận số phận.

Một tiếng cảm thán đột ngột vang lên bên cạnh, Khanh Tuần chẳng buồn suy nghĩ cởi chiếc trường bào của mình ra bọc lấy thân hình gần như hoàn toàn lồ lộ của Diệm Nương. Ánh mắt rời khỏi cặp môi đỏ mọng của nàng, hắn ngoảnh mặt qua một bên, dùng ánh mắt lạnh lẽo nhìn về phía đám người không biết sống chết vẫn còn ngồi đó định xem kịch hay, cất giọng khàn khàn: “Cút!”

Diệm Nương uể oải tựa vào lòng hắn, khuôn mặt xinh đẹp ửng hồng nhìn đám tửu khách và tiểu nhị đang sợ chết khiếp chạy ra khỏi quán, mà tên tiểu nhị kia không ngờ còn quên đóng cửa lại. Nàng không khỏi phì cười một tiếng, nũng nịu nói: “Trông chàng làm người ta sợ thành thế nào kìa, nếu không phải ta lớn gan, có ai chịu bồi tiếp chàng đây?”

Khanh Tuần hờ hững nói: “Ta không cần ai bồi tiếp.” Ngoài miệng tuy nói như vậy, nhưng dưới ánh sáng mịt mờ, cặp mắt hờn vào của hắn lại lấp lánh những tia sáng nóng bỏng nhìn chằm chằm vào khuôn mặt xinh đẹp của Diệm Nương, đoạn hươ tay gạt những chén rượu trên bàn đi, rồi đặt Diệm Nương xuống đó.

Diệm Nương bám lấy cổ hắn, chậm rãi nằm xuống, trong mắt là vẻ nghiêm túc trước giờ chưa từng xuất hiện, giọng nói cũng dịu dàng vô cùng: “Không cần ai bồi tiếp, chàng không sợ cô đơn sao? Chàng phải dịu dàng một chút đấy...”

“Cô đơn?” Khanh Tuần “hừ” lạnh một tiếng, đưa tay kéo chiếc váy màu đỏ rực của nàng ra, gục xuống tấm thân trắng nõn đó: “Ngươi hiểu cô đơn là gì ư...” Trong lòng hắn, Diệm Nương đi trên ong ghẹo bướm khắp nơi, bên người nam nhân vô số, loại nữ nhân như vậy căn bản không xứng để nói về sự cô đơn.

“Ta không hiểu ư?” Diệm Nương khẽ lẩm bẩm thành tiếng, rồi rướn người lên ôm lấy lưng Khanh Tuấn, mái tóc dài buông xõa nhẹ nhàng lay động, trên khuôn mặt xinh đẹp thoáng hiện một vẻ cô đơn không dễ gì phát hiện. “Nhưng, nhưng ta rất cô đơn...” Tiếng thì thầm khe khẽ của nàng dần bị những hơi thở nặng nề của Khanh Tuấn át đi. Trước giờ hẳn chưa từng biết nàng suy nghĩ những gì, cũng chưa từng muốn biết.

Trên con đường bên ngoài căn phòng gỗ, khung cảnh vẫn náo nhiệt như xưa, tên tiểu nhị buồn chán ngồi xõm bên cửa chờ đợi.

Bầu trời mang màu xám trắng đặc trưng của tiết thu, từng làn gió heo hắt thổi những chiếc lá khô bay đi khắp chốn. Chẳng bao lâu nữa là tuyết sẽ rơi. Mùa tuyết ở nơi này rất dai dẳng, bình thường phải kéo dài tới tận tháng hai, tháng ba năm sau. Chỉ mong hai vị khách nhân này đừng ở lại đây lâu quá.

Đi dọc theo con đường nhỏ thoát ẩn thoát hiện, Diệm Nương thi triển khinh công lao đi vun vút giữa rừng. Đây là lần đầu tiên nàng chủ động bỏ Khanh Tuấn lại, chỉ bởi vì muốn giải quyết một mối lo trong lòng.

Hồi giữa trưa, trong khoảnh khắc nàng lao vào tửu quán đã nhìn rõ khuôn mặt của mỗi người xung quanh, mà hướng chỉ nữ nhân vốn luôn để ý tới nữ nhân nhất, một cô gái xinh đẹp như vậy, nếu nàng coi như không nhìn thấy, vậy thì chỉ có thể là kẻ mù, hoặc là kẻ ngốc. Nữ tử đó mặc một bộ quần áo vải thô hoàn toàn chẳng có chút liên quan nào tới sự xinh đẹp và quyến rũ, nhưng từ trên người đối phương nàng lại nhìn thấy được một vẻ diễm lệ yêu kiều mà những nữ nhân khác dù hao tâm trang điểm cũng không có được. Điều này đã khiến Diệm Nương mặc cảm đến mức nảy sinh lo lắng, chuyện như vậy cũng không phải là không thể xảy ra, dù sao ngay đến một nữ tử như nàng khi nhìn thấy đối phương cũng không kìm chế được trái tim đập rộn, hướng chỉ là một nam nhân như Khanh Tuấn. Do vậy, nàng nhất định phải giải quyết nữ tử này trước khi Khanh Tuấn kịp có ý đồ không hay gì đó. Những thứ quá đẹp vốn không nên xuất hiện trên thế giới này.

Sắc trời dần dần tối.

Phía trước thấp thoáng có ánh lửa, nàng thả chậm bước chân, cố gắng không làm phát ra tiếng động nào, khi đến nơi chiếu ra ánh lửa mới biết đó là một hốc cây khô cực lớn. Trên mặt đất trong hốc cây được đốt lên một đống lửa, Phó Hân Thần và nữ tử đó chia ra ngồi ở hai bên, cả hai đều đang nhắm mắt dưỡng thần. Muốn giết người rồi thoát thân ngay dưới cặp mắt của Phó Hân Thần ắt chẳng phải chuyện dễ dàng. Nhưng nàng đã tới đây rồi, tất nhiên phải thử một phen.

Bên khõe mắt nàng hiện lên một nét cười khêu gợi, đoạn khom người chui luôn vào trong hốc cây kia. Cùng lúc ấy, Phó Hân Thần bừng mở mắt nhìn về phía nàng.

“Có chuyện gì?” Phó Hân Thần nhìn thấy Diệm Nương, cặp mắt tuấn tú hơi nheo lại, trong mắt chiếu ra những tia sắc bén, thần sắc chẳng có vẻ gì là thân thiện.

“Không có chuyện gì thì không thể tới sao? Đây là nhà ngươi chắc?” Diệm Nương không tỏ ra sợ hãi chút nào, thốt tha đi tới bên cạnh nữ tử vừa nghe thấy tiếng động đã mở to cặp mắt tròn xoe có thể hút đi hồn phách người ta kia, rồi ngồi phịch ngay xuống đất, đưa tay ra ôm nàng ta vào lòng, mấy ngón tay thon dài lướt nhẹ qua khuôn mặt mịn màng của nàng ta, miệng tấm tắc tán thưởng: “Tiểu muội muội đẹp thật đấy!” Ôi trời ơi, nhìn từ xa đã khiến nàng hết sức mặc cảm rồi, ai ngờ nhìn gần lại càng quá đáng hơn, đây có còn là người nữa hay không?

“Buông nàng ấy ra!”

Tiếng quát đầy vẻ không vui của Phó Hân Thần đã kéo Diệm Nương vốn đang ngẩn ngơ trở về hiện thực, nàng có chút ngạc nhiên trước sự ngoan ngoãn của cô gái trong lòng, cặp mắt không quên lườm Phó Hân Thần một cái, rồi khẽ vỗ ngực, làm bộ như hết sức sợ hãi, nũng nịu nói: “Úi dà, hung dữ quá nhỉ! Muội tử ơi, tỷ tỷ sợ quá cơ!” Ngoài miệng tuy nói như vậy, nhưng nàng không hề có ý định buông cô gái đó ra, hiển nhiên đã coi lời của Phó Hân Thần như gió thoảng bên tai. Đúng là trò cười, người đã vào tròng rồi, tuy cô ta đẹp đến mức khiến nàng thực không nỡ xuống tay, nhưng bảo nàng phải buông ra, y coi nàng là kẻ ngốc hay sao?

Ai ngờ, “Phó Hân Thần, chàng đừng nạt tỷ ấy! Ta, ta rất thích tỷ ấy, để tỷ ấy ôm cũng không sao.” Giọng nói của cô gái đó nghe như tiếng nhạc trời, khiến lòng người rung động, hơn nữa còn tràn đầy vẻ nghiêm túc.

Diệm Nương ngẩng ra, cảm giác chua xót bất chợt dâng trào, khóe mắt trở nên hơi ươn ướt, nhưng nụ cười vẫn tươi tắn như hoa.

Mười ba năm nay, chưa từng có ai thật sự thích nàng, cũng chưa từng có ai nói với nàng những lời như vậy. Chẳng ngờ lần đầu tiên được nghe lại những lời này lại là từ miệng cô gái mà nàng định ra tay trừ bỏ. Nàng muốn nói với bản thân rằng nàng không để tâm, thật sự không để tâm chút nào, bao nhiêu năm không được ai thương ai xót nàng cũng vẫn sống tốt, đôi câu nói nhạt nhẽo của cô gái này thì có tính là gì, nhưng...

Nhưng nàng rất vui, nàng không thể không chế được niềm vui trong lòng, chỉ bởi vì mấy lời của cô gái này thôi. Rốt cuộc, trên thế gian này ngoài nhị ca ra vẫn còn có người khác thích nàng, thật tốt!

Ném một ánh mắt đặc ý về phía Phó Hân Thần, Diệm Nương nheo đôi mắt lại khó có thể che giấu được nỗi mừng vui. “Muội tử, tỷ hỏi muội này, muội đã có ý trung nhân chưa?” Tuy đang rất vui, nhưng nàng vẫn không quên mục đích của mình lần này, chỉ là nàng sẽ không nói cho cô gái này biết, mấy câu nói vô ý đó đã giúp cô ta giữ được tính mạng của bản thân.

“Ý trung nhân?” Cô gái nghiêng đầu qua một bên tỏ vẻ khó hiểu, hoàn toàn không biết mình vừa bước một chân qua quỷ môn quan.

“Không hiểu ư?” Diệm Nương hơi cau mày lẩm bẩm. Đúng là lạ thật, trên đời này nếu không tính hòa thượng và ni cô, người không hiểu ba chữ đó chắc cũng chỉ có nha đầu trước mắt này thôi. Chẳng lẽ là vì xấu hổ? Hình như không phải, vậy nha đầu này rốt cuộc là từ đâu chui ra?

Cô gái khẽ lắc lắc đầu, nhìn qua phía Phó Hân Thần bằng ánh mắt cầu cứu. Ai ngờ Phó Hân Thần cũng khẽ lắc đầu, mỉm cười không nói gì.

Nhìn thấy cuộc trao đổi trong im lặng của hai người bọn họ, trong lòng Diệm Nương đã hiểu được bảy tám phần. Phó Hân Thần đã không chịu dạy cho cô gái này những kiến thức cơ bản đó, vậy để nàng dạy là được chứ gì.

“Ý trung nhân tức là người mà muội rất thích, rất rất thích, thích đến mức không muốn rời xa người đó một chút nào, một lòng một dạ chỉ muốn được mãi mãi ở bên người đó.” Giống như nàng với Khanh Tuần vậy, nghĩ tới đây, trên khuôn mặt Diệm Nương liền xuất hiện một nụ cười ngọt ngào. Nhìn thấy vẻ ngỡ ngàng trong mắt cô gái dần tan đi, nàng biết lời của mình đã có tác dụng, liền hơi dừng lại một chút, sau đó vội vàng bổ sung thêm: “Không phân nam nữ.” Phiêu bạt giang hồ suốt bao năm, nàng sớm đã nhìn thấu nhân tình thế thái, hiểu rằng trên đời này một trái tim chân thành đáng quý đến nhường nào, những thứ khác như đạo đức lễ giáo, thuần phong mỹ tục, toàn bộ đều là rườm rà, chẳng qua chỉ là cái gông cùm để trói buộc tình cảm của con người ta mà thôi.

Ai ngờ lời vừa mới dứt, tiếng xé gió đã chợt vang lên. Nàng muốn né tránh thì không còn kịp nữa, chỉ cảm thấy bụi tóc hơi run lên, dường như có thứ gì vừa cắm vào trên đó. Nàng đưa tay lấy xuống, không ngờ lại là một cành cây khô. Sắc mặt nàng hơi tái đi, cặp mắt quẩn rù liếc về phía Phó Hân Thần, chỉ thấy y tuy vẫn mỉm cười, nhưng trong mắt đã tràn đầy hàn ý, hiển nhiên là cực kỳ bất mãn trước sự bổ sung của nàng.

Chỉ với một chiêu như vậy nàng đã biết, nếu Phó Hân Thần muốn giết nàng, tuy không đến mức dễ như trở bàn tay, nhưng nàng ắt không tránh được. Có điều, nếu y muốn giết nàng, nàng cũng sẽ bất y phải trả một cái giá thật nặng nề. Trong mắt nàng bùng lên những tia sáng đầy vẻ khiêu khích.

Trong sự giằng co im lặng giữa hai người, giọng nói dịu dàng của cô gái kia đột ngột vang lên: “Nếu đang ở bên chàng, thì sẽ không tìm được muốn ôm chàng, gần gũi chàng, giống như tỷ lúc sáng nay vậy, có phải thế không?”

Diệm Nương cả mừng, biết rằng cô gái này đã sắp hiểu ra, liền không để ý đến ánh mắt cảnh cáo của Phó Hân Thần, lập tức cất tiếng phụ họa: “Đúng thế, chính là như thế đấy...”

“Câm miệng” Phó Hân Thần rốt cuộc đã không nhịn được, lạnh lùng quát, đồng thời vung chưởng đánh về phía Diệm Nương.

Hốc cây vốn nhỏ, Diệm Nương căn bản không có chỗ nào để né tránh, chỉ đành đưa tay lên ngăn cản. Khẽ rên lên một tiếng, nàng cảm thấy khí huyết có chút xáo trộn, nhưng ngoài ra thì không sao hết, trong lòng biết rõ đối phương đã nung tay. Tuy là như vậy, nhưng nàng vẫn chẳng sợ hãi chút nào. Những người

Diệm tộc các nàng có thể bán đứng bất cứ thứ gì để đạt được mục đích, bao gồm cả tính mạng, một tình huống có nguy không hại như hiện giờ có đáng kể chi.

“Sao vậy?” Cô gái kia vội đỡ lấy nàng, trong cặp mắt xinh đẹp tràn ngập vẻ sợ hãi bất an: “Phó Hân Thần, ta, ta lại nói sai gì sao?” Hiển nhiên cô ta cho rằng mình đã chọc giận Phó Hân Thần, xem ra quan hệ giữa hai người không hề hòa hợp như trong suy nghĩ của Diệm Nương.

Phó Hân Thần không hề giải thích, chỉ đưa tay về phía cô gái, giọng nói dịu dàng hơn một chút: “Nô Nhi, qua đây!”

Dường như không ngờ y lại dịu dàng như vậy, trên khuôn mặt cô gái thoáng qua vẻ ngạc nhiên và mừng rỡ. Nhưng khi nhìn thấy Diệm Nương, nàng lại có chút do dự: “Tỷ có sao không?”

Cho dù là trong tình huống này nàng cũng không vứt bỏ Diệm Nương, dù trên thực tế hai người bọn họ chẳng qua chỉ là bè nước gặp nhau, không hề quen biết.

Nô Nhi, trong lòng Diệm Nương thầm cảm thấy ảm áp, biết rằng mình vĩnh viễn sẽ không quên được cô gái vừa xinh đẹp vừa đơn thuần này. Sự đơn thuần ấy, có lẽ cả cuộc đời nàng cũng chỉ có thể nhìn thấy một lần duy nhất, nhưng nàng đã hết sức cảm kích ông trời rồi.

Nơi đuôi mắt nàng liếc thấy sắc mặt Phó Hân Thần dần trở nên khó coi, trong lòng chợt run lên, bất giác nảy ra một suy đoán: Phó Hân Thần không thích cô gái này bị người khác chạm vào, bất kể là nam hay nữ. Muốn chứng minh suy đoán này, thực cũng dễ thôi.

Trong mắt Diệm Nương có một nét giảo hoạt mau chóng thoáng qua, nàng vỗ nhẹ lên bàn tay Diệm Nô Nhi, nói: “Không sao...”

Quả nhiên, không đợi nàng nói xong, Phó Hân Thần đã lặp lại mệnh lệnh của mình với vẻ mặt lạnh lùng nghiêm túc: “Nô Nhi, qua đây!” Xem ra y đã thật sự tức giận, nếu Nô Nhi còn không qua đó, kết cục e sẽ không hay chút nào.

Tuy thầm đoán như vậy, nhưng Diệm Nương đã xác định được cô gái tên Nô Nhi này cũng có một địa vị nhất định trong lòng Phó Hân Thần.

Lần này thì Nô Nhi không do dự nữa, đi vòng qua đồng lửa, nắm lấy bàn tay đang đưa ra của Phó Hân Thần, đoạn nhào vào lòng y. Phó Hân Thần cũng tiếp nhận một cách rất tự nhiên, hiển nhiên hai người bọn họ đã hết sức quen thuộc với sự gần gũi như thế này.

“Ý trung nhân của ta là Phó Hân Thần.” Nằm trong lòng Phó Hân Thần, Nô Nhi hồn nhiên nói ra điều mà nàng cho là lẽ hiển nhiên, không cảm thấy xấu hổ chút nào. Đối với nàng mà nói, thích tức là thích, không có gì phải xấu hổ che giấu cả. Chỉ là khi nghe thấy lời trong lòng của nàng, Phó Hân Thần lại không có chút phản ứng nào, tựa như lời nàng nói căn bản chẳng liên quan gì tới mình vậy. Mà đáng ngạc nhiên là nàng ấy cũng không để ý, tiếp tục nói với Diệm Nương: “Ý trung nhân của tỷ chính là người hồi sáng nay phải không?” Một chuyện rõ ràng như thế, cho dù nàng không hiểu sự đời đến mấy cũng có thể nhìn ra được.

Vừa nghe nói đến Khanh Tuần, Diệm Nương lập tức nở nụ cười tươi, khẽ gật gật đầu: “Đúng thế. Được rồi, ta phải đi đây, nếu không Khanh lang của ta sẽ lại chạy đi chẳng còn bóng dáng mất.” Nhận được kết quả như mong muốn, nàng cũng không định ở đây lâu, kéo lại làm ảnh hưởng việc người ta vun xén cảm tình. Nói xong, thân thể nàng đã lao ra ngoài hốc cây, đi được một đoạn mới chợt nhớ ra một chuyện, vội vàng cất cao giọng nói: “Ta tên là Diệm Nương.”

Hiếm khi gặp được người hợp lòng, dù sao cũng phải để cô bé ngây thơ này nhớ tên của nàng mới được. Đứng trước một cô bé như thế, khó trách đến Phó Hân Thần cũng động lòng, chỉ là đường tình duyên của Nô Nhi chắc sẽ chẳng được thông thuận.

Phó Hân Thần cũng là loại người cố chấp giống như Khanh Tuần, nếu không thì sau khi mất đi thê tử đã không đảo điên thần trí, gây chuyện thị phi khắp nơi trong suốt năm năm. E là dù y có yêu Nô Nhi thì cũng sẽ không thừa nhận, mà chọn cách lừa người lừa mình.

Nô Nhi ngây thơ thuần khiết không có tâm cơ, chỉ sợ sẽ chịu khổ không ít, nàng phải nghĩ cách gì đó để giúp cô bé này một chút mới được...

Ồi, bản thân mình cũng đang chẳng có cách gì giải quyết, vậy mà còn lo cho người khác. Người ta ít nhất còn có chút ý tứ với nhau, mình thì mất chín năm trời mà chẳng có tiến triển nào, thực không còn gì để nói. Nàng càng nghĩ lại càng giận, tốc độ dưới chân lập tức tăng lên gấp mấy lần.

Khanh Tuấn không đuổi theo Phó Hân Thần mà bỏ tiền bao trọn cả tửu quán đó, chuẩn bị ở lại lâu dài. Hắn biết Phó Hân Thần sẽ không bỏ trốn, sau này muốn tìm y thực dễ như trở bàn tay. Truy đuổi đã bao năm như vậy, hắn chưa từng hoài nghi việc mình làm có phải đúng đắn hay không, nhưng cho đến lúc thật sự nhìn thấy Phó Hân Thần, hắn mới mình phát giác không ngờ lại chẳng có chút sát ý nào cả, đặc biệt là khi nghe cô gái kia buồn bã thừa nhận tâm ý của Phó Hân Thần. Nhưng chuyện đã đáp ứng với Tịnh nhi, hắn sao có thể thất hứa, lời thề với một cô nàng lẳng lơ mà hắn còn thực hiện, huống chi là với Tịnh nhi.

Đối mặt với loại cao thủ như Phó Hân Thần, nếu trong lòng không có sát ý, muốn lấy tính mạng của y quả thực còn khó hơn lên trời. Hắn đã mất tới năm năm truy sát y, tất nhiên không thể để hỏng việc trong gang tấc. Cách duy nhất bây giờ chính là chờ đợi, chờ đợi ngày giỗ của Tịnh nhi, khi đó hắn sẽ có thể giết Phó Hân Thần mà không cần cố kỵ điều gì cả, cũng không ngại sử dụng bất cứ thủ đoạn nào.

Nằm trên chiếc giường nhỏ ở gian sau của tửu quán, Khanh Tuấn nhắm mắt chờ Diệm Nương trở về. Lần này hắn không định trốn chạy nữa, so với việc lãng phí tinh lực để làm một điều vô ích như vậy, hắn thà rằng dồn hết sức mình vào việc nghĩ cách đối phó với Phó Hân Thần. Giờ đây hắn đã không còn thêm năm năm nữa để có thể lãng phí.

Chăn đệm trên giường đều mới được thay, tuy đã khá cũ nhưng lại rất sạch sẽ, còn tỏa ra mùi thuốc thoaang thoang dễ chịu. Đây đều là do Khanh Tuấn dặn dò tiểu nhị đi chuẩn bị, nếu không với mức độ ưa sạch sẽ của hắn, hắn thà đi ngủ ở nơi hoang dã còn cảm thấy sạch sẽ hơn một chút. Có điều vì sự xuất hiện của Diệm Nương, mấy năm nay thói quen này của hắn đã thay đổi rất nhiều. Trước đây dù là khi ra ngoài làm nhiệm vụ hắn cũng không bao giờ vào ở khách điểm, lúc thì ngủ tạm ngoài trời, lúc thì tìm đến sân nghiệp của gia môn, tại đó luôn có sẵn phòng riêng dành cho hắn.

Cửa kéo kẹt mở ra, hắn thậm chí còn chẳng buồn chớp mắt. Trong bóng tối mịt mù, một làn gió xuân tràn tới, rồi tiếp theo một thân thể mềm mại nhào thẳng vào lòng hắn. Hắn không né tránh, cũng không ôm lại, chỉ lặng lẽ ngước lên nóc nhà, nhìn về khoảng không gian vô tận bên ngoài, nhìn khuôn mặt nhỏ bé yếu kiêu đã có chút mơ hồ trong ký ức của mình kia.

“Chàng cứ luôn như vậy.” Diệm Nương đưa tay lên che miệng khẽ ngáp một cái, cất tiếng oán trách: “Ôm ta mà lại nghĩ đến nữ nhân khác.” Thấy hắn không có phản ứng gì, nàng lại nói tiếp: “Chưa nghe người ta nói sao, phải nhân lúc còn có thể trân trọng để trân trọng những thứ mình đang có, đừng đợi đến lúc mất đi rồi, khi đó có hối hận cũng không kịp.”

Khanh Tuấn nghe thế không khỏi có chút tức cười, nữ nhân này da mặt đúng là dày thật, từ đầu chí cuối hắn chưa từng cho rằng nàng thuộc về mình, lời thề đó chẳng qua là bị bức ép mà thôi. Nếu nàng chịu chủ động rời khỏi cuộc sống của hắn, hắn không mở tiệc ăn mừng là đã nể mặt nàng lắm rồi, hối hận không kịp ư? Đừng có nằm mơ như thế.

Từ trước ngực vang lên tiếng hô hấp đều đặn, mấy ngày nay vì đuổi theo Khanh Tuấn, Diệm Nương chưa từng được ngủ một đêm ngon giấc, lúc này vừa mới đặt lưng xuống giường nàng liền lập tức thiếp ngay đi.

Khanh Tuấn lần đầu tiên không thừa lúc nàng ngủ say mà điểm huyệt nàng rồi bỏ đi, hắn nhẹ nhàng đặt nàng qua một bên, rồi nằm xuống ngủ ngay bên cạnh. Giờ đây, đến hắn cũng không biết quan hệ giữa mình và nàng nên được tính là gì nữa.

8. Chương 8

Ngày thứ ba, tuyết bắt đầu rơi, từng bông tuyết như những cánh hoa phất phơ bay xuống che mờ tầm mắt, phong tỏa đường đi trong núi. Khanh Tuấn không hề nôn nóng, từ rất lâu trước kia hắn đã học được tính nhẫn nại. Hắn có sự bền bỉ giống như loài sói, luôn lặng lẽ chờ đợi thời cơ tốt nhất để ra tay, không bao giờ

nón nóng hấp tấp, dẫn đến những thất bại không đáng có. Hấn không thể đi vào, Phó Hân Thần tất nhiên cũng không thể đi ra được.

Trong tủ quần có sẵn củi, gạo và rau khô, đủ cho hai người dùng trong cả tháng. Mà đối với cao thủ như Khanh Tuần và Diệm Nương, dù hai ba ngày không ăn không uống thì cũng chẳng có vấn đề gì, chỉ là họ đã đến ở đây rồi, tất nhiên không thể đối xử tệ bạc với bản thân như vậy, một ngày làm một hai bữa cơm ăn đối với hai người vốn cả ngày rảnh rang không có việc gì làm như bọn họ tất nhiên không thể coi là phiền phức. Có điều người vo gạo thổi cơm không phải Diệm Nương, mà là Khanh Tuần. Bao nhiêu năm nay lúc tan lúc hợp bên nhau, Khanh Tuần đã hoàn toàn hiểu rõ về trù nghệ của Diệm Nương nàng, với tính cách chẳng mấy kén ăn của hấn mà cũng không chịu đựng nổi, tất nhiên không thể để nàng đi phá hoại mớ lương thực đó, còn Diệm Nương thì vui vẻ hưởng thụ sự “chu đáo” hiếm có này của Khanh Tuần.

Bởi vì có tâm ý riêng, thêm vào đó là có thời gian, Diệm Nương gần như đã hoàn toàn hiểu rõ về Khanh Tuần, kể cả trong mắt người ngoài, thậm chí cả cha mẹ huynh đệ, chẳng khác gì một con “quái vật” âm trầm khó hiểu. Thói quen ưa sạch sẽ của hấn là đối với người chứ không phải vật, hấn không thích con người là vì người ta từ chối cho hấn cơ hội biểu đạt thiện ý. Hấn trọng lời hứa, trọng tình cảm, tuy có lúc cố chấp đến khó hiểu, lạnh lùng đến ghê người, nhưng sự cô đơn tịch mịch của hấn lại khiến nàng bội phần xót xa. Càng hiểu về hấn, nàng lại càng lún sâu, đến độ không thể tự thoát ra được, như bây giờ, nàng đã dùng toàn bộ thể xác và trái tim để yêu hấn, hấn có cảm giác được không?

Tiếng gõ cửa vang lên cắt ngang dòng suy nghĩ mông lung của Diệm Nương, nàng đứng dậy mở cửa.

Khanh Tuần vốn ngồi bên cạnh giả vờ dưỡng thần lập tức cảm thấy toàn thân nhẹ nhõm. Tâm ý của nàng hấn sớm đã hiểu rõ. Nhưng thế thì sao? Tạm chưa nói tới việc trái tim hấn sớm đã thuộc về người khác, chỉ xét riêng tới xuất thân của nàng, một cô nàng lăng lơ có thể lên giường với bất cứ ai, hấn sao có thể trao tình cảm cho nàng? Mà điều khiến hấn cảm thấy khó chịu nhất là đối với thân thể của nàng, hấn vừa chán ghét lại vừa có một nỗi khát khao khó hiểu, cứ sau mỗi lần thân mật hấn lại lập tức chạy đi gội rửa bản thân thật kỹ, hong xóa sạch mùi của nàng, nếu không hấn sẽ cảm thấy toàn thân khó chịu, đứng ngồi không yên. Một nữ nhân như vậy, hấn làm sao có thể động tâm cho được.

“Diệm, Diệm cô nương, đây là gà, gà rừng...” Ngoài cửa vang lại một giọng đàn ông có chút run rẩy, không biết là vì trời lạnh quá hay vì quá căng thẳng. Khanh Tuần đưa mắt nhìn, lại chỉ thấy bóng lưng yêu kiều của Diệm Nương cùng với những bông tuyết đang tung bay lất phất.

“Ta biết đó là gà.” Giọng nói yêu kiều của Diệm Nương vọng vào tai Khanh Tuần, khiến trong lồng ngực hấn trào lên cảm giác nhức nhối. “Đại ca, có chuyện gì không?” Nàng biết rõ vẫn cố hỏi, không hề có ý mời người kia vào phòng. Mà trên thực tế cũng không có ai dám vào. Thời gian gần đây thường xuyên xảy ra những chuyện như vậy, nam nhân trong trấn đều muốn tiếp cận nàng, nhìn lên nàng, nhưng lại sợ Khanh Tuần, nữ nhân thì trong lòng hết sức bất mãn và tức giận, nhưng cũng chỉ có thể nén nhịn, bởi vì có Khanh Tuần ở đó, không ai dám làm bừa. Bọn họ không biết rằng, Khanh Tuần căn bản chưa từng để sự sống chết của nàng vào lòng.

“Ta, ta... tặng cho cô nương.” Nam nhân đó đặt con gà bị trói chặt xuống trước mặt nàng, đến dừng khí nhét nó vào tay nàng cũng không có, đã vội vã xoay người chạy thẳng ra ngoài.

Diệm Nương không kìm được cất tiếng cười vang, dịu dàng nói: “Cảm ơn đại ca!” Giọng nói của nàng vang đi rất xa, lọt vào trong tai nam nhân đó, khiến hấn vui mừng khoa tay múa chân, thiếu chút nữa còn hát hò ầm ĩ.

Diệm Nương khom người nhặt con gà lên, sau khi đóng cửa phòng lại không kìm được thăm thở dài một tiếng. Trong lòng đám nam nhân này nghĩ những gì, nàng chẳng lẽ lại không biết hay sao? Nhưng loại suy nghĩ này lại căn bản không hề tồn tại trong đầu Khanh Tuần, từ trước tới nay luôn là nàng chủ động gần gũi hấn, thậm chí là cưỡng bức hấn. Nhưng nàng dù sao cũng là một nữ nhân, còn có chút lòng tự tôn tối thiểu. Nàng không biết mình còn có thể kiên trì đến bao giờ, chỉ biết một lòng theo đuổi trái tim lạnh lùng xa cách kia của hấn mà thôi, không dám dừng lại để suy nghĩ cho kỹ lưỡng.

Xoay người lại, vừa khéo bắt gặp ánh mắt lạnh như băng của Khanh Tuần, trái tim Diệm Nương khẽ giật thót, không biết hấn đang nghĩ điều gì mà ánh mắt lại đáng sợ như vậy. Khẽ nở một nụ cười quyến rũ, nàng vút con gà vào góc phòng. Con gà khẽ vỗ cánh mấy cái, lại vừa quay một lúc, sau đó liền nằm im.

“Sao vậy, Khanh lang?” Diệm Nương thốt tha đi tới trước mặt Khanh Tuân, ngồi vào lòng, đôi môi đỏ mọng áp sát vào môi hắn. Nhưng hắn hơi ngửa đầu về phía sau để né tránh nàng, trong mắt toát ra một vẻ khinh miệt khiến nàng hổ thẹn, có điều lại không nói năng gì.

Diệm Nương nhắm đôi mắt xinh đẹp lại, che giấu vẻ đau đớn bên trong, trên khuôn mặt vẫn giữ nguyên nụ cười quyến rũ có thể khiến chúng sinh điên đảo. Rồi nàng thè chiếc lưỡi xinh ra liếm nhẹ lên hầu kết nhô ra trên cổ Khanh Tuân.

Khanh Tuân toàn thân cứng đờ, giận dữ đẩy mạnh nàng ra, cất giọng khàn khàn mà lạnh lùng nói: “Đi tìm nam nhân khác thỏa mãn ngươi đi.” Hắn căm hận việc nàng luôn tìm cơ hội chòng ghẹo mình, khiến hắn nhận ra tuy mình có thể làm chủ tính mạng của người khác, nhưng lại không thể không chế dục tính của bản thân. Mà hắn, hắn căm hận việc bị người ta thao túng.

Diệm Nương ngã nhào xuống đất, nụ cười trên khuôn mặt lịm đi. Không ngờ hắn lại bảo nàng đi tìm nam nhân khác. Hắn có thể chán ghét nàng, không cần nàng, nhưng không nên làm nhục nàng như vậy. Một nụ cười lạnh thoáng hiện trên khóe môi, Diệm Nương chậm rãi ngồi dậy, ghé sát đến bên tai hắn, nhẹ nhàng nói: “Như chàng muốn.” Dứt lời, liền hôn nhẹ lên má hắn một cái, xoay người đi ra ngoài cửa. Một trận cuồng phong cuốn theo những bông tuyết lớn thổi vào phòng, sau đó tắt cả lại phục hồi nguyên trạng, nhưng chiếc bóng mờ hư ảo kia đã biến mất trong làn tuyết mênh mang.

Một hồi lâu sau, ánh mắt Khanh Tuân vẫn dừng lại trên cánh cửa phòng đóng chặt, không khỏi có chút thần thờ, nàng rốt cuộc đã đi rồi.

Nhưng ngay đến thời gian để suy nghĩ về thứ nguyên nhân khó hiểu khiến bản thân trở nên buồn bực kia hắn cũng không có, cánh cửa đã lại một lần nữa bị đẩy ra. Diệm Nương yêu kiều đứng ngay giữa cửa, cười tươi nhìn hắn, gió lớn thổi làm những sợi tóc bên má nàng lật phất tung bay.

“Giữa trời tuyết lớn thế này, chàng bảo ta phải đi đâu tìm nam nhân đây?” Nàng nũng nịu nói, đồng thời xoay người đóng cửa lại, rồi thốt tha đi tới bên cạnh Khanh Tuân, ngồi xuống chiếc ghế gỗ bên cạnh hắn, bàn tay gác lên trán, ánh mắt dừng lại trên lò than đang cháy hừng hực, ngơ ngẩn đến thần thờ.

Vừa rồi trong cơn tức giận nàng chạy ra ngoài, bị gió tuyết lạnh băng làm cho tỉnh táo trở lại, tới lúc đó mới phát hiện ra mình không ngờ đã bị khúc gỗ bình thường không mở miệng thì thôi, đã mở miệng thì hết sức độc địa đó làm cho tức giận, và rồi đầy bụng lửa giận tủa thân lập tức tan biến hoàn toàn. Nếu muốn đi, nàng sớm đã đi từ chín năm trước rồi, sao lại đợi đến tận bây giờ, tức giận với Khanh Tuân, ừm, thật sự là không đáng. Nghĩ đến đây, nàng đưa mắt lườm Khanh Tuân vẫn lặng im từ nãy đến giờ một cái, thấy hắn hờ hững nhìn lại mình, nhưng đã không còn sự khinh miệt và lạnh băng như hồi nãy, tâm trạng không khỏi tốt hơn rất nhiều, liền cầm một cây gậy gỗ lên, vừa cời lửa vừa ngâm nga khe khẽ hát khúc Nguyệt sắc lan cửa Diệm tộc.

Nghe thấy tiếng ngâm nga dịu dàng mà uyển chuyển của nàng, sắc mặt Khanh Tuân dần trở nên nhu hòa. Tuy không muốn, nhưng hắn phải thừa nhận, trong khoảnh khắc nhìn thấy Diệm Nương quay trở lại, nơi đáy lòng mình đã thâm thở phào một hơi. Còn về nguyên nhân, hắn không dám nghĩ kĩ.

Diệm Nương và Khanh Tuân ở lại trong tửu quán đó suốt bốn tháng trời, đợi đến khi tuyết ngừng rơi thì đã là tháng hai năm sau. Vì ở trong trấn nên chỉ cần có tiền là việc ăn uống đều không thành vấn đề. Suốt bốn tháng đó, Khanh Tuân vẫn không để ý đến Diệm Nương, thường xuyên bỏ nàng một mình lấm bầm, một mình ngâm nga, chỉ khi Diệm Nương ép hắn, hắn mới miễn cưỡng có chút phản ứng. Hai người dường như đều đã quen với cách sống thế này.

Mấy ngày nay tuyết đã ngớt dần, nơi góc tường, giữa khe đá thấp thoáng có thể nhìn thấy những mầm non xanh mơn mẫm, Khanh Tuân cũng bắt đầu thường xuyên ra ngoài.

Diệm Nương biết, hắn chuẩn bị đi giết Phó Hân Thần. Năm năm nay, hắn chưa bao giờ quên chuyện này cả.

Nhưng, Phó Hân Thần thân là Long Nguyên Chủ, há lại là hạng tầm thường. Huống chi, cho dù hắn giết được Phó Hân Thần thì cũng làm sao có thể thoát khỏi sự trả thù của các cao thủ Long Nguyên. Phải biết rằng Long Nguyên khác với Tống gia, tụ tập ở đó là các quyền thần oai danh hiển hách trong triều đình

cùng với những cao thủ hàng đầu võ lâm, bất luận là người nào trong số đó, chỉ cần giậm chân một cái cũng có thể khiến thiên hạ rung chuyển, một mình Khanh Tuần sao có thể chống cự nổi?

Trong lòng tuy rất lo lắng, nhưng hôm ấy khi Khanh Tuần vừa mới trở về, đang đứng ngoài cửa phủ tuyết trên chiếc áo choàng, Diệm Nương vẫn bước tới giúp hắn cởi áo, chẳng khác gì một người vợ chu đáo dịu dàng.

“Khanh lang, chúng ta đi tìm một nơi phong cảnh hữu tình rồi dừng chân lại đó, đừng tiếp tục sống cuộc sống ta đuổi chàng trốn như thế này nữa, có được không?” Diệm Nương đột nhiên cất tiếng, trên khuôn mặt vẫn giữ nguyên nụ cười yêu kiều, nhưng trong ánh mắt lại toát ra vẻ khao khát mãnh liệt: “Chàng thích nơi nào? Giang Nam? Hay là thảo nguyên ở vùng Tái Ngoại? Nếu chàng còn chưa nghĩ ra, cũng không sao, ta có thể cùng chàng từ từ đi tìm...”

Khanh Tuần hồ hững đưa mắt nhìn nàng, rồi đi thẳng vào nhà. Tuy không nói gì, nhưng ý tứ cự tuyệt thể hiện ra rất rõ, hắn và nàng vĩnh viễn không thể có kết quả gì.

Diệm Nương tuy biết hắn sẽ có phản ứng như vậy, nhưng vẫn khó che giấu sự hụt hẫng trong lòng. Đi theo sau lưng hắn, nàng thầm nghĩ xem phải làm thế nào mới khiến hắn dừng chuyện giết Phó Hân Thần.

“Dương Chỉ Tịnh đã chết rất lâu rồi, chàng tỉnh táo lại đi, Khanh Tuần!” Diệm Nương quyết định dùng liều thuốc mạng, nếu hắn vẫn không chịu tỉnh lại, nàng thật sự chẳng còn cách nào. “Phó Hân Thần bây giờ đang sống với Nô Nhi rất tốt, sao chàng cứ nhất quyết phải chia tách người ta? Tiểu cô nương đó đâu có đắc tội với chàng.” Bao nhiêu năm nay, trước mặt nàng luôn né tránh nhắc tới Dương Chỉ Tịnh, nhưng bây giờ quả thực không thể nhìn hắn tiếp tục giày vò bản thân như vậy nữa. Cho dù hắn có tức giận, nàng cũng chẳng còn cách nào khác.

Nằm ngoài ý liệu của nàng, Khanh Tuần thậm chí còn chẳng buồn ngoảnh đầu nhìn lại, tựa như không nghe thấy gì.

Ngay đến nói chuyện với nàng hắn cũng cảm thấy phiền chán rồi ư? Diệm Nương không khỏi có chút nản lòng, ủ rũ ngồi xuống ghế. Nàng chưa từng gặp người nào khó tiếp cận như Khanh Tuần, đi theo hắn đã chín năm trời, nàng vẫn không thể khiến hắn nói nhiều thêm mấy câu. Con người hắn thật ghê gớm, đã quyết định không để ý tới một người, dù có ở cùng người đó bao lâu, cũng quyết không có chút tiến triển nào. Còn may mà thân thể hắn đủ thành thực, nếu không nàng và hắn nói không chừng đã trở thành những người xa lạ từ lâu.

“Được rồi, vậy chúng ta thương lượng một chút nhé!” Diệm Nương suy nghĩ hồi lâu, bây giờ có lẽ chỉ có một cách có thể làm hắn bỏ suy nghĩ kia đi. Tuy nàng hết sức lưu luyến, nhưng vì hắn, nàng nguyện lòng từ bỏ tất cả.

“Chỉ cần chàng buông tha cho Phó Hân Thần và Nô Nhi.” Không đợi hắn trả lời, nàng lại nói tiếp, trong cặp mắt quyến rũ là một nét cười không cách nào che giấu được, không ai biết nàng đã phải tốn bao nhiêu sức lực để đè nén nỗi đau khổ trong lòng mà nói ra mấy lời tiếp theo: “Ta sẽ rời khỏi chàng.”

Vừa nghe thấy lời này, toàn thân Khanh Tuần không khỏi hơi chấn động, nhưng khi ngoảnh đầu lại, trong cặp mắt màu nâu nhạt của hắn lại thấp thoáng một vẻ giễu cợt sâu cay: “Dựa vào nàng ư? Không xứng.” Trong lồng ngực hắn cuộn trào lửa giận, không biết là vì nàng muốn rời đi, hay là vì nàng cam nguyện rời đi để cứu Phó Hân Thần. Hắn không tiếp tục suy nghĩ, nhưng miệng lại thốt ra những lời làm tổn thương người khác.

“Chàng...” Diệm Nương chỉ cảm thấy cơn giận trào lên cổ họng, khiến nàng nói chẳng thành lời. Đột nhiên, nàng cất tiếng cười vang, cười đến nỗi toàn thân run rẩy, cười đến nỗi thở dốc từng cơn.

Khanh Tuần lạnh lùng nhìn nàng, lặng lẽ chờ nàng mở miệng.

Ai ngờ Diệm Nương không nói gì thêm nữa, tiếng cười dần dừng lại. Nàng đứng dậy đi ra ngoài cửa, mái tóc dài chưa bó lại, tung bay giữa những bông tuyết mỏng manh.

Có một khoảnh khắc nào đó, Khanh Tuần cảm thấy trước mắt mình không còn là một nữ nhân lạnh lẽo thâm đàng nữa, mà là một ngọn lửa rực cháy giữa trời tuyết lạnh băng, còn đôi chân trần mịn màng trắng nõn kia dường như sạch sẽ không dính chút bụi trần...

* * *

Một tiếng hú dài vang lên, Khanh Tuần lao đi vun vút giữa cánh đồng mênh mông bát ngát, tiến gần đến ngôi nhà gỗ bên khu rừng trúc dưới chân ngọn núi phía đối diện. Thảm cỏ đại khô héo từ năm ngoái lúc này đã bắt đầu lốm đốm xanh, vươn mình giữa lớp tuyết còn chưa tan hết, rung rinh nhẹ nhàng trong làn gió xuân vẫn còn mang theo hơi lạnh.

Khi lướt qua giữa cánh đồng hoang, trong đầu hần chợt hiện lên cảnh tượng mấy ngày trước đó – Diệp Nương mặc một bộ áo váy liền thân trắng muốt không biết từ đâu xuất hiện trước mặt hần, có chút ngượng ngập hỏi hần xem có đẹp không. Hần không trả lời, nhưng ánh mắt lại không cách nào rời khỏi cơ thể nàng. Hần chưa từng nhìn thấy nàng tỏ ra như vậy, ăn mặc như vậy. Nếu không phải trong khoảnh khắc sau đó nàng lại khôi phục bộ dạng cũ, hần còn cho rằng mình đã nhìn thấy một con người khác. Chỉ là những lời mà nàng đã nói khi đó khiến hần đến bây giờ vẫn còn thấp thỏm bất an, dường như có chuyện gì đó mà hần rất không muốn sắp xảy ra.

“Ta nghĩ nữ nhân mà chàng thích chắc là như thế này, cho nên... chàng phải nhớ dáng vẻ ta bây giờ, đừng quên, sau này ta sẽ không bao giờ mặc thể này nữa...” Lời nói và hành động của nàng quá khó hiểu, nhưng lại khiến trái tim hần âm ỉ đau.

Sáng nay khi hần ra khỏi cửa, nàng vẫn biếng nhác nằm trên giường. Thấy hần đi, nàng chỉ hé cặp mắt ra một chút, rồi ngáp dài một cái như con mèo lười ham ngủ, sau đó lại tiếp tục ngủ vùi. Chắc hẳn vì tối qua nàng đã nhiệt tình quá mức, cho nên mới mệt mỏi như vậy.

Đi đến gần căn nhà gỗ, hần vẫn chẳng nghe thấy chút động tĩnh nào, trong lòng không khỏi thăm cảnh giác, vội định thần, nhanh chóng đưa bản thân vào trạng thái tỉnh táo nhất để sẵn sàng ứng phó với bất cứ biến cố nào xảy ra. Lần này khác hẳn với những lần trước, đối thủ mà hần cần đối phó là Long Nguyên Chủ, một nhân vật uy chấn vô lâm, công lực thần bí khó lường, bất cứ một sự sai lầm nào cũng có thể khiến hần mất đi tính mạng.

Bước lên bậc thềm đá, hần không hề dừng lại mà dùng một chưởng đẩy cánh cửa gỗ ra, rồi thân thể lao vào ngay sau đó. Nằm ngoài ý liệu của hần, không hề có sự công kích nào, lại càng không thấy Phó Hân Thần, trong căn nhà gỗ chỉ có một nữ tử áo đen xinh đẹp tuyệt trần đang nửa ngồi nửa quỳ trên tấm thảm cỏ bên cạnh bếp lửa.

Thấy hần tiến vào, nàng chỉ khẽ nở nụ cười, rồi lại tiếp tục đan chiếc giỏ hoa trong tay. Đó là nữ tử đã đi cùng với Phó Hân Thần ngày đó, mấy tháng không gặp, nàng dường như đã trưởng thành hơn rất nhiều.

Trong cặp mắt màu nâu nhạt của Khanh Tuần ánh lên những tia kỳ lạ, hần nhìn chằm chằm vào cô gái dù đang bận rộn nhưng vẫn toát ra một vẻ hết sức điềm đạm kia: “Phó Hân Thần đâu?” Trong giọng nói mang theo một tia sát ý không dễ gì nhận ra.

Cô gái trước mắt khiến hần cảm nhận được một sự nguy hiểm chưa từng có, rất rõ ràng, cô ta là tình địch của Tịnh nhi.

Đưa tay gạt lọn tóc buông rơi trước trán ra sau tai, Diệp Nô Nhi ngẩng đầu, một tia sáng kỳ dị thoáng qua trong mắt: “Chàng đi rồi, đi tìm Tịnh cô nương.” Trong nụ cười mỉm của nàng có mang theo lời chúc phúc chân thành vô hạn, khiến người ta không sao hiểu nổi tâm tư người nói.

Khanh Tuần hơi ngẩn ra, ngạc nhiên nhìn cô gái tựa như tờ giấy trắng nhưng lại khó mà hiểu thấu trước mắt. Lần đầu tiên, hần bị phản ứng của một nữ nhân làm ờ mịt, không phải nàng ta rất thích Phó Hân Thần ư?

“Người có tâm nguyện gì không?” Dù là như thế, hần vẫn sẽ phải giết nàng, vì Tịnh nhi, vì hần nhìn ra Phó Hân Thần cũng có tình cảm không bình thường với nàng. Tuy bây giờ Phó Hân Thần đã rời đi, nhưng khó đảm bảo rằng một ngày nào đó y sẽ không đổi ý mà quay trở lại. Hần tuyệt đối không cho phép tình huống đó xảy ra, mà muốn giết nàng, bây giờ chính là cơ hội tốt nhất.

“Tâm nguyện ư?” Diệp Nô Nhi hơi cau mày lại suy nghĩ một lát, sau đó khẽ mỉm cười: “Diệp Nô Nhi đã được định trước cả đời sẽ phải cô đơn lẻ loi, cũng chẳng có tâm nguyện gì.”

Nàng nói nhẹ nhàng như mây như gió, nhưng người nghe lại không tìm được cảm thấy chua xót vì sự thể lương ẩn chứa bên trong.

“Chẳng lẽ ngươi không muốn cùng với Phó Hân Thần sao?” Không biết là vì vẻ đẹp thoát tục của nàng, hay là vì sự diễm đam khiến người ta khó hiểu kia, một người vốn chẳng bao giờ để ý đến suy nghĩ của người khác như Khanh Tuần cũng không tìm được phải hỏi ra một câu mà đến hần cũng thấy là thừa. Cho dù nàng muốn, hần cũng không thể đồng ý được. Nhưng hần lại rất muốn biết đáp án của nàng, muốn biết nàng suy nghĩ ra sao. Một nữ tử khác thường có thể khiến hần phải nhìn thêm mấy bận thế này, đây mới là lần đầu tiên gặp được.

Diệp Nô Nhi nghe thế bèn khẽ mỉm cười, ánh mắt nhìn ra cánh đồng mênh mông ngoài cửa, toàn thân toát ra vẻ tao nhã diễm đam khó có thể miêu tả bằng lời. “Phó Hân Thần rất thích Tịnh cô nương, chỉ khi ở cùng cô ấy chàng mới vui vẻ.” Trong mắt nàng ánh lên vẻ khát khao, tựa như đang nói về một câu chuyện thật đẹp, không phải về người mà mình yêu bằng cả trái tim.

Khanh Tuần thiếu chút nữa bị lời nói và thái độ của nàng đánh động mà xoay người bỏ đi, nhưng lòng dạ sắt đá hun đúc nên sau bao năm huấn luyện chẳng phải chuyện đùa, hần rất nhanh đã ổn định tâm thần, ý niệm giết nàng lại càng mạnh hơn trước đó. Nàng đã có thể làm cho hần phải đổi ý, tất nhiên cũng có thể khiến Phó Hân Thần động lòng, bởi vì hần mới chỉ ở cùng nàng một lúc mà thôi, còn Phó Hân Thần thì lại rất quen thuộc với nàng. Một nữ tử như vậy, Phó Hân Thần sao nỡ vứt bỏ.

“Xin lỗi.” Lần đầu tiên Khanh Tuần nói xin lỗi trước khi giết người, khi Diệp Nô Nhi còn đang ngạc nhiên nhìn về phía hần, mái tóc dài của hần đã lất phất tung bay, thần sắc khôi phục lại vẻ hờ hững thường ngày, tựa như Sát Thần giáng thế, một chương sớm đã tích lũy xong công lực nhanh chóng xuất ra. Dù sao hần cũng không thể không giết nàng, nên chỉ đành để nàng chết mà không phải chịu chút đau đớn nào vậy. Đây là điều duy nhất hần có thể làm được.

“Khanh Tuần!”

Một tiếng kêu kinh hãi vang lên, Khanh Tuần chỉ cảm thấy trước mắt lóe lên một chiếc bóng trắng, rồi bàn tay mình va vào một tấm thân mềm mại vô cùng. Hần lập tức biết là không hay, nhưng muốn thu chưởng lại đã không còn kịp. Một dòng dịch thể ấm nóng tanh nồng phun vào mặt hần, chiếc bóng trắng kia bay về phía sau, kế đó liền vang lên tiếng vật nặng rơi xuống đất.

“Nữ nhân kia!” Khanh Tuần chẳng còn tâm trạng đầu đi giết Diệp Nô Nhi nữa, vội vàng lao về phía chiếc bóng trắng vừa rơi xuống đất, ôm lấy cô gái đang chỉ còn thoi thóp một hơi thở vào lòng, trong cặp mắt xưa nay luôn lạnh lùng hờ hững bùng lên một thứ cảm xúc phức tạp đến khó tả, không phải nàng vẫn còn ngoan ngoãn nằm ở tửu quán kia sao...

“Tại sao phải làm như vậy?” Trong giọng nói khàn khàn ấy có ẩn chứa một sự rung động mà đến bản thân hần cũng không cách nào hiểu được, lẳng lặng phá tan phòng tuyến trái tim cứng rắn như sắt đá của mình.

Diễm Nương nhíu chặt đôi hàng lông mày, nhất thời chẳng có sức trả lời. Lần này chắc là hết thật rồi, nhưng nàng lại không cảm thấy hối hận chút nào. Tại sao lại như vậy?

“Diễm Nương!” Diệp Nô Nhi vội vàng nhào tới bên cạnh nàng, cặp mắt trong veo chứa chan nỗi lo lắng và khó hiểu. “Tại sao ngươi lại đánh tỷ ấy?” Nàng giận dữ mắng Khanh Tuần, trên khuôn mặt xinh đẹp lần đầu tiên xuất hiện vẻ tức giận. Nam nhân này thật xấu xa, sao Diễm Nương có thể thích một con người như thế?

Đôi môi của Diễm Nương đã thấm đẫm máu tươi, bên khóe miệng còn có dòng máu đang rỉ ra không ngớt, đôi mắt yếu ớt khép hờ. Cặp mắt Diệp Nô Nhi mới thoáng cái đã đỏ ửng, những giọt nước mắt tuôn rơi dạt dào: “Ngươi thật độc ác, cho dù Diễm Nương không nên thích ngươi... Ngươi cũng không cần phải...” Nói tới đây, nàng đã khóc không thành tiếng, chỉ biết cẩn thận lau đi dòng máu bên khóe miệng Diễm Nương, không nói gì thêm nữa.

“Câm miệng!” Khanh Tuần nóng nảy quát lên, ngăn những lời hàm hồ của Diệp Nô Nhi lại, nghiến răng nói: “Người ta muốn giết là ngươi, không phải nàng ấy, là tự nàng ấy nhiều chuyện thôi.” Nữ nhân này đúng là điên rồi, không ngờ lại dùng thân thể đi đỡ một chương toàn lực của hần, nàng cho rằng thân thể mình

được đúc bằng thép hay sao, đáng đời! Nhưng, tại sao hần lại cảm thấy đau đớn đến xé gan xé lòng thế này, người bị thương đâu phải là hần.

“Tuần...” Diệm Nương cố nặn ra một nụ cười quyến rũ, nhưng nét đau khổ trong mắt nàng lại chẳng thể giấu được người nào, hần đang tức giận, nàng biết, nhưng...

“Chàng buông tha cho Nô Nhi đi, Phó Hân Thần giống như chàng... Ngoại trừ... Ừm... Ngoại trừ Dương Chỉ Tịnh... sẽ không thích người nào khác... Nàng ấy... chẳng qua... chẳng qua chỉ giống như ta mà thôi...” Nàng ngăn cản hành động của hần, hần nhất định sẽ tức giận. Nhưng hần rất nhanh sẽ không tức giận nữa rồi, vì hần rút cuộc sắp có thể thoát khỏi nàng, một mình tự do tự tại làm những điều hần muốn. Nàng xưa nay luôn giả bộ như không biết gì, từ đầu đến cuối đều không chịu bỏ cuộc, nhưng khoảnh khắc này nàng đã không thể không nhìn rõ sự thực, rằng cũng đến lúc nàng phải bỏ cuộc thôi. Chỉ là trước lúc bỏ cuộc, nàng phải xác định cả hần và Nô Nhi đều bình an.

“Đừng nói nữa, để ta đưa nàng đi tìm đại phu.” Diệm Nương trước giờ chưa từng nghiêm túc mà yếu ớt như vậy, khiến nơi đáy lòng Khanh Tuần trào dâng một nỗi sợ hãi khó tả. Đầu óc nhất thời trở nên trống rỗng, chỉ biết liên tục truyền công lực vào cơ thể nàng, đồng thời định bế nàng chạy ra bên ngoài. Cứu nàng, suy nghĩ duy nhất trong đầu hần bây giờ là phải cứu nàng, nhưng không biết giữa vùng núi non hoang dã thế này, phải đi đâu để tìm đại phu đây?

“Đừng... Ở đây... trong vòng trăm dặm không có bóng người.” Diệm Nương vừa thở dốc vừa lên tiếng ngăn hần lại, không muốn lãng phí nốt chút thời gian cuối cùng: “Ta... không gượng được nữa rồi, chàng có thể... có thể...” Giọng nói của nàng càng lúc càng nhỏ...

Khanh Tuần vội vàng ghé tai đến sát bên miệng nàng: “Cái gì?”

“...Hôn ta không... Ta muốn, ha ha!” Diệm Nương nhất thời không thở nổi, mãi hồi lâu sau mới nói tiếp được: “Ta muốn chàng hôn ta... Ha ha... Chỉ một chút thôi là được...” Trong đôi mắt đẹp đẽ ấy chứa chan một nỗi tuyệt vọng như không dám van cầu, nhưng đồng thời lại thấp thoáng một niềm khao khát mãnh mẽ.

Trái tim hần xưa nay luôn lạnh lẽo, nhưng lại cũng có một mảng thâm tình, chính vì điều này, cho nên nàng mới dốc hết tất cả tình cảm của mình ra vì hần.

Khanh Tuần ngây người, trong cặp mắt sâu thẳm toát ra một vẻ mâu thuẫn tới cực điểm. Hần xưa nay luôn chẳng để nàng vào lòng, vậy mà tại sao lúc này lại cảm thấy khó có thể quyết định vì một yêu cầu nhỏ bé của nàng như thế? Hần đáng lẽ phải phát tay áo bỏ đi ngay mà không nghĩ ngợi gì, chứ không phải giống như lúc này đây. Buông nàng ấy ra, hần tự nói với mình, sau đó chỉ cần xoay người lại, vậy là hần sẽ có được tự do. Nhưng trái tim hần lại nhói đau vì suy nghĩ đó. Tự do, dường như không còn sức hấp dẫn gì với hần. Nhứ chặt đôi hàng lông mày, hần có thể cảm nhận được rõ ràng sự kiên trì trong lòng mình xưa nay đã bắt đầu nghiêng ngả, dần đi đến bên bờ vực của sự đổ vỡ.

Sự do dự của hần khiến Diệm Nương nhắm đôi mắt lại một cách tuyệt vọng, một giọt nước mắt từ trong khóe mắt tuôn rơi, rất chậm, rất nhẹ nhàng, thấm vào trong mái tóc.

Thật không nên mơ tưởng hảo huyền, chín năm rồi, tại sao nàng vẫn còn chưa nhìn rõ, còn mong có được sự dịu dàng vĩnh viễn không bao giờ thuộc về mình? Trái tim đã trở nên tê dại, nhưng tại sao lòng vẫn còn đau, đau đến mức khiến nàng gần như không thở nổi. Cứ chết đi thế này cũng tốt, ít nhất sẽ chẳng còn gì vướng bận. Nếu tình yêu khiến người ta đánh mất cả trái tim, vậy thì kiếp sau, ha ha, kiếp sau nàng sẽ không làm người nữa, cũng chẳng còn biết gì là giận là thương.

Giọt nước mắt đó giống như ngọn lửa thiêu đốt trái tim Khanh Tuần. Nàng chưa bao giờ rơi lệ, bất kể bản thân đối xử với nàng thế nào, bất kể nàng phải chịu bao nhiêu nỗi uất ức, nàng cũng chưa từng rơi một giọt lệ. Nhưng bây giờ nàng lại không kiên trì nữa, trong trái tim hần bất giác trào dâng một nỗi sợ hãi khó tả, bởi vì sự từ bỏ của nàng, từ bỏ tất cả, hoặc là... từ bỏ hần.

Cánh tay đang ôm nàng không tìm được ôm càng chặt hơn, nàng, chỉ muốn một nụ hôn mà thôi.

Khi cảm giác được hơi thở ấm áp mà quen thuộc trên đôi môi kia, thần trí vốn đã rời rạc của Diệm Nương dần ngưng tụ lại. Nàng cố gắng mở mắt, khuôn mặt ở gần ngay trước mắt khiến nàng sau cơn kinh ngạc

liền khẽ nở một nụ cười hài lòng, kiếp này vậy là đủ. Kiếp sau, nàng nhất định phải trở thành người trong lòng hắn.

Tập trung nốt chút chân khí tàn dư trong cơ thể, Diệm Nương cố gắng ép mình khôi phục lại trạng thái thường ngày: “Chàng rốt cuộc đã mắc bẫy rồi, Khanh lang.” Hắn là người hữu tình, nàng không muốn hắn gặp điều khó xử, cũng không muốn hắn tận mắt nhìn thấy bộ dáng khó coi của mình sau khi chết. Nàng thả để hắn vĩnh viễn chán ghét mình, khinh bỉ mình, còn hơn...

Nghe vậy sắc mặt Khanh Tuần chợt biến đổi, chẳng nghĩ ngợi gì đã lập tức đẩy nàng ra. Hắn không ngờ nàng lại lấy sống chết ra làm trò đùa, liền lập tức đứng dậy. Hắn giận sự giả hoạt của nàng, càng giận phản ứng quá khích của mình khi nãy, trên trán hiện rõ gân xanh, cặp mắt như phun ra lửa. Nhìn Diệm Nương lúc này tuy vẫn nằm trên mặt đất nhưng tư thế lại cực kỳ khêu gợi, còn nở một nụ cười đắc ý, cơn giận vốn sắp bùng lên của hắn chợt bị cảm giác chán ghét nhấn chìm. Loại nữ nhân này, không đáng để hắn tức giận.

“Chưa từng thấy nữ nhân nào gian trá như ngươi.” Hắn lạnh lùng quát lên với giọng khinh miệt, từng chữ gằn ra qua kẽ răng tựa như những hạt băng buốt giá, như muốn làm cho trái tim ô uế bẩn thỉu kia của nàng đông cứng lại.

Thân thể Diệm Nương hơi run lên, nhưng ngay sau đó nàng lại cố đè nén sự đau đớn trong lòng, để lộ một nụ cười phong tao vô hạn, rồi nói bằng thứ giọng yêu kiều mà khêu gợi tới tột cùng: “Vẫn là chàng hiểu ta, chàng không biết vừa rồi ta phải vất vả lắm mới khiến chàng mắc câu được sao, chỉ sợ gã ngốc như chàng không hiểu phong tình, khiến người ta lãng phí tâm tư thôi. Khụ, may mà chàng dù sao vẫn thích ta, không uổng công ta phí bao tâm sức vì chàng.” Ngoài miệng tuy nói như vậy nhưng nàng lại biết mình sắp không cầm cự nổi nữa rồi. Nếu Khanh Tuần còn không đi, chắc bao nhiêu tâm tư của nàng đều sẽ trở thành vô ích.

Khanh Tuần hít sâu một hơi, cố gắng khống chế đôi tay đang rục rịch muốn xiết lấy chiếc cổ trắng ngần của nàng, khóe miệng hơi nhếch lên, vẽ thành một nụ cười hung tợn đến ghê người, nhưng giọng nói thì đã khôi phục lại vẻ hờ hững thường ngày: “Đừng để ta nhìn thấy ngươi thêm lần nữa, trừ phi ngươi muốn đi quyến rũ Diêm Vương.” Nói xong hắn liền xoay người đi thẳng, chẳng buồn nhìn nàng thêm lần nào. Nàng luôn có cách quấy phá tâm trạng của hắn, sau này, hắn nhất định sẽ không cho nàng có thêm cơ hội.

Ra tới bên ngoài hắn bắt gặp Nô Nhi không biết từ lúc nào đã tránh đến dưới mái hiên, liền chỉ hờ hững liếc về phía nàng ta một cái, trong lòng nghĩ lại những lời của Diệm Nương vừa rồi, sau đó nhanh chóng đi qua chỗ nàng ta, bước về phía cánh đồng hoang mênh mông bát ngát.

Khanh Tuần vừa mới đi, Diệm Nương đã lập tức không cầm cự nổi mà gục đầu xuống đất, mái tóc dài buông xõa, miệng nôn ra máu tươi, bắn đầy sàn.

Nàng sắp được giải thoát rồi chăng?...

“Tại sao phải gạt hắn chứ? Tại sao?” Bên tai nàng vang đến tiếng trách móc của Diệp Nô Nhi, âm thanh ấy xa xôi như thể vang đến từ một thế giới khác. Đầu nàng được người ta đỡ dậy, rồi tựa vào một nơi nào đó rất mềm.

Là ai? Nàng cố gắng mở mắt, chỉ nhìn thấy một khuôn mặt xinh đẹp nhạt nhòa nước. Nô Nhi! Nô Nhi đang khóc, là vì mình sao? Một nụ cười mỉm thoáng hiện lên bên khóe môi, cặp mắt xinh đẹp đã không còn rưng rức kia một lần nữa khép lại. Trên đời này vẫn có người quan tâm đến nàng, nàng còn mong cầu gì hơn?

Nàng rốt cuộc đã biết mình vĩnh viễn không thể học được cách bắt chước tất cả để sinh tồn. Từng có lúc nàng cho rằng mình đã làm được, nhưng bây giờ mới hiểu, thì ra vì người mà nàng yêu, vì người thật sự quan tâm đến nàng, thậm chí chỉ vì một câu nói chân thành, một ánh mắt thân thiện, nàng có thể dùng sinh mạng của mình để đánh đổi.

Tính mạng của nữ nhi Diệm tộc xưa nay vốn chẳng đáng tiền, nàng cũng nào phải là ngoại lệ. Nhưng may còn có người rơi lệ vì nàng, nàng còn có gì để không thỏa mãn nữa đây?

Sau khi cho Diệm Nương uống một viên thuốc trị thương mà Tư Đồ Hành để lại, Diệp Nô Nhi đỡ nàng

nằm lên giường, nhẹ nhàng đắp chăn cho nàng. Nhìn sắc mặt trắng bệch nhưng vẫn toát ra vẻ điềm tĩnh kia, trong lòng Diệm Nô Nhi trào dâng một nỗi sợ hãi sâu sắc. Diệm Nương không muốn sống nữa rồi, cũng chẳng thể nói rõ tại sao, nhưng nàng biết vậy. Nếu một người không muốn sống tiếp, không một ai có thể cứu được người đó cả.

“Diệm Nương.” Diệm Nô Nhi khẽ cất tiếng gọi, bàn tay thon thả nhẹ nhàng gạt mấy sợi tóc vương trên mặt nàng ra. Sự đau đớn của Diệm Nương nàng hiểu rất rõ ràng, nhưng sao có thể vì thế mà từ bỏ quyền được sống. “Khanh Tuấn không cần tỷ nữa, Phó Hân Thần không cần ta nữa, nhưng thế thì cũng có sao đâu. Khi chưa gặp bọn họ chúng ta không phải vẫn sống rất tốt đó sao? Bây giờ chỉ là quay lại quãng thời gian đó mà thôi...” Ngoài miệng tuy nói như vậy, nhưng Diệm Nô Nhi biết rằng mọi chuyện không thể quay về như trước nữa, đến trái tim cũng đã chẳng còn, làm sao mà như trước được đây...

Diệm Nô Nhi vội vàng dừng lại, cố ép mình đừng suy nghĩ miên man, bởi vì nàng sợ phải nhớ về quãng thời gian sau khi Phó Hân Thần rời đi. Sự đau khổ đó còn vượt trên tất cả mọi sự đau khổ trước kia cộng lại, gấp cả ngàn cả vạn lần, nàng không có lòng tin rằng mình còn có thể chịu đựng thêm lần nữa.

“Diệm Nương, Diệm Nương...” Mãi hồi lâu sau, Diệm Nô Nhi mới dè nén được sự đau đớn như sắp bùng lên trong lồng ngực, thầm thì nói khẽ: “Bên ngoài hoa đã nở rồi, nở khắp nơi nơi, tỷ với ta cùng đi hái nhé? Một mình Nô Nhi... rất cô đơn...” Nàng buồn bã tựa đầu xuống ngay bên cạnh khuôn mặt Diệm Nương, nhìn những đường nét xinh đẹp của nàng từ khoảng cách thật gần, cảm nhận những hơi thở nhẹ đến mức gần như không thể nghe thấy kia, rồi ngẩn ngơ rơi lệ.

Diệm Nương là người duy nhất mà nàng thích và muốn gần gũi ngoài Phó Hân Thần, nhưng...

“Còn sống thật là tốt, Diệm Nương. Muội thích ngồi bên bờ suối nhìn những đám mây trôi, nhìn bầu trời xanh biếc bị ánh mặt trời nhuộm thành muôn vàn màu sắc, nghe tiếng gió thổi qua rừng trúc vi vu...” Âm thanh đó, âm thanh đó giống như tiếng đàn của Phó Hân Thần, vào lúc đêm khuya thường xuyên khiến nàng có ảo giác rằng hân đường như vẫn còn ở ngay bên cạnh.

“Diệm Nương, tỷ thích thứ gì? Tỷ nói với muội, đợi sau khi tỷ khỏi rồi muội sẽ cùng tỷ thực hiện.” Diệm Nô Nhi dịu dàng hỏi, như cho rằng Diệm Nương vẫn còn nghe thấy lời của mình. Nàng thật sự rất cô độc, sau khi Phó Hân Thần rời đi, nàng chưa từng nói chuyện với ai nhiều như thế. “Nhưng, phải còn sống tỷ mới có thể thực hiện được, đúng không nào?” Hơn nữa... chỉ cần còn sống là còn có cơ hội gặp lại Khanh Tuấn, không phải sao? Thế nào tỷ lại có thể bỏ cuộc được?

“Còn sống rất tốt mà...” Diệm Nô Nhi lại lẩm bẩm lần nữa, nhưng lần này đôi mắt của nàng đã nhạt nhòa trong ánh lệ, nên chẳng nhìn thấy cặp mắt vốn khép chặt của Diệm Nương sau khi chớp động mấy cái đã chậm rãi mở ra.

“Ta chưa từng cảm thấy còn sống thì có gì là tốt.” Một tiếng thở dài gần như không thể nghe thấy phát ra từ miệng Diệm Nương lúc này đang ngẩn ngơ nhìn nóc nhà. Nàng vốn nên ra đi trong lặng lẽ, để rồi không còn phải chịu bất cứ nỗi phiền não nào, nhưng bên tai lại không ngừng vang lên những tiếng nỉ non, khiến nàng bồn khoăn do dự.

Một mình Nô Nhi... rất cô đơn... Chỉ một câu nói đơn giản biết bao, nhưng lại khiến nàng giật mình thẳng thốt.

Trên đời này chỉ có một mình Nô Nhi là thật lòng đối xử với nàng, nàng làm sao nhẫn tâm bỏ mặc. Nhưng những lời nói phía sau kia thì quả thực chẳng có chút sức thuyết phục nào.

Sống trên đời hai mươi lăm năm, nàng chưa từng có một ngày vui vẻ, còn sống thì có gì là tốt? Sinh mệnh chẳng qua chỉ là một gánh nặng mà thôi, nàng đã trải qua đủ nhân tình ấm lạnh, có lý đầu không biết.

Còn sống thật sự rất tốt sao? Ngoài Nô Nhi ra, có ai khác mong nàng còn sống?

9. Chương 9

“Không...” Khanh Tuần khẽ gầm lên một tiếng, rồi giật mình tỉnh dậy từ trong giấc mộng, ngẩn ngơ nhìn lên nóc nhà, lồng ngực phập phồng không ngớt. Đợi đến khi tâm trạng bình tĩnh trở lại, hắn mới vén chăn bước xuống giường, đi tới bên cửa sổ.

Bên ngoài cửa sổ mưa vẫn rơi, ngọn đèn trong hành lang tỏ mờ bất định, ánh sáng ảm đạm xuyên qua màn mưa chiếu thẳng tới, mang đến cho trái tim lạnh băng của hắn một tia ấm áp.

Vừa rồi hắn lại nằm mơ thấy cảnh Diệm Nương bị mình đánh một chưởng nằm gục xuống đất, máu chảy đầm đìa. Tuy sau đó được biết Diệm Nương thực ra chỉ diễn kịch, nhưng cảm giác sợ hãi tới tột cùng xuất hiện khi đó cho tới bây giờ hắn vẫn không thể nào quên, khiến hắn không cách nào yên tâm được.

Hắn rời khỏi thung lũng đó đã được ba tháng, nhưng Diệm Nương vẫn chẳng bám theo.

Suốt dọc đường đi hắn không hề có ý ẩn giấu tung tích, dựa theo kinh nghiệm của hắn, nàng đáng lẽ sớm nên xuất hiện vào ngày thứ ba sau khi hắn rời đi rồi, nhưng mãi đến tận bây giờ khi hắn đang ở trong sản nghiệp của nhà họ Khanh ở thành Nguyên Sa, nàng vẫn chưa hề xuất hiện. Ba tháng trời không thấy tung tích, đây là chuyện trước giờ chưa từng có. Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Là thuật truy tung của nàng không bằng lúc trước, hay là trên đường đi nàng đã gặp phải trở ngại gì, hoặc là một chưởng đó...

Hắn không dám nghĩ tiếp nữa. Nàng không tới là tốt nhất, không phải hắn vẫn luôn hi vọng nàng sẽ biến mất khỏi cuộc đời của mình hay sao? Nghĩ tới đây, hắn chợt cảm thấy trái tim đau nhói, nếu từ nay nàng thật sự biến mất không còn bóng dáng...

Một cảm giác hụt hẫng trào dâng bao trùm lấy hắn, khiến hắn không có cách nào trốn tránh. Có lẽ vì hai người đã ở cùng nhau quá lâu đến mức hình thành thói quen, hắn quen với việc nàng thường xuyên đeo bám lấy mình. Cho nên khi nàng không còn đeo bám như trước nữa, hắn liền cảm thấy cả người không thoải mái. Đợi một thời gian nữa chắc sẽ ổn thôi, thói quen dù sao cũng có thể sửa đổi.

Nàng, không phải nàng thích mình sao? Tuy đã cố hết sức thuyết phục bản thân, nhưng Khanh Tuần vẫn không kìm được nhớ đến ánh mắt thâm tình của Diệm Nương ngày đó. Chẳng lẽ nàng đã bỏ cuộc rồi? Nhớ lại giọt nước mắt khi ấy, nhớ lại vẻ mặt như muốn buông bỏ tất cả kia, lồng ngực hắn đau nhức nhối, phải hít sâu một hơi để làm giảm bớt thứ cảm giác khiến người ta nghẹt thở trong lòng. Liệu có phải, nàng thật sự, thật sự...

“Ta nghĩ nữ nhân mà chàng thích chắc là như thế này, cho nên... chàng phải nhớ bộ dạng ta lúc này đây, đừng có quên, sau này ta sẽ không bao giờ mặc thế này nữa đâu...”

“A...” Hắn đắm mạnh một quyền lên khung cửa sổ, cặp mắt màu nâu nhạt chiếu ra những tia sáng không biết là căm hận hay phẫn nộ, hoặc cũng có thể là thứ ánh sáng ghê người khi bị tổn thương. Thì ra nàng sớm đã quyết định rời khỏi hắn, thì ra, thì ra nàng vẫn luôn đùa bỡn hắn, cho nên đến lời tạm biệt cũng chẳng cần, nàng chưa bao giờ thật lòng cả. Hắn cũng thật hồ đồ, loại nữ nhân lẳng lơ dám đáng như thế làm sao có thể thật lòng cho được, hắn không đi ngủ mà nhớ đến nàng làm chi?

Cổ đè nén cảm giác bị tổn thương nơi đáy lòng, hắn xoay người trở về giường, nhưng không cách nào ngủ được. Nói là không nhớ đến nàng, nhưng từng lời nói tiếng cười của nàng, từng cái đưa tay liếc mắt của nàng, lại không chịu sự khống chế mà trào dâng trong lòng hắn. Hắn nhắc nhở bản thân, rằng trong lòng hắn chỉ có một mình Tịnh nhi, muốn mượn Dương Chỉ Tịnh để xóa nhòa bóng hình nàng, nhưng lại chẳng có chút tác dụng nào. Hình ảnh của nàng giống như tính cách nàng, hết sức ngang ngược, không hề buông tha sự kiêu ngạo đối với tâm hồn hắn. Cuối cùng, Khanh Tuần chỉ đành tuyên cáo bỏ cuộc, để mặc cho tâm trí mình bị nàng hoàn toàn chiếm cứ, thức trắng đêm đến tận sáng hôm sau.

Vừa sáng sớm Khanh Tuần đã chuẩn bị lại một lần nữa tới thung lũng nơi Diệp Nô Nhi cư trú. Hắn không biết mình đến đó rồi sẽ làm gì, nhưng hắn biết mình nhất định phải đi, nếu không tâm thần sẽ vĩnh viễn không bao giờ an định trở lại được.

Suốt dọc đường, hắn không hề phát hiện tung tích của Diệm Nương, xem ra lần này nàng thật sự quyết tâm hoàn toàn biến mất khỏi sinh mệnh của hắn.

Khanh Tuần không hề để ý tới cảm giác khó có thể miêu tả bằng lời trong lòng kia, chuyên tâm đi đường.

Bảy ngày sau, hấn tới tiểu trấn.

Người trong trấn thấy hấn đi rồi trở lại, đều sợ hãi né tránh từ xa. Tửu quán đã đổi sang một người khác trông coi, là một ông lão, nhìn thấy hấn đi vào liền nhiệt tình mang tới một bát trà, nói: “Khanh tướng công, lần trước Diệp cô nương tới đây có dặn lão, nếu gặp tướng công thì nhân tiện chuyển lời.”

Diệp cô nương? Là nữ nhân đó. Trong lòng Khanh Tuần thoáng chao đảo, liền nhìn lão ta bằng ánh mắt dò hỏi, nhưng không nói gì.

“Diệp cô nương nói cô ấy có chuyện quan trọng phải ra ngoài một thời gian, nếu Khanh tướng công muốn tìm cô ấy khả năng là không dễ, nhưng cô ấy nhất định sẽ không đi tìm Phó Hân Thần, xin Khanh tướng công đừng đi gây rắc rối cho Phó Hân Thần nữa. Nếu cô ấy biết Phó Hân Thần có mệnh hệ gì, cô ấy nhất định sẽ không để yên cho tướng công.”

Ông lão cười khà khà kể lại lời uy hiếp của Diệp Nô Nhi, sau đó liền lom khom quay trở lại làm công việc của mình, căn bản không hề để tâm tới ý nghĩa thực chất trong những lời nói đó, chỉ cảm thấy vị Diệp cô nương xưa nay luôn yếu đuối ít nói không ngờ cũng có thể nói ra những lời như vậy, đúng là thú vị. Cô bé đó cũng không thử nghĩ xem, mình ngay đến các nam nhân trong trấn còn chưa chắc đã ứng phó được, nói gì tới vị Khanh tướng công tướng mạo hung ác này, dù có muốn không để yên thì cũng làm gì nổi, hà hà, đi tốt lắm, đi tốt lắm!

Khanh Tuần thoáng nhếch môi vẻ khinh miệt, cố gắng đè nén xung động muốn hỏi thăm ông lão về Diệp Nương, rồi đứng dậy rời khỏi đó. Thi triển khinh công, chỉ tốn thời gian nửa ngày, hấn đã tới được thung lũng kia.

Đang độ giữa trưa, ánh mặt trời trải đầy thung lũng, hoa dại nở ngút ngàn, chim hót líu lo không ngớt, nhưng lại chẳng thấy bóng người. Căn nhà gỗ vẫn nằm cô quạnh dưới chân núi, cửa nẻo đóng chặt, dường như chủ nhân ra ngoài vẫn chưa về.

Đẩy cửa ra, bên trong hết sức lạnh lẽo, quả thực không có người. Thoáng do dự một chút, hấn đi về phía cánh cửa gỗ nằm ngay bên dưới cầu thang, đưa tay đẩy cửa ra, bên trong là một gian phòng ngủ. Rất đơn sơ, chỉ có một chiếc giường, hai chiếc ghế cùng với một chiếc tủ lớn, ngoài ra không còn vật gì nữa cả.

Toàn thân hấn chấn động, ánh mắt dừng lại trên giường. Ở đó có một bộ chăn đệm được gấp lại chỉnh tề, bên trên đặt một xấp quần áo đã được giặt sạch sẽ. Hấn vội bước đi tới, đưa tay cầm chiếc áo mỏng tang màu đỏ rực ở trên cùng lên, một dải đỏ chậm rãi rơi xuống đất. Hấn cúi người xuống nhặt, thì ra là một chiếc khăn, đều là y phục của nàng..

Bàn tay hấn không kiềm chế được run lên lẩy bẩy, ánh mắt dừng lại trên mấy chiếc áo đỏ giống hệt như thể ở ngay phía dưới, mà mãi tận dưới cùng, lộ ra một mảng màu trắng làm đôi mắt hấn nhói đau. Hấn hít sâu một hơi, dường như phải lấy hết sức lực mới có thể rút ra bộ váy áo trắng muốt đặt ở dưới cùng đó. Đây là bộ váy áo nàng đã mặc trên người hôm đó. Tại sao... Tại sao y phục của nàng lại đều ở cả đây?

“Không...” Khanh Tuần khàn giọng lắm bầm, chỉ thấy đầu óc quay cuồng, rồi gần như ngã xuống, ngồi luôn vào mép giường, ánh mắt ngẩn ngơ nhìn hai thứ màu đỏ trắng trên tay đối lập nhau một cách cùng cực, đầu óc trở nên hoàn toàn trống rỗng.

Hồi lâu sau hấn mới phần nào tỉnh táo lại, đột nhiên nhảy vọt lên, nhanh chóng đi lục soát mấy căn phòng khác, nhưng không có chút thu hoạch nào, sau đó lại chạy ra ngoài tiếp tục tìm kiếm. Ở phía bên cạnh căn nhà gỗ, hấn phát hiện ra hai ngôi mộ. Điều khiến hấn thở phào một hơi là hai ngôi mộ này tuy không lập bia, nhưng bên trên mọc đầy cỏ dại, hiển nhiên đã tồn tại được một thời gian rồi, không phải mộ mới. Sau đó hấn lại tìm kiếm khắp nơi trong thung lũng và cả khu rừng trúc, nhưng vẫn chẳng có kết quả gì, thần kinh căng thẳng tới lúc này mới dần buông lỏng.

Sắc trời đã tối, hấn liền quyết định tạm thời ở lại trong thung lũng, chờ chủ nhân trở về. Còn về việc tại sao phải làm như vậy, hấn căn bản chẳng nghĩ tới. Có thể là nếu không nghĩ thì không cần thừa nhận sự thực mà bản thân không muốn thừa nhận.

Đợi suốt một tháng trời, Khanh Tuần mới rời khỏi thung lũng đó.

Tất cả đều không thay đổi, Cô Sát cũng không thay đổi, vẫn vô tình vô dục, vô hỉ vô nộ, người người nghe tên đều biến sắc như xưa; giang hồ cũng không thay đổi, vẫn người tranh ta đoạt, người gian ta trá, chẳng khác ngày nào. Duy có điều khác biệt là bên cạnh Cô Sát đã vắng bóng hồng nhan, trên giang hồ đã thiếu đi Diệm Nương, một điều nhỏ nhoi như thế, tất nhiên chẳng mấy ai phát giác.

Diệm Nương ngồi trên ghế dựa, người đắp tấm chăn mỏng, ánh mắt nhìn làn mưa bụi lất phất bên ngoài ô cửa sổ mở toang. Hoa cỏ trong sân đều đâm chồi nảy lộc, tháng hai đã tới lúc nào chẳng ai hay.

Suốt một năm nay, để cứu nàng, Nô Nhi đã mang nàng đi khắp trời nam đất bắc, chịu đủ mọi khổ sở. Nếu không phải vì không nhẫn tâm bỏ lại một mình Nô Nhi lẻ loi lênh đênh, nàng thà chết đi cho nhẹ lòng, đỡ phải sống cảnh uất ức của một phế nhân, làm việc gì cũng cần có người hầu hạ.

Nơi đây là Long Nguyên, địa phương thần bí khó lường nhất trên giang hồ, việc nàng và Nô Nhi vào đây cũng thực khó hiểu. Mấy ngày nay, ngoài việc ăn mặc đều có người chăm sóc ra, không có ai nói với các nàng về nguyên do các nàng được mời về đây cả. Nếu nói đây là chủ ý của Phó Hân Thần, vậy thì tại sao y một mực không lộ diện, có phải y vẫn khó lòng lựa chọn khi đối mặt với Nô Nhi?

Một cơn mồi mết tràn đến, Diệm Nương khẽ ngáp một cái, rồi mơ mơ màng màng chìm vào giấc ngủ. Từ sau khi bị thương nàng vẫn luôn như vậy, không thể suy nghĩ việc gì quá lâu, nếu không sẽ rất dễ mồi mết. Điều này thực ra cũng giúp nàng làm vơi đi ít nhiều nỗi thương tâm, ngoài việc hành động không tiện ra, nàng còn vui vẻ hơn trước cả trăm lần, thường xuyên có thể dạy Nô Nhi đọc sách, viết chữ, vừa nhẹ nhàng lại không đau đầu, cũng không bao giờ phải đau lòng cả.

Khi nàng tỉnh dậy trời đã sẩm tối, chỉ thấy Nô Nhi đang ngồi buồn một mình trên ghế, không biết là suy nghĩ những gì, lúc thì cau mày thở dài, lúc lại vui vẻ cười tươi, hoàn toàn khác biệt với vẻ trầm lặng tao nhã vốn có. Buổi trưa hôm nay Nô Nhi được mời đi gặp một người, là Phó Hân Thần ư? Nếu không tại sao lại có sự biến đổi lớn đến vậy?

“Nô Nhi!” Diệm Nương khẽ gọi, vì bị thương, bây giờ nàng thậm chí còn không thể nói lớn được nữa.

Diệp Nô Nhi tựa như không nghe thấy, vẫn trầm tư trong dòng suy nghĩ của bản thân.

Khẽ thở dài một tiếng, Diệm Nương nhắm đôi mắt lại, hít sâu một hơi, đột nhiên ho lên một trận.

Diệp Nô Nhi sợ hãi giật nảy mình, lập tức tỉnh táo trở lại, căng thẳng đi tới trước mắt Diệm Nương, vừa vuốt lưng giúp nàng thuận khí, vừa lo lắng hỏi: “Tỷ sao rồi, có việc gì không?”

Diệm Nương dần dừng tiếng ho lại, cảm thấy vùng ngực hơi đau, biết là mình vừa rồi dùng sức quá độ, nhưng lại chẳng để tâm chút nào, còn khẽ mỉm cười nói: “Muội suy nghĩ đến xuất thần, nếu ta không làm vậy, sao có thể gọi muội tỉnh lại được. Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì thế?”

Thấy nàng không sao, Diệp Nô Nhi liền ngồi trở về ghế của mình, trên mặt thoáng hiện vẻ âu sầu, nhưng đồng thời cũng không che giấu được nét hân hoan vui vẻ. Nàng cắn chặt môi dưới, cố gắng nói với giọng bình tĩnh nhất: “Muội, muội sắp thành thân với Phó Hân Thần rồi. Thì ra chàng cũng ở đây.” Nàng không hề biết Phó Hân Thần là chủ nhân của nơi này, chỉ nghĩ rằng người đó là Diệp Hiệp, con người đối xử với nàng rất tốt và dường như có nỗi niềm gì khó nói kia.

“Cái gì?” Diệm Nương mở to đôi mắt ngẩn ngơ nhìn Diệp Nô Nhi với vẻ hết sức khó tin. Sao mới có nửa ngày không gặp mà cô bé này đã chuẩn bị thành thân rồi vậy? “Phó Hân Thần đã đồng ý ư?”

“Là, là chàng chủ động đề nghị.” Diệp Nô Nhi lúng túng đáp. Tuy nàng cảm thấy có chút khó hiểu, nhưng vẫn vui mừng đáp ứng, dù sao nàng cũng sẽ không bao giờ hối hận.

“Cái gì?” Diệm Nương lại một lần nữa kinh ngạc kêu lên, tuy giọng nói đầy vẻ yếu ớt, nhưng cũng đủ để khiến Diệp Nô Nhi cảm thấy bất an.

“Muội biết chàng vốn cũng có thích muội một chút xíu.” Rất nhẹ nhàng, nàng nói ra điều mà bản thân lo lắng: “Nhưng không ngờ... Dù gì người mà chàng thích nhất vẫn là Tịnh cô nương. Muội sợ... sau khi muội và chàng thành thân, chàng sẽ vĩnh viễn không bao giờ được vui vẻ, Tịnh cô nương cũng sẽ không vui, không biết giữa bọn họ đã xảy ra vấn đề gì rồi nữa...”

“Đồ ngốc!” Diệm Nương cau mày trách, nhưng lại chẳng còn chút sức lực nào, đến tiếng mắng người cũng nhỏ như là rên rỉ: “Nếu Phó Hân Thần không thích muối, y tuyệt đối sẽ không lấy muối đâu, cho dù có người kẻ kiếm lên cổ uy hiếp cũng không được. Loại nam nhân như bọn họ ấy... Hừ! Ngoài ra, Dương Chỉ Tịnh đã chết được sáu năm nay rồi, muối vẫn chưa biết hả?” Cô bé ngốc này sao lại chẳng biết gì thế này, thật uổng công đã thích Phó Hân Thần bao lâu như vậy.

“A!” Diệp Nô Nhi kinh ngạc kêu lên một tiếng: “Tịnh cô nương chết rồi ư?” Ngoài việc thích Phó Hân Thần ra, nàng chẳng hay biết điều gì khác cả, Phó Hân Thần chưa từng nói với nàng về chuyện của Dương Chỉ Tịnh, nàng cũng không để tâm. Nàng chỉ biết Phó Hân Thần vẫn luôn có vẻ không vui, còn về nguyên nhân rốt cuộc tại sao, nàng chỉ loáng thoáng đoán được là có liên quan tới Dương Chỉ Tịnh, không ngờ... Trái tim nàng không khỏi nhói đau, sau này nàng nhất định sẽ không làm chàng thương tâm thêm lần nữa.

“Đây là vẻ mặt gì thế hả?” Diệm Nương căn bản chẳng có chút thiện cảm nào với Dương Chỉ Tịnh, tuy rằng Dương Chỉ Tịnh cũng coi như từng có ơn cứu mạng với nàng, nhưng nỗi khổ nàng phải chịu bao năm nay cũng là do nàng ta ban cho, vì thế khi nhìn thấy trên mặt Diệp Nô Nhi lộ vẻ buồn bã, nàng liền cảm thấy rất khó chịu.

Sự lương thiện của Nô Nhi có lúc thật khiến người ta bất lực.

“Hừ! Nàng ta chết rồi mà còn mang theo trái tim của hai người đàn ông. Bây giờ thì tốt rồi, ít nhất cũng có một trái tim đã được giải thoát. Nô Nhi, chúc mừng muối!” Những lời này Diệm Nương nói rất chân thành, nhưng cặp mắt lại không khỏi nhạt nhòa chua xót. Nàng chắc chắn có cái phúc phận ấy.

“Diệm Nương, Diệp Hiệp nói đã tìm được đại phu cho tỷ rồi, tỷ sẽ khỏe lại rất nhanh thôi.” Để không làm Diệm Nương buồn vì nghĩ tới Khanh Tuân, Diệp Nô Nhi chột dạ nói ra điều mà đến bản thân mình cũng không tin tưởng cho lắm. Sau một năm dài không ngừng đi tìm đại phu, nàng đã chẳng còn dám ôm quá nhiều hi vọng.

“Nô Nhi, muối cũng biết nói dối rồi đấy nhé!” Diệm Nương bật cười, chút tâm tư của cô bé này nàng làm gì không hiểu: “Muối nghĩ ta sợ chết sao?”

Nàng để cho Diệp Nô Nhi cứu, thực ra là muốn nhân đó giúp cô bé này tìm được chốn đi về mà thôi. Bây giờ tâm nguyện đã đạt thành, nàng còn có gì để sợ?

“Tỷ... Tỷ nở từ bỏ Khanh Tuân ư?” Diệp Nô Nhi có chút chua xót, sao Diệm Nương lại có thể thờ ơ trước sinh mệnh như thế được, cuộc sống dù có vất vả, nhưng còn sống tức là còn hi vọng, không phải sao?

Vừa nghe nói tới Khanh Tuân, nụ cười phóng khoáng của Diệm Nương lập tức lịm đi trên khuôn mặt, sau đó là một tiếng thở dài buồn bã: “Chàng là người nói được làm được, sau này ta sẽ chẳng bao giờ có thể gặp lại chàng nữa rồi.” Những lời hằn nói khi bị nàng làm cho tức giận bỏ đi ngày đó vẫn còn vang vọng bên tai, nàng làm sao có thể không để vào lòng. Huống chi bây giờ nàng đã là một phế nhân, dù có không nở từ bỏ thì cũng làm được gì, chẳng lẽ lại tiếp tục dùng lời thề kia để cưỡng ép hằn tiếp sao? Hằn vốn một lòng một dạ yêu người khác, nàng hà tất phải đeo bám dai dẳng như vậy mãi, cứ buông tay là hơn.

Diệp Nô Nhi không nói gì thêm nữa, vì nàng hiểu được tâm tư của Diệm Nương.

“Mấy lần muốn vào Long Nguyên ngó nghiêng một chút, kết quả là thiếu chút nữa mất mạng mà vẫn chẳng vào được, khụ khụ...” Diệm Nương mỉm cười chuyển chủ đề câu chuyện, không muốn làm Diệp Nô Nhi lo lắng: “Không ngờ lần này lại vào được dễ dàng như thế, vận mệnh đúng là thích trêu người...”

Đại phu? Diệm Nương nở một nụ cười tự giễu, công phu của Khanh Tuân là giả hay sao? Cho dù nàng có chân khí hộ thể, không đến mức chết ngay tại chỗ, nhưng vẫn không tránh khỏi kinh mạch hoàn toàn đứt đoạn, có thể nhìn thấy, có thể nghe thấy, có thể nói chuyện đã là không dễ dàng, ai còn có bản lĩnh nổi lại kinh mạch đã đứt của nàng đây? Chẳng bằng một đao kết liễu nàng luôn, như thế nàng còn cảm kích người đó, đỡ cho nàng phải chịu cảnh bị chữa đến mức chết đi sống lại, khổ sở biết bao.

Một tràng tiếng gõ cửa vang lên, cắt ngang dòng suy nghĩ của Diệm Nương. Khi trong lòng nàng còn đang đoán xem là ai lại lễ độ như vậy, trước mắt đã xuất hiện một người mà dù nàng nằm mơ cũng không ngờ tới.

Đó là một nam nhân khiến người ta dù chỉ nhìn một lần cũng vĩnh viễn không thể nào quên nổi: Mái tóc màu trắng bạc dài đến tận eo, đôi mắt màu trắng bạc dọa người, khí độ hoàn toàn có thể so sánh với thần tiên, cùng nụ cười luôn ngự trị trên môi khiến lòng người ấm áp, chỉ có thể là một người – Minh Chiêu Thành Gia. Diệm Nương ngây người ra đó, chỉ biết ngẩn ngơ nhìn đối phương, chẳng thể suy nghĩ được gì.

“Diệm Nương?” Giọng nói như tiếng gió thoảng, nhẹ nhàng mà ấm áp: “Tại hạ Bạch Ẩn, cũng là một phần tử của Long Nguyên.” Đôi mắt lấp lánh ánh bạc đó dừng lại trên khuôn mặt Diệm Nương, lảng lảng quan sát, dường như muốn tìm thấy chút gì đó từ trên người nàng.

“Huynh...” Diệm Nương nói chẳng thành lời, chỉ biết nhắm đôi mắt lại che giấu sự kích động và những giọt nước mắt không thể khống chế bên trong.

Huynh ấy là một phần tử của Long Nguyên? Huynh ấy... tại sao huynh ấy lại phản bội Diệm tộc? Phải biết rằng nam tử Diệm tộc đều không thể dừng chân ở một nơi nào khác ngoài cố hương, huynh ấy thừa nhận mình là người của Long Nguyên, như thế chẳng phải thừa nhận mình là kẻ phản bội sao? Huynh ấy, huynh ấy...

Một tiếng nấc nhẹ không kiềm chế được phát ra từ miệng Diệm Nương, khiến nàng sợ đến nỗi vội vàng cắn chặt môi dưới.

“Cô nương?” Bạch Ẩn hồ nghi đi tới gần, hơi khom người xuống, khi nhìn thấy một vết sẹo không rõ ràng lắm nơi đuôi mày Diệm Nương, nụ cười của hắn liền ngưng đọng: “Tiểu Ngũ?”

Tiếng gọi khẽ dịu dàng mang theo vẻ nghi ngờ khiến Diệm Nương không cách nào tiếp tục kiềm chế, nước mắt tuôn trào, lăn rơi xuống hai bên gò má. Nàng cảm thấy có một đôi tay dịu dàng nâng khuôn mặt mình lên, nhẹ nhàng xoa nhẹ khóe môi đang mím chặt, sau đó cẩn thận giúp nàng lau đi hai hàng nước mắt. Một cảm giác phức tạp chẳng biết là mừng hay tủi trào dâng trong lòng, khiến nàng lần đầu tiên khóc lớn trước mặt người khác.

“Tiểu Ngũ, tại sao lại khóc?” Bạch Ẩn dịu dàng ôm Diệm Nương vào lòng, giọng nói vẫn chậm rãi như trước, không hề có chút xao động, tựa như hai người trước giờ chưa từng xa cách. Chỉ có nụ cười mang vẻ rạng rỡ hơn kia phần nào tiết lộ tâm trạng của hắn lúc này.

Diệm Nương vùi đầu vào lòng hắn, nghẹn ngào không nói thành lời. Trước nay, chỉ trước mặt hắn, nàng mới có thể biểu hiện con người chân thực nhất của mình. Lâu lắm rồi, nàng đã phải đeo chiếc mặt nạ này lâu lắm rồi, hôm nay rốt cuộc đã có thể tháo ra.

Bé nàng lên rồi ngồi xuống ghế, Bạch Ẩn nhẹ nhàng gạt mấy sợi tóc dài của nàng ra sau tai, cười nói: “Tiểu Ngũ của ta lớn rồi, trở thành một mỹ nữ tuyệt thế rồi, nữ tử Diệm tộc có ai so được với muội?”

Diệm Nương bị giọng điệu khoa trương của hắn làm cho bật cười, lần đầu tiên mở mắt ra, đôi mắt nhòe lệ ngẩn ngơ nhìn nam nhân chưa bao giờ biết tức giận trước mắt, nói: “Hong Hô...” Không biết tại sao, nàng chợt nghĩ đến nữ tử lạnh lùng cao ngạo đó.

“Sao?” Bạch Ẩn hơi nghi hoặc, trong đầu căn bản chẳng có chút ấn tượng nào về cái tên này, cũng không có ý đi tìm hiểu, mà chuyển chủ đề qua chuyện khác: “Sao lại bị thương đến thế này?” Công phu của Tiểu Ngũ là do đích thân hắn truyền dạy, trừ phi những năm nay đã hoang phế, nếu không ai có thể làm nàng bị thương đến mức này?

“Nhị ca, huynh vẫn thích cười như thế.” Diệm Nương nói lảng qua chuyện khác, không muốn dây dưa về vấn đề này.

“Nói với ta!” Bạch Ẩn không cho phép nàng né tránh, ra lệnh bằng giọng vừa cứng rắn vừa dịu dàng, đồng thời trong lòng còn trào lên một dự cảm không hay.

“Nhị ca, xin huynh đừng, chàng, chàng không có ý đầu...” Diệm Nương khổ não van cầu. Vị huynh trưởng này của nàng tính cách không hề thay đổi, bề ngoài như ôn hòa vô hại, nhưng lại cố chấp đến nỗi khiến người ta phải đau đầu.

“Chàng?” Bên khoe miệng Bạch Ẩn vẫn giữ nguyên nụ cười mỉm, nhưng trong mắt thì toát ra vẻ nặng nề, nhìn Tiểu Ngũ bảo vệ kẻ đó như vậy, khỏi cần nghĩ cũng biết địa vị của hắn ta trong lòng nàng. Hắn cũng hiểu rõ tính cách của nữ nhi Diệm tộc, chẳng lẽ Tiểu Ngũ đã rơi vào tình huống như thế rồi. Vậy thì đúng là hồng bét.

“Vâng, vâng... Nhị ca, sao huynh lại ra ngoài vậy?” Diệm Nương đang lúng ta lúng túng, chợt nhớ đến điều nghi vấn ban đầu, vừa hay có thể giúp nàng giải vây.

Bạch Ẩn không tiếp tục ép nàng nữa, trên khuôn mặt thoáng hiện vẻ hồi tưởng: “Ngày đó ta từ Thanh Nguyên trở về, đi tìm muối khắp nơi không thấy, mẫu thân nói với ta từ ba ngày trước muối đã bị đưa ra khỏi Long Du Hạp rồi. Khi đó ta nổi nóng một phen, đập vỡ rất nhiều đồ đạc, rồi cũng rời khỏi nơi đó. Hừ! Bọn họ không giữ lời hứa, ta việc gì phải để ý đến sự sống chết của bọn họ. Sau khi ra ngoài, ta một mực đi tìm muối khắp nơi, nhưng trong biển người mê mông, muốn tìm một cô bé há lại dễ dàng? Trong quá trình đó ta cũng cứu được không ít Diệm Nương, nhưng lại chẳng một ai quen biết muối, có một độ ta còn cho rằng muối... May mà trời cao phù hộ, rốt cuộc đã để cho huynh muối chúng ta gặp lại nhau.”

Hắn nói rất nhẹ nhàng, chỉ mấy câu ngắn ngủi đã kể xong tao ngộ của mình trong những năm này, nhưng Diệm Nương hiểu rõ, sự gian khổ khó khăn bên trong đó không phải là điều mà người thường có thể tưởng tượng được. Trong lòng nàng không khỏi buồn bã, nàng chưa từng nghĩ rằng vị nhị ca xưa nay luôn điềm đạm nho nhã này lại vì nàng mà rời bỏ bộ tộc.

“Nhị ca, huynh...” Nước mắt nàng một lần nữa tuôn rơi, dường như những giọt nước mắt đã tích tụ trong suốt bao năm chuẩn bị chảy cạn hết trong một ngày.

“Ngoan, không khóc nữa.” Bạch Ẩn vuốt ve bờ vai gầy guộc của nàng, nhẹ nhàng cất tiếng dỗ dành an ủi, giống như nàng vẫn còn là cô bé ngây thơ không hiểu sự đời năm xưa: “Có nhị ca ở bên muối, sau này sẽ không còn ai dám ức hiếp Tiểu Ngũ của ta nữa.”

“Huynh nói phải giữ lời đấy, nhị ca. Tiểu Ngũ sau này sẽ không bao giờ xa nhị ca nữa.” Diệm Nương mỉm cười nói ra những lời trái lòng, nàng tự biết tính mạng mình chẳng còn được bao lâu, nhưng lại không nhẫn tâm khiến Bạch Ẩn đau lòng.

Khoảnh khắc này, nàng biết bất kể quy củ của Diệm tộc có lạnh lùng nghiêm khắc đến đâu cũng không thể giam cầm được tình cảm con người. Nhị ca của nàng xưa nay luôn điềm đạm nho nhã, không ngờ việc làm ra lại lớn gan hơn bất cứ nam tử Diệm tộc nào vốn luôn tự xưng dũng cảm.

Đôi mắt trắng bạc của Bạch Ẩn ánh lên những tia sáng như nhìn thấu tất cả, nhưng lại không vạch trần những lời dối lòng của Diệm Nương, mà chỉ khẽ nở nụ cười, chuyển chủ đề qua chuyện khác: “Nói với huynh xem, là ai có phúc chiếm được trái tim của Tiểu Ngũ nhà ta vậy?” Hắn không thích nổi nóng, không có nghĩa là hắn không truy cứu chuyện này.

Diệm Nương biết không thể thoái thác được, hướng chỉ cho dù nàng không nói, huynh ấy cũng có thể hỏi từ chỗ Nô Nhi và Phó Hân Thần. Vì vậy nàng chỉ đành thở dài một hơi, trả lời đúng như sự thực: “Nhị ca, muối, muối... và chàng đã không còn quan hệ gì nữa rồi, chàng... chàng ấy là Khanh Tuần.” Nhắc đến cái tên này, trong lòng nàng trào dâng cảm giác xót xa. Dừng lại một chút, nàng nói tiếp: “Huynh đừng đi tìm chàng, không phải chàng cố ý đâu.” Nàng biết dựa vào trí tuệ của Minh Chiêu Thành Gia, nhất định có thể đoán được là Khanh Tuần làm nàng bị thương, nàng sợ huynh ấy sẽ đi gây phiền phức cho Khanh Tuần, cho nên mới nói như vậy.

Nghe thấy thế, nụ cười của Bạch Ẩn không hề thay đổi, nhưng lại mang đến cho người ta cảm giác thâm sâu không lường: “Trái tim của Tiểu Ngũ đã thuộc về hắn rồi, nhị ca sao có thể làm Tiểu Ngũ thương tâm được, huống chi Cô Sát cũng đâu phải hạng dễ đối phó.”

Thì ra kẻ đó là Khanh Tuần. Không ngờ bóng hồng nhan vốn một mực đi theo Cô Sát mà giang hồ đồn đại mấy năm nay lại chính là Tiểu Ngũ, sự đời đúng thật xảo hợp đến ly kỳ, nhưng...

“Chuyện giữa muối và hắn là như thế nào? Hắn rốt cuộc có thích muối không? Có biết muối bị thương đến mức này không?” Phải biết bất kỳ nam nhân có trách nhiệm nào cũng sẽ không vứt bỏ nữ nhân của mình

sau khi nàng bị trọng thương như vậy. Nếu Cô Sát thật sự là một nam nhân như thế, vậy thì hoàn toàn không xứng đáng để Tiểu Ngũ yêu bằng cả trái tim.

“Chàng... không biết.” Diệm Nương chậm rãi nhắm mắt lại, cảm thấy mỗi một tới tột cùng. Nỗi mừng vui khi được gặp lại nhị ca sau bao năm xa cách, cùng với nỗi đau xé lòng khi nhắc tới Khanh Tuấn, khiến nàng cảm thấy sức cùng lực kiệt, chỉ muốn cứ thế này thiếp đi trong lòng Bạch Ẩn, không phải suy nghĩ đến bất cứ điều gì khác nữa. “Trong lòng chàng... chỉ có Dương Chỉ Tịnh...” Nói xong những lời lẩm bẩm nhỏ như tiếng muỗi kêu, ý thức của nàng dần trở nên mơ hồ.

Đặt Diệm Nương lên giường, bàn tay Bạch Ẩn nhẹ nhàng vuốt ve đôi hàng lông mày dù đang say ngủ nhưng vẫn nhú chặt của Diệm Nương, xót xa trước sự tiêu tụy của nàng, tuy vậy bên khóe miệng vẫn giữ nguyên một nụ cười chùng như bất biến. Cho dù tức giận trước sự vô tình của Khanh Tuấn, nhưng trái tim hắn vẫn không hề xao động. Từ sau lần nổi nóng hồi năm mười bảy tuổi, tâm trạng hắn đã chẳng thể nổi lên chút gợn sóng nào. Tựa như, đã nhìn thấu tất cả.

Tiểu Ngũ tuy kinh mạch đều đã đứt hết, nhưng hắc thân là Y Hoàng của Diệm tộc, há lại bó tay. Sau khi kiểm tra thương thế của nàng, hắn tin có thể giúp nàng khôi phục lại được như cũ. Võ công chắc sẽ không giữ được, có điều, như vậy thì cũng có sao? Đã có hắn ở đây, còn ai có thể ức hiếp Tiểu Ngũ nữa?

Chỉ là, trong nụ cười Bạch Ẩn thoáng hiện vẻ bất lực, cặp mắt dừng lại trên khuôn mặt u sầu của Diệm Nương. Sự đời vốn luôn khó lòng dự liệu, đặc biệt là lòng người.

Tương Nhã các, Xuân Mãn viên, Dự Giang.

Khanh Tuấn mặc một bộ đồ trắng, ngồi thong dong phẩm trà, cặp mắt màu nâu nhạt thâm sâu khó đoán nhìn đăm đăm không chớp vào nữ tử đang ngồi gầy đàn phía đối diện.

Đó là một nữ nhân rất đẹp, có đôi hàng lông mày lá liễu, cặp mắt toát ra vẻ quyền rũ hút hồn, hoàn toàn có thể mê hoặc bất cứ ai, mà nàng ta cũng rất hiểu cách lợi dụng điểm này. Nhưng chỉ duy với hắn – Khanh Tuấn uy danh hiển hách trên giang hồ – trong lòng nàng chỉ có sự tôn kính và cảm kích, không hề coi hắn như những nam nhân bình thường.

Tiếng đàn dừng lại, dư vận vẫn vương.

Nàng – hồng cô thủ tịch Kiều Tử của Mãn Xuân viên – hơi mang theo vẻ ngượng ngùng nhìn lại vào ánh mắt không hề kiêng kị chút nào của người đối diện, căn bản không coi thường hay sợ hãi trước tướng mạo xấu xí của hắn. Ở gần nhau đã lâu, nàng thậm chí còn cảm thấy trên người hắn tỏa ra một thứ mị lực độc đáo của nam nhân, khiến nàng không kìm được phải xiêu lòng. Bản thân nàng biết rõ, nếu Khanh Tuấn mở miệng muốn nàng, nàng sẽ không hề do dự hiến dâng cho hắn. Nhưng đã mấy tháng nay, hắn chỉ đăm đăm nhìn nàng như vậy, rất ít nói, không giống như những nam nhân khác luôn nghĩ mọi cách để lấy lòng nàng, hồng đưa nàng lên giường điên loạn đảo phượng.

“Khanh công tử, thiếp thân hôm nay mời công tử đến đây, thực ra là có chuyện muốn thỉnh giáo.” Kiều Tử thướt tha đứng dậy, đi tới ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh Khanh Tuấn. Trước nay nàng vẫn luôn buồn rầu vì Khanh Tuấn không chịu bày tỏ thái độ, hôm qua đột nhiên nảy ra một kế, hi vọng có thể nhân đó mà nhìn thấu tâm can của hắn.

“Chuyện gì?” Khanh Tuấn khẽ nhấp một ngụm trà, hờ hững hỏi.

Hắn không biết mình bị làm sao, xưa nay vốn chẳng quan chuyện không liên quan tới mình, thế mà hôm đó lại ra tay cứu nàng từ trong tay đám thổ phỉ, rồi trước giờ chưa từng bước vào chốn yên hoa, thế mà mấy tháng nay hắn lại vài lần tới Xuân Mãn viên theo lời mời của nàng. Rốt cuộc hắn đang nghĩ những gì, chỉ bởi vì đôi hàng lông mày lá liễu và cặp mắt quyền rũ kia sao?

“Thiếp...” Kiều Tử muốn nói lại thôi, hơi dừng lại một chút rồi mới tiếp tục, khuôn mặt thoáng ửng hồng trước ánh mắt nóng bỏng của Khanh Tuấn: “Hôm trước công tử nhà họ Triệu nói muốn chuộc thân cho thiếp, rồi đón thiếp về làm chính thất. Thiếp thực không biết có nên đồng ý hay không, cho nên mới mời công tử tới đây, xin công tử đưa ra chủ ý giúp. Nếu công tử thấy rằng không hay, thiếp, thiếp xin từ chối

chàng ấy ngay lập tức.” Nói rồi nàng xấu hổ không thôi, những lời này gần như đã bộc bạch rõ tâm ý, chỉ còn chờ xem Khanh Tuần có hiểu phong tình hay không mà thôi.

Nàng xưa nay luôn bướng bỉnh ngang tàng, muốn làm thế nào thì làm thế đó, có đâu lại trưng cầu ý kiến của hần bao giờ. Rốt cuộc vẫn không phải là nàng.

Khanh Tuần thăm thở dài một hơi, huyệt hăng cụp đôi mắt xuống, sự cô độc quần lầy trái tim hơn một năm nay lại càng dày đặc hơn. Sau khi nàng không đeo bám hần nữa, hần mới bất ngờ phát hiện, trong thời gian mấy năm nàng đi theo mình, hần chưa từng cô độc.

Nhưng...

Nữ nhân trước mắt này không phải là nàng, tuy có đôi mắt quyến rũ như vậy, nhưng tính cách thì lại hoàn toàn khác. Không phải là nàng, cho nên bất kể cô ta đối xử với hần tốt thế nào, hần vẫn cứ cô độc; không phải là nàng, cho nên hần tất nhiên chẳng buồn để ý đến chuyện hôn sự của cô ta.

Trong căn phòng kế bên vang tới tiếng đàn sáo hát ca, giữa tiếng cười nói từng bừng có người đang cất tiếng hát du dương trầm bổng.

Bị nổi cô đơn xé lòng quần lầy, Khanh Tuần cau mày nhắm mắt ngồi tựa vào chiếc ghế sau lưng, bóng dáng mỹ nhân áo đỏ trong lòng lại càng thêm rõ nét. Đã lâu như vậy rồi, tại sao còn không quên được? Hần giận dữ nắm chặt đôi tay, vì chữ “quên” này trái tim hần đã đau đến mức gần như ngừng đập. Nàng có thể quên hần, tại sao hần không thể quên nàng, tại sao...

“Khanh công tử...” Phản ứng của hần khiến Kiều Tử thăm mừng rỡ, có chút nôn nóng muốn được nghe hần chính miệng nói ra lời mà nàng mong đợi bấy lâu.

Khanh Tuần lại tựa như chẳng hề nghe thấy.

Một giọng nữ mềm mại dịu êm vang tới từ căn phòng kế bên, giai điệu của bài hát này hoàn toàn khác với âm luật vùng Trung Thổ, nhưng lại vô cùng dễ nghe.

Khanh Tuần toàn thân chấn động, đột nhiên mở bừng đôi mắt, ngưng thần lắng nghe.

... Trăng kia treo trên núi Long Thiên, sắc như nước chảy tựa băng tan. Thiếu nữ nhà ai tuổi mười hai, đẹp như trăng, thơm tựa lan, thương thay mệnh như nguyệt sắc lan. Tình là lửa, yêu là lửa, mù mịt mệnh mang cánh bướm tàn.

Cùng một khúc ca như thế, trong tửu quán giữa trời tuyết lớn ngày nào, hần từng nghe nữ tử áo đỏ kia không chỉ một lần hát lên.

“Khanh công tử.” Phản ứng của hần khiến Kiều Tử có chút bất an, sự mừng vui ban nãy dần dần tan biến, thay vào đó là sự nôn nóng đợi chờ.

“Nô gia Diệm Nương, các vị đại gia xin chớ quên...” Giọng nói của nữ nhân vừa hát thấp thoáng vang lên, nhưng khi lọt vào tai Khanh Tuần lại chẳng khác gì tiếng sấm nổ...

Diệm Nương!

Không để ý tới ánh mắt chờ mong của Kiều Tử, Khanh Tuần đột nhiên đứng bật dậy, lao ra ngoài cửa như một làn gió.

Kiều Tử sợ đến giật nảy mình, còn tưởng rằng sự thăm dò kia đã chọc giận hần, trong lòng thăm hoảng hốt, chỉ mong hần dừng vì thế mà sau này không thêm để ý đến mình. Chẳng ngờ sau khi đuổi theo đến ngoài cửa, nàng lại thấy Khanh Tuần đưa tay đẩy cánh cửa phòng sát vách ra, rồi ngẩn ngơ đứng đó. Trong lòng thăm nghi hoặc, nàng lẳng lặng đi tới sau lưng hần, đưa mắt nhìn vào trong.

Chỉ thấy căn phòng đó có ba nam bốn nữ, đều vì hành động đột ngột của Khanh Tuần mà ngây ra, đặc biệt là bốn nữ nhân, sau khi nhìn thấy Khanh Tuần trên khuôn mặt lộ rõ vẻ sợ hãi đến cực điểm, không ai nói năng gì.

Rất chậm rãi, ánh mắt Khanh Tuần nhìn lướt qua từng người một, cuối cùng dừng lại trên người nữ nhân xinh đẹp mặc bộ váy áo màu đỏ đứng ở chính giữa căn phòng. “Cô là Diệm Nương ư?” Vẫn giọng khàn khàn, hần khe cất tiếng hỏi.

“Vâng.” Nữ nhân đó tuy rất sợ hãi, nhưng trong mắt lại ánh lên những tia sáng đầy vẻ quật cường.

Không phải, Khanh Tuần đau đớn nhắm chặt đôi mắt, trái tim vốn đã nảy lên đến cổ họng lúc này nhanh chóng rơi xuống, trở lại địa ngục tăm tối vô bờ. Không phải nàng! Đôi bàn tay hần nắm chặt rồi lại buông ra, buông ra rồi lại nắm chặt. Hít sâu một hơi, hần cố đè nén thứ tâm trạng đang sục sôi trong cơ thể, ép mình phải trở nên hững hờ, sau đó đột ngột xoay người rời đi, như lúc hần tới đây vậy, không hề để ý tới tiếng gọi của Kiều Tử từ phía sau lưng.

Kiều Tử hốt hắng đứng ngậy người ra đó, nhìn về phía bóng lưng hần vừa biến mất, hoàn toàn tuyệt vọng khi biết rằng mình không còn cơ hội, trái tim hần sớm đã bị một nữ nhân khác chiếm cứ mất rồi. Từ trước tới nay nàng vẫn luôn cho rằng hần có ý với mình, bởi vì hần thường xuyên nhìn nàng không chớp mắt, hần không nói gì, chỉ vì hần không giỏi biểu đạt mà thôi. Cho đến lúc này nàng mới giật mình hiểu ra. Suốt mấy tháng nay người mà hần nhìn không phải là mình, hần chỉ muốn tìm hình bóng của một nữ nhân khác từ trên người mình mà thôi.

Rồi ánh mắt nàng lại dừng lại trên người ba tên nam nhân lờ lợc diêm dúa trong phòng, xem ra đều là công tử nhà giàu. Từ sau khi Khanh Tuần xuất hiện bọn họ liền cảm như hén, mãi tới khi hần rời đi mới phần nào khôi phục vẻ phong lưu phóng khoáng lúc ban đầu. Nghĩ lại, chắc bọn họ không chỉ biết về Khanh Tuần, mà còn rất sợ hần.

Khóe miệng hơi nhếch lên để lộ vẻ khinh miệt, Kiều Tử xoay người trở về phòng. Cho dù Khanh Tuần không cần nàng, nàng cũng sẽ không thác gửi chung thân cho loại công tử nhà giàu chỉ được cái mẽ ngoài như thế.

10. Chương 10

Xa xăm nỗi nhớ, hỏi rằng nhớ ai? Từ ngày tiễn đưa chàng lên ngựa, đêm đêm âu sầu nỗi màn không. Sáng dậy soi gương ngó đôi mày ngài, oán chàng trách chàng cũng là khi thương nhớ. Nước hồ mùa thu trắng màu hoa sen, thương tâm cảnh chim uyên ương bay lúc chiều tà. Vì chàng ta trông cỏ từng la, tới mùa lạnh giá dây leo đã dài hơn cành tùng. Vì chàng ngồi ôm gối san hô, nước mắt đã kho vương đầy mạng nhện. Nhân sinh hữu tình cam lòng đầu bạc, sao vẫn chẳng thể mãi bên nhau? Gió mưa rả rích, riu rít gào kêu, hỏi rằng nhớ ai? Gặp người trong mộng.

Diệm Nương ngồi trên chiếc xích đu được đan bằng dây mây khô, thông dong đung đưa qua lại, ánh mắt như làn nước vượt qua trùng trùng lầu các, nhìn về phía ráng chiều biến hóa bất định ở vùng chân trời, đôi hàng lông mày lá liễu như bị bao phủ bởi một nỗi u sầu chẳng cách nào xua tan.

Giọng ca thê lương trầm bổng của Hồng Hồ tựa như lời nguyện rửa quăn quắt lấy trái tim nàng, mãi vẫn không tan. Sáu năm trước khi nghe thấy bài hát này, nàng còn coi thường không để ý, không ngờ nó lại in sâu vào đáy lòng, qua bao lâu như vậy vẫn còn văng vẳng bên tai.

“Lại đang nhớ hần sao?” Giọng nói của Bạch Ẩn vang lên từ bên cạnh, tựa như làn gió tháng hai, mát lạnh mà không hề tê buốt, nhẹ nhàng xua đi tâm trạng u sầu của nàng.

Diệm Nương ngoảnh đầu cười khẽ, nhìn về phía vị nhị ca ngay từ khi mới sinh đã lạc quan vui vẻ, chưa từng biết u sầu là gì, ngoài tươi cười ra thì chẳng còn vẻ mặt nào khác này, nhưng lại không trả lời.

“Nếu ngay cả đến nụ cười mà cũng mang theo niềm u uất, vậy thì chẳng cười còn hơn.” Bạch Ẩn bước tới, nắm lấy xích đu cúi đầu xuống nhìn nàng, trên khuôn mặt tuấn tú vẫn là nụ cười ấm áp, nhưng trong cặp mắt màu trắng bạc lại toát ra vẻ không vui, hiển nhiên là rất bất mãn trước thái độ của nàng.

Diệm Nương nghe vậy, không kìm được khẽ thở dài một tiếng, rúc vào lòng Bạch Ẩn: “Nhị ca, ngày mai Nô Nhi và Phó Hân Thần thành thân, chàng, có thể chàng sẽ tới.”

“Muội đang lo lắng điều gì?” Nâng khuôn mặt nàng lên, Bạch Ẩn hỏi: “Không phải muội đã nói giữa hân và muội không còn quan hệ gì nữa sao? Hân đã không để muội vào lòng, muội việc gì phải tự giày vò bản thân như thế.”

“Muội, muội... không cách nào không nhớ đến chàng.” Cặp mắt Diệm Nương hơi ửng đỏ, rồi đột nhiên đứng bật dậy, đi tới bên dưới cây lựu đang nở hoa đỏ rực, cúi đầu khóc khê. Từ sau khi gặp lại Bạch Ẩn, nàng liền trở nên yếu đuối dễ mủi lòng, hoàn toàn khác hẳn với Diệm Nương bướng bỉnh kiên cường trước đây.

Nở một nụ cười bất lực, Bạch Ẩn thông dong cất bước đi tới sau lưng Diệm Nương, đưa hai tay ra ấn xuống vai nàng, nhẹ nhàng an ủi: “Tại sao lại khóc? Nhị ca có ép muội không được nhớ hân đâu. Ngoan, đừng khóc nữa, muội xem này!” Bạch Ẩn đưa tay ra hái xuống một bông hoa lựu đỏ rực như lửa đưa tới trước mặt Diệm Nương: “Tiểu Ngũ của ta đáng lẽ phải nhiệt tình phóng khoáng như bông hoa lựu này, hân hoan hưởng thụ cuộc sống, chứ không phải đa sầu đa cảm như bây giờ, nước mắt không cách nào cạn nổi.”

Đón lấy bông hoa lựu, Diệm Nương lau khô nước mắt, lẳng lặng nhìn màu đỏ lửa của bông hoa, bỗng dừng thần thờ. Cô gái mà nhiều năm trước tung tăng áo đỏ, vô âu vô lo, ngoài sinh tồn ra chẳng để thứ gì vào lòng đã đi đâu mất rồi? Từ sau đêm gặp nam nhân lạnh lùng xấu xí đó, nàng liền bắt đầu đánh mất bản thân, cho đến bây giờ, đến nàng cũng sắp không nhận ra mình nữa rồi. Chẳng lẽ khi yêu một người, thật sự sẽ đánh mất chính mình ư?

Cài bông hoa lựu đỏ lên mái tóc, Diệm Nương xoay người lại, nở một nụ cười còn tươi hơn hoa với Bạch Ẩn, hai tay chắp sau lưng, nhẹ nhàng xoay người một cái, cất tiếng nói khi chiếc váy đang phấp phới tung bay: “Tiểu Ngũ còn đẹp hơn hoa lựu cả trăm lần.” Sau khi gặp lại Bạch Ẩn, nàng bắt đầu dần tìm lại được sự tự tin đã gần như mất hết sau khi ở bên Khanh Tuấn.

Bây giờ nàng đã quyết định sống tiếp, tất nhiên phải sống như một con người, chứ không phải một xác chết biết đi.

“Cẩn thận! Thân thể muội còn yếu lắm đấy!” Bạch Ẩn cả mừng, nhưng vẫn không quên đưa tay ra đỡ lấy nàng.

“Không sao. Ôi... Đi giày thật khó chịu quá!” Diệm Nương khẽ đá bàn chân đang đi chiếc giày lụa màu vàng nhạt của mình, hết sức không hài lòng với cảm giác bị gò ép hiện tại.

“Đáng đời, ai bảo muội không biết quý trọng bản thân.” Bạch Ẩn không hề đồng tình, khẽ gõ một cái lên vầng trán mịn màng của nàng, trách móc: “Còn nữa, ta cảnh cáo muội, không được lên thác ra đấy.”

“Ừm, muội biết rồi.” Diệm Nương hơi chun mũi lại, nói giọng bất lực. Rồi trong lòng nàng chợt run lên, nhớ lại một chuyện: “Nhị ca, huynh có quen cô gái nào của gia tộc A Cổ Tháp không?” Còn nhớ Hồng Hô từng hỏi nàng về Minh Chiêu Thành Gia, chắc hai người có quen biết.

Bạch Ẩn thoáng suy nghĩ một chút, rồi khẽ lắc đầu, mái tóc màu trắng bạc lấp lánh phát sáng dưới ánh mặt trời rạng rỡ, khiến Diệm Nương lại một lần nữa sinh ra suy nghĩ: “Liệu nhị ca có phải thần tiên hạ phàm không?” Từ nhỏ nàng đã sùng bái huynh ấy giống như thần tiên, đến tận bây giờ cảm giác này vẫn không thay đổi.

“Sao tự nhiên lại muốn hỏi chuyện này?” Bạch Ẩn nhân tiện hỏi, đồng thời đỡ Diệm Nương đi vào trong nhà. Thân thể nàng vừa khỏe lại, không nên ra ngoài quá lâu.

“Người ta vẫn còn nhớ đến huynh kia kìa.” Diệm Nương oán trách sự vô tâm của Bạch Ẩn, cô nương đó để huynh ấy vào lòng, thế mà huynh ấy đến tên của người ta cũng không nhớ được, đúng là uống một phen tâm ý.

Bạch Ẩn khẽ nở nụ cười, căn bản không hề vì thế mà áy náy, dịu dàng nói: “Bao năm nay ta cứu người vô số, làm sao nhớ được nhiều như vậy. Cô ta có phải con gái của nhà A Cổ Tháp hay không, ta căn bản chẳng để tâm. Muội cũng biết đấy, ta cứu người trước giờ chưa từng hỏi họ lai lịch của đối phương.”

Vậy cũng phải. Diệm Nương thầm thở dài một tiếng thay cho Hồng Hô. Nhị ca hoàn toàn giống như trong suy nghĩ của nàng, là một vị thần tiên hạ phàm để cứu nhân độ thế, vĩnh viễn chẳng bao giờ nảy sinh tư tình nam nữ. Chỉ tiếc ối si tâm của nữ nhân cao ngạo mà cô độc đó.

“Vậy sau này huynh đừng quên trên đời còn có một cô nương A Cổ Tháp xinh đẹp ‘Không muốn làm vương bận bước chân chàng, hàng đêm trăng sáng một mình thổi tiêu’ nhé.” Nàng nghiêm túc đề nghị, chỉ bởi trên đời này chuyện đáng buồn nhất không gì hơn là người mà mình thương nhớ lại không hề biết về sự tồn tại của mình. Nàng không thể làm gì hơn được, chỉ đành để Minh Chiêu Thành Gia nhớ rằng trên đời này còn có một nữ nhân tên là Hồng Hô yêu huynh ấy mà thôi.

“Không muốn làm vương bận bước chân chàng, hàng đêm trăng sáng một mình thổi tiêu...” Bạch Ẩn lẩm bẩm đọc lại, trong ánh mắt mang theo nét cười thoáng qua vẻ tán thưởng. Hay ột nữ tử lạnh lùng cao ngạo! Chỉ dựa vào một câu thơ này, trong đầu hẳn gần như đã có thể phác họa ra dung mạo của nàng ta.

“Muội phải đi thăm Nô Nhi đây, nha đầu đó chưa thấy ai thành thân bao giờ, lúc này nhất định đang lúng túng lắm.” Diệm Nương nhẹ nhàng nói, trong lòng vẫn còn nhớ tới Diệp Nô Nhi, những chuyện khác đều trở thành thứ yếu.

“Cùng đi đi. Ta cũng định tới tán gẫu với Phó Hân Thần mấy câu, muội nhớ đừng để mình mệt quá, đợi lát nữa ta sẽ tới đón muội.”

“Muội biết rồi...”

“Nhất bách thiên địa...” Giữa tiếng trống nhạc từng bừng, cặp tân lang tân nương bắt đầu quỳ bái lẫn nhau.

Trong gian đại sảnh tuy chật cứng người, nhưng lại không hề ồn ào hỗn loạn, bởi lẽ những người tới tham gia hôn lễ đều chẳng phải hạng tầm thường. Mà trong số đó nổi bật nhất phải kể đến nam nhân trung niên áo mũ uy nghiêm đứng gần ngay bên cạnh tân lang tân nương, không chỉ vì thân thể khôi vĩ hơn người cùng với tướng mạo kỳ dị đầy mị lực của ông ta, mà còn vì vẻ mặt như buồn như vui, lại giống như đang hối hận đó.

Diệm Nương ngồi ngay bên cạnh Bạch Ẩn, ánh mắt chăm chú quan sát vẻ mặt của nam nhân kia, trong lòng thầm nhớ lại những lời Nô Nhi đã nói với mình tối qua.

“Ông ấy là cha muội. Muội... tên là Diệp Thanh Hồng.”

“Hai mươi mấy năm nay, chuyện muội còn nhớ được không nhiều. Nhưng trong ký ức không ngờ lại có ông ấy... Muội ngồi trong lòng ông ấy, ông ấy dùng râu cọ vào má muội, muội vừa cười khúc khích vừa không ngừng né tránh...”

“...Tại sao ông ấy lại không cần muội nữa...”

“Bây giờ ông ấy đối xử với muội tốt như vậy rốt cuộc là vì cái gì? Ngày mai muội sẽ trở thành thê tử của Phó Hân Thần rồi, sau này, sau này...”

Xem ra ký ức của Nô Nhi không sai chút nào. Diệp Hiệp ngoài khuôn mặt rất giống với nha đầu đó ra, vẻ mặt của ông ta bây giờ cũng đủ để chứng minh tất cả. Chắc hẳn ông ta đang rất nuối tiếc vì mình không thể ngồi ở vị trí cao đường để nhận sự tham bái của tân lang tân nương. Đây có thể sẽ trở thành việc đáng tiếc lớn nhất của ông ta trong suốt cuộc đời. Diệm Nương thầm thở dài một hơi lặng lẽ.

“Nhị bách cao đường...” Người chủ trì lễ nghi lớn tiếng hô lên, trên khuôn mặt Diệp Hiệp thoáng qua một tia kích động, nhưng rồi lại cố nhịn, không làm gì cả.

Trong lòng Diệm nương một lần nữa thầm thở dài một hơi.

“Chậm đã!” Một giọng nói khàn khàn đột ngột vang lên, cắt ngang nghi lễ bái đường của tân lang tân nương.

Diệm Nương ngẩng ra, hẳn rốt cuộc vẫn tới, vẫn nhớ mãi không quên vì lời hứa với sư muội mà nhất quyết chia tách một đôi nam nữ thật lòng yêu nhau. Hẳn... vẫn cứ cố chấp như vậy.

Toàn bộ đại sảnh lập tức chìm vào im lặng. Nơi âm thanh phát ra, chỉ thấy Khanh Tuần mặc bộ đồ màu xám, thần sắc âm trầm đứng ngay ngoài cửa.

Đã lâu lắm rồi không gặp! Diệm Nương chợt cảm thấy khoe mắt hơi cay, ánh mắt dừng lại ở nam nhân đã khiến mình đau thương đến xé ruột, không sao có thể rời đi. Một bàn tay ấm áp nắm lấy tay nàng, nàng không nhìn, nhưng biết đó là Bạch Ẩn. Huynh ấy lo lắng inh, khoe miệng nàng hơi nhếch lên để lộ một nụ cười đậm nhạt. Nàng không sao! Nàng thật sự không sao!

“Nếu Khanh công tử đến để tham gia hôn lễ, vậy thì xin ngồi xuống, đợi sau khi chủ thượng của ta hoàn thành đại lễ xong sẽ tới nói chuyện với công tử.”

Giọng nói của một trong các chủ sự của Long Nguyên là Quan Nhất Chi vang bên tai Diệm Nương, trong lòng nàng không khỏi thầm cười lạnh, nếu hần tới đây để tham gia hôn lễ, vậy thì chẳng hóa mặt trời mọc từ đằng tây.

Quả nhiên, Khanh Tuần chẳng hề để ý đến Quan Nhất Chi, cặp mắt sắc bén nhìn thẳng về phía Phó Hân Thần, hờ hững nói: “Người đã phản bội Tịnh nhi. Ta sẽ giết cô ta.” Câu nói phía sau của hần là nhằm vào Diệp Nô Nhi.

Hơn một năm nay, hần không đi gây phiền phức cho Phó Hân Thần và Diệp Nô Nhi, ngoài lý do Phó Hân Thần quả thực một mực ở trong Mai Viên bầu bạn với Tịnh nhi ra, còn là vì lời cầu xin của nữ nhân đó. Nếu không phải vì nàng, hần sớm đã giết Diệp Nô Nhi, như vậy cũng sẽ không có ngày hôm nay.

Còn nàng, đúng như lời nàng nói, hoàn toàn biến mất khỏi cuộc đời hần. Một cảm giác đau đớn khó miêu tả bằng lời dâng lên tự đáy lòng, giống như biết bao lần hần nhớ đến nàng trong hơn một năm này vậy. Hần vội vàng hít sâu một hơi, cố gắng đè nén thứ cảm giác đau khổ đó xuống tận đáy lòng. Sau ngày hôm nay, có lẽ hần sẽ không còn phải khổ đau nữa.

“Phó mỗ đã nhường nhịn các hạ rất nhiều lần...”

Lời của Phó Hân Thần, Diệm Nương căn bản chẳng nghe lọt tai, nàng chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm, sai khi tỉnh táo trở lại, một nỗi xúc động muốn cười vang thiếu chút nữa ép nàng phát điên. Trong lòng hần từ đầu tới cuối chỉ có Tịnh nhi, còn nàng đã đi theo hần suốt chín năm trời, vậy mà lại chẳng được hần để tâm tới dù chỉ là một chút. Hần vào đây đã lâu như vậy, nàng cũng đã nhìn hần lâu như vậy, thế mà hần chẳng hề phát giác. Thực đáng cười thay, đáng cười thay... đáng cười ột mảnh si tâm của nàng, cũng đáng cười cho sự si tình và cố chấp của hần. Có điều tất cả đều là uống công, đều trôi đi theo dòng nước về chốn vô biên, đến một gợn sóng cũng không lưu lại.

“Bỉ ổi!”

Giọng nói ôn hòa của Bạch Ẩn vang lên bên tai nàng, khiến nàng tỉnh táo trở lại, rồi không khỏi bật cười. Vị nhị ca này đến tiếng quát cũng dễ nghe như vậy, thực không biết huynh ấy rốt cuộc đã làm thế nào?

Chỉ là khi nàng còn chưa kịp nghĩ kỹ, Bạch Ẩn đã rời khỏi ghế lao đi, vung quyền đánh thẳng về phía Khanh Tuần lúc này vẫn đang đứng bên ngoài sảnh.

Phía bên kia Diệp Hiệp, Quan Nhất Chi cũng đều thi triển tuyệt chiêu, cùng giao thủ với Khanh Tuần.

Trong ba người này, ai cũng đều đủ sức để đánh với Khanh Tuần một trận, huống chi lúc này cả ba còn liên thủ với nhau. Tuy biết bọn họ không có ý giết Khanh Tuần, nhưng nếu hần bị bọn họ bắt sống, với tính cách thối tha của hần, không tự kết liễu mới là chuyện lạ. Bây giờ nàng võ công mất hết, đã chẳng thể giúp gì cho hần nữa rồi, mà cho dù nàng có năng lực giúp hần, lần này nàng cũng quyết không nhúng tay vào việc phá hoại hạnh phúc của Nô Nhi.

Cố đè nén tâm trạng nặng nề trong lòng, nàng đứng dậy di chậm chậm về phía cửa lớn. Nàng thực không nhẫn tâm nhìn hần thảm hại sau khi bị bắt, cũng sợ sẽ không kiềm chế được mà mở miệng cầu xin cho hần, cho nên chỉ đành cố đè nén đau đớn trong lòng, chọn cách tránh đi. Nàng sẽ ở bên ngoài chờ vậy.

Một đôi tay đột nhiên đỡ lấy nàng, nàng ngẩng đầu lên nhìn nam nhân tóc bạc vừa rời khỏi vòng chiến, khẽ nở nụ cười: “Muội không yếu đuối đến thế đâu.” Huynh ấy cứ luôn không yên tâm về nàng như thế.

“Cha, đừng đánh nữa!”

Giọng nói của Diệp Nô Nhi đột nhiên vang bên tai Diệm Nương, khiến nàng nở một nụ cười hiểu ý và chúc phúc. Nô Nhi rốt cuộc đã giải được nút thắt trong lòng, nàng trước giờ vẫn luôn biết rõ nàng ấy là một cô bé khoan dung lương thiện, quả nhiên không lầm.

Đúng vào lúc Diệp Hiệp toàn thân chấn động, đột nhiên dừng lại không ra tay nữa, tiếng quát ngăn cản Quan Nhất Chi của Phó Hân Thần cũng vang lên.

Phó Hân Thần lần này rộng lượng quá chăng?

Tuy Diệm Nương thâm chế giấu, nhưng quả thực cũng đã thở phào một hơi, hẳn không sao là tốt nhất, nhưng...

Nam nhân tóc trắng đột nhiên lùi ra khỏi vòng chiến, Khanh Tuần lập tức cảm thấy áp lực giảm hẳn ngay. Khi trong lòng hắn còn đang trầm nghi hoặc, ánh mắt đột nhiên nhìn thấy một người qua khe hở giữa đòn tấn công của Diệp Hiệp và Quan Nhất Chi, lập tức giống như bị điện giật, toàn thân ngây ra tại chỗ, không thể nào động đậy.

Việc Diệp Hiệp cũng lùi ra ngoài, sự công kích của Quan Nhất Chi đã đến gần ngay gang tấc, hắn hoàn toàn không hay biết, cặp mắt nâu nhạt nhìn chăm chăm vào nữ tử mặc chiếc váy dài màu xanh lam kia, không hề chớp lấy một lần.

Là nàng ư? Là nữ nhân mà hắn không cách nào buông bỏ được đó ư?

Sự mong manh của nàng, sự tiêu tụy của nàng, còn cả gương mặt hư nhược của nàng nữa, tất cả đều nói với hắn, rằng nàng không biết võ công, rằng hắn đã nhận nhầm người. Nhưng cặp mắt quyến rũ động lòng người kia, nụ cười có thể khiến chúng sinh điên đảo kia, ngoài nàng ra, còn ai khác có thể có được?

Diệm nhi?

Diệm nhi!

Một nỗi kích động không thể miêu tả bằng lời như cơn sóng lớn đánh tan bức vách trái tim sớm đã mục rỗng của hắn, khiến hắn chẳng thể kiềm chế được mình. Chỉ là...

Nụ cười ngọt ngào của nàng khiến đôi mắt hắn nhói đau, sự thân mật của nàng với người bên cạnh khiến trái tim hắn như tan vỡ.

“Buông nàng ra!” Hắn khàn giọng quát lên giận dữ, cặp mắt như muốn bốc lửa. Nàng là của hắn, không một ai được phép đụng vào nàng.

Cặp mắt long lanh đó rốt cuộc đã nhìn về phía hắn, đúng vào lúc trái tim hắn vì thế mà đập rộn lên, chúng lại thản nhiên liếc qua phía nam nhân bên cạnh. Đường như người nàng vừa nhìn thấy chỉ là một kẻ xa lạ chẳng hề có chút quan hệ nào.

Về hồ hững đó giống như một lưỡi dao sắc bén đâm sâu vào ngực, khiến hắn đau đến nỗi không thở nổi, nhưng ánh mắt lại không cách nào rời khỏi thân thể nàng.

Trước ánh mắt gần như muốn dồn người ta vào chỗ chết của Khanh Tuần, nam nhân tóc trắng vẫn thản nhiên cười tươi như cũ, đó là một nụ cười diễm đạm vô cùng, khiến người ta rất dễ nghĩ rằng cho dù trời có sập xuống, hắn cũng vẫn sẽ cười tươi như thế. Có điều khi hắn cúi đầu xuống nhìn về phía nữ tử áo lam, trong nụ cười ấy lại có thêm phần yêu chiều, giọng nói ngọt trong nỗi xót xa: “Muội vẫn còn muốn dây dưa không rõ ràng với hắn ta ư?” Hắn hỏi.

Khanh Tuần toàn thân run rẩy, hiểu rõ ý tứ của câu nói này.

Lựa chọn của nàng...

Nữ tử áo lam đáp lại nam nhân đó bằng một nụ cười vô cùng diễm lệ, rồi dịu dàng đáp: “Tâm tư của muội huynh hiểu nhất, còn cần muội phải nói lại nữa sao? Đi thôi!”

Nàng không nhìn Khanh Tuần, mà ngoảnh đầu qua, nói với Diệp Nô Nhi: “Nô Nhi...”

Lựa chọn của nàng! Khanh Tuần đau khổ nhắm đôi mắt lại, tất cả mọi thứ xung quanh đều bị ngăn cách bên ngoài trái tim.

Trong thần thờ, hấn nhớ lại quá trình dây dưa khó phân yêu hận giữa hai người, cuộc sống mà hấn từng vô cùng chán ghét, sau khi nàng rời đi lại trở thành quãng hồi ức chẳng thể nào quên. Hết lần này tới lần khác, hấn nhớ về những chi tiết nhỏ khi nàng còn ở bên cạnh, để rồi, đến cuối cùng hấn đã hiểu được trái tim mình.

Không đi tìm nàng, không phải bởi hấn không muốn, mà bởi hấn không có dũng khí, hấn sợ sẽ nhận được tin tức mà mình không muốn đối diện nhất. Không tìm nàng, hấn còn có thể cho rằng nàng rời khỏi mình chỉ vì Diệp Nô Nhi, chứ không phải... Một chường đó, vốn hấn ra tay chẳng hề có chút lưu tình.

Đúng thế, hấn nghĩ không sai, nàng không chỉ vẫn khỏe mạnh, hơn nữa còn tìm được một nam nhân khác.

Khanh Tuần đột ngột mở bừng mắt, ngọn lửa đỏ kị đang hừng hực cháy trong đôi con ngươi nâu nhạt ấy dường như muốn thiêu đốt tất cả. Nhìn thấy bóng lưng của nàng và nam nhân tóc trắng đang chuẩn bị rời đi, trái tim hấn đau giập đan xen, rồi đột nhiên cất tiếng thét dài, ngưng tụ công lực toàn thân vung quyền xé gió đánh thẳng về phía nam nhân tóc trắng, muốn dồn hấn vào chỗ chết.

Nàng dừng hòng! Bắt đầu từ khoảnh khắc hấn lập lời thề đó, nàng đã trở thành nữ nhân của hấn, suốt đời suốt kiếp. Mà bây giờ hấn quyết định là không chỉ kiếp này, còn có kiếp sau, kiếp sau sau nữa... Đời đời kiếp kiếp, nàng đều phải là của hấn, nàng không thể trốn được.

Nam nhân tóc trắng không dám coi thường một quyền mà hấn phần nộ đánh ra chút nào, vội vàng buông Diệm Nương vung chưởng nghênh chiến.

Khóe miệng Khanh Tuần hơi nhếch lên để lộ một nụ cười lạnh lùng, cặp mắt âm trầm nhìn chằm chằm vào đôi mắt trong veo đang tỏ ra kinh hoàng bên cạnh, gằn giọng nói: “Đi theo ta!” Dứt lời, hấn đã đưa tay tới ôm ngang vòng eo thon của nữ tử áo lam, trước khi nam nhân tóc trắng kịp có phản ứng đã lùi nhanh về phía sau.

Khanh Tuần một khi quyết tâm trốn chạy, còn ai có thể ngăn được?

Trên mặt sông bình lặng, một chiếc thuyền lớn hoa lệ chậm rãi trôi xuôi dòng.

Diệm Nương ngồi trên ghế, ánh mắt hồ hững nhìn bờ sông biếc xanh bên ngoài cửa sổ không ngừng lùi về phía sau, tâm tư ngổn ngang trăm mối.

Hấn đã không cần nàng, còn bắt nàng tới đây làm gì? Vốn nàng đã quyết định từ bỏ hấn rồi, nhưng hấn, hấn việc gì còn phải tới khiêu khích nàng như thế, khiến trong lòng nàng lại một lần nữa bùng lên khát vọng. Chẳng lẽ hấn không biết, bây giờ nàng đã chẳng còn sức để bám theo sau lưng hấn nữa rồi, muốn thoát khỏi nàng, đây chính là cơ hội tốt nhất.

Hấn rốt cuộc muốn làm gì? Diệm Nương mỗi một nhắm đôi mắt lại, cảm thấy hết sức khó hiểu vì hành vi khác thường của Khanh Tuần.

Tiếng cửa khoang thuyền bị đẩy ra, không có tiếng bước chân, nhưng nàng biết có người đã đến sau lưng mình, chẳng cần ngoảnh đầu lại, dựa vào cảm giác nhạy bén nàng cũng biết đó là ai. Chỉ là nàng không ngờ được khoảnh khắc tiếp sau đó mình lại bị hấn bế thốc lên, đi thẳng về phía giường.

Nàng sợ đến giật nảy mình, ánh mắt bất giác dừng lại trên khuôn mặt của Khanh Tuần lúc này vừa thay một bộ đồ màu trắng. Trên khuôn mặt đó không còn vẻ giận dữ như lúc ban đầu, mà hồi phục nét hồ hững ngày xưa, nhưng đôi mắt màu nâu nhạt của hấn lại nhìn đắm đắm vào mắt nàng, khiến nàng không thể rời đi được.

“Này, chàng mau nói, bắt ta đến đây là có mục đích gì?” Thu lại tâm trạng tiêu cực trong lòng, Diệm Nương tiện dịp ôm luôn lấy cổ hấn, rồi bắt đầu làm nũng với dáng vẻ giống như ngày xưa.

Hấn vốn ghét nhất trò này của nàng, có lẽ sẽ lập tức vứt nàng xuống đất. Thực hoài niệm biết mấy, hoài niệm về khinh miệt của hấn năm xưa, như thế ít nhất cũng chứng minh rằng đôi mắt hấn vẫn còn nhìn thấy nàng.

Không đáp lại, Khanh Tuần nhẹ nhàng đặt nàng xuống giường, đang định đứng thẳng người dậy, chợt lại phát giác đôi tay nàng vẫn ôm chặt lấy cổ mình không hề có ý định buông ra. Hắn hờ hững nhìn vào mắt nàng, chờ nàng lên tiếng.

“Chàng không trả lời ta, đừng hòng ta buông chàng.” Diệm Nương cười tươi rạng rỡ nói. Trước đây nàng luôn làm như vậy để cưỡng ép hắn phải lên tiếng nói chuyện, không ngờ bây giờ vẫn còn cơ hội này.

Một nụ cười như có như không thoáng hiện trên bờ môi Khanh Tuần, hắn đột nhiên bế Diệm Nương dậy, rồi xoay người ngồi luôn xuống giường, còn Diệm Nương thì được hắn ôm vào lòng.

Ấy! Diệm Nương quả thực đã giật nảy mình, không kìm được đưa tay dụi mắt mấy cái, là nàng hoa mắt rồi, hay là đang nằm mơ? Nàng có thể nghĩ ra vô số khả năng, nhưng cũng không ngờ được Khanh Tuần sẽ có phản ứng thế này. Hắn, có phải đã bị bệnh rồi không? Nàng đưa bàn tay thon ra, đặt lên trán Khanh Tuần.

Khanh Tuần nhìn nàng, đột nhiên ôm chặt lấy nàng cất tiếng cười vang. Tiếng cười ấy tuy khàn khàn khó nghe, nhưng lại tràn ngập sự hân hoan thỏa mãn, tựa như vừa gặp được chuyện khiến người ta vui vẻ nhất trên đời.

Nép sát vào thân thể Khanh Tuần, cảm nhận sự rung động chưa từng xuất hiện trong vòm ngực hắn, Diệm Nương đột nhiên cảm thấy đầu óc có chút choáng váng. Nhất định là bệnh của nàng còn chưa khỏi, hơn nữa còn đang có khuynh hướng nặng thêm.

Tiếng cười dần dừng lại, Khanh Tuần đột nhiên đưa tay cởi giày cho Diệm Nương. Trong ánh mắt hồ nghi của nàng, hắn dùng bàn tay to nhẹ nhàng nắm lấy gót chân nỏ nà đó, âu yếm vuốt ve: “Ta vẫn thích bộ dạng của nàng khi không đi giày hơn.”

Diệm Nương ngây ra, nàng chưa từng nhìn thấy một Khanh Tuần khác thường như vậy, trong lòng không khỏi thầm sợ hãi, chỉ nghĩ là hắn đang bồn chột mình. Bây giờ nàng thật không thể chịu nổi sự giày vò nào nữa.

“Chàng là chàng, ta là ta, ta có đi giày hay không chẳng liên quan gì tới chàng hết.” Diệm Nương cười híp mắt lại, vừa cố gắng củng cố bức tường trái tim của mình để tránh bị tổn thương, vừa giãy thoát ra khỏi lòng Khanh Tuần. Tuy rằng lưu luyến, nhưng nàng biết rằng nơi đó không thể ở đâu.

Sắc mặt Khanh Tuần chợt biến đổi, hai tay dùng sức ôm chặt nàng vào lòng, khiến nàng không thể động dậy: “Nàng là nữ nhân của ta, sao lại không liên quan?”

Giọng nói khàn khàn ấy như đang cảnh cáo, nhưng Diệm Nương lại cảm nhận được sự đau đớn đến xé lòng bên trong. Nàng hơi cau mày lại, hắn, thật lòng ư?

“Đó là do Khanh phu nhân ép chàng, chàng, chàng chưa bao giờ cam tâm tình nguyện cả.” Diệm Nương cố dè nén nỗi đau khi vết thương cũ trong lòng bị xé toạc, chậm chậm nói ra sự thực mà chín năm nay hai người bọn họ đều hiểu rõ. Trước đây trong lòng nàng luôn còn chút hi vọng, nên cứ im lặng không nói gì. Nhưng bây giờ nàng đã trở thành một phế nhân, đâu còn dám ước ao nhiều quá.

“Chàng đưa ta về đi, ta đã thề sau này sẽ không bao giờ đeo bám chàng nữa.” Cuối cùng, nàng quyết định không tiếp tục đeo mặt nạ, khuôn mặt xinh đẹp trở nên trắng bệch, một cảm giác lạnh lẽo dâng lên tự đáy lòng khiến nàng không kìm được run lên lạnh buốt.

Nằm trong lòng hắn, nàng chưa từng cảm nhận được sự ấm áp, nhưng khi thật sự rời đi, nàng mới bất ngờ phát hiện khi không có vòng ôm của hắn, mọi thứ xung quanh lại lạnh lẽo đến vô cùng. Nhưng nàng trước giờ đều chưa từng có quyền lựa chọn.

“Đừng hòng!” Khanh Tuần nhắm chặt hai mắt lại, đau khổ găm lên, lực trên tay khiến cho Diệm Nương gần như không thở nổi: “Ta không buông, vĩnh viễn không buông...” Hắn không giỏi biểu đạt, cho dù đã đến lúc này rồi hắn vẫn không cách nào thể hiện rõ ràng tâm ý của mình, chỉ biết dùng đôi tay mạnh mẽ ôm lấy nàng thật chặt, như muốn giữ lại tất cả mọi thứ mà mình không muốn mất đi.

“Vĩnh viễn...” Diệm Nương ngơ ngàng, hai chữ này chưa từng dám nghĩ đến, vậy mà hắn lại nói ra: “Ta không đi, chàng đừng mạnh tay như thế, ta sắp không thở nổi nữa rồi.” Có phải hắn đã coi nàng như một

nữ nhân khác rồi không, sự khác thường của hắn khiến nàng không thể không hoài nghi như vậy.

Đôi tay của Khanh Tuần dần dần buông lỏng, ánh mắt nhìn nàng cũng trở nên dịu dàng, ngay cả khuôn mặt xưa nay vốn xấu xí dọa người lúc này cũng vì thế mà dễ nhìn hơn hẳn.

Trái tim Diệm Nương không kịp được nhảy lên thành thích, nàng giật mình hiểu ra, cho dù hắn coi nàng là một nữ nhân khác, nàng cũng cam tâm tình nguyện sống cùng hắn suốt cả cuộc đời. Nhưng hắn sao có thể nhận làm nàng mãi được, tất cả chẳng qua chỉ là một giấc mơ mà thôi.

Trong tuyệt vọng, nàng đưa tay ôm lấy cổ Khanh Tuần, hôn lên đôi môi hắn. Lần này Khanh Tuần lập tức đáp lại sự nhiệt tình nóng bỏng của nàng, hoàn toàn khác hẳn trước đây.

“Diệm nhi...” Trong lúc lấy hơi, Khanh Tuần cất giọng khàn khàn gọi ra cái tên vẫn lẫn quất không tan trong lòng hắn hơn một năm nay. Trước giờ chưa từng trân trọng và để ý, vậy mà không ngờ nó đã hằn sâu vào trong trái tim mất rồi.

“Cái gì?” Diệm Nương kinh ngạc ngửa người về phía sau, hoài nghi không biết có phải mình đã nghe nhầm, hắn đang gọi ai vậy?

“Diệm nhi.” Khanh Tuần lẩm bẩm lặp lại lần nữa, rồi lưu luyến hôn lên đôi hàng lông mày vẫn nhú chặt của nàng. Nơi đây, không nên có nếp nhăn, trên khuôn mặt này, hắn đã quen nhìn thấy nụ cười tươi tắn. “Diệm nhi...”

Hắn đang gọi “Diệm nhi!” Trong lần bị ép phải lựa chọn đó, hắn cũng gọi nàng là Diệm nhi như thế, lẽ nào... Diệm Nương không dám nghĩ tiếp nữa, bởi tất cả những điều này đều là giấc mơ mà nàng khao khát bấy lâu nhưng lại không dám hi vọng, chỉ sợ, chỉ sợ lại vẫn là giấc mơ thôi.

“Khanh Tuần, ta là Diệm Nương... Chính là... Chính là người mà chàng ghét nhất... Ừm...” Diệm Nương lấy hết dũng khí, run rẩy nói ra những lời này, chẳng ngờ bị Khanh Tuần lập tức phủ kín đôi môi nên không thể nói gì thêm được nữa. Nàng mở to đôi mắt, không dám tin rằng Khanh Tuần trước mắt lại là người mà mình từng biết khi xưa.

“Đừng nói nữa... Ta xin lỗi...” Một giọng nói đầy vẻ tự trách, dù là ai cũng không ngờ được nó lại xuất hiện trên người Khanh Tuần.

Nhưng trong khoảnh khắc này, không, trong khoảnh khắc biết rằng mình đã mất đi Diệm Nương, cho dù không thừa nhận, nhưng trong lòng hắn cũng đã bắt đầu tự trách và hối hận rồi.

“Đừng...” Diệm Nương đưa tay ra ngăn dòng áy náy và đau khổ của hắn lại, ngần ngừ nhìn vào đôi mắt dịu dàng âu yếm của hắn suốt hồi lâu, sau đó đột nhiên ôm chặt lấy cổ hắn khóc òa. Nàng rút cuộc đã hiểu ra, tất cả tình cảm của mình cuối cùng cũng đã được hồi báo. Không cần quá nhiều lời nói, chỉ từ ánh mắt hắn nhìn mình, nàng đã có thể khẳng định được điều này. Nhưng tình yêu của nữ nhi Diệm tộc...

11. Chương 11: Phần Kết

Mặt hồ mùa xuân biếc xanh mát rượi, một làn gió đông thổi tới, dập dờn những gợn sóng lăn tăn, rồi sau đó tất cả lại trở về tĩnh lặng. Trong khu rừng trúc bên bờ, một nữ nhân áo trắng phất phơ, mái tóc dài buộc sau gáy, đang đứng đối diện mặt hồ, tay cầm cây sáo trúc, đôi mắt lạnh lùng trong veo nhìn chăm chú mặt nước mênh mang, không biết đang suy nghĩ những gì.

“Cô gái xinh đẹp tha thướt như nàng Đồng Quý phi, nhà ở ngay gần cây cầu đầu tiên bên cạnh Nam Sơn. Không muốn theo người rời đi, hàng đêm trắng sáng một mình thổi tiêu.” Hồi lâu sau, nàng mới khẽ cất tiếng ngâm lên bài thơ mình tâm niệm, một nét thê lương bất chợt thoáng qua giữa đôi mày.

Đúng vào lúc này, những tiếng cười khoan khoái chợt từ đâu vang đến, kể đó là một giọng nói khàn khàn.

“Nào, Diệm nhi, đi giày vào!” Giọng nói của nam nhân đó tràn ngập sự yêu chiều, còn xen lẫn vẻ bất lực cùng một chút xót xa.

“Không, không đâu, ta ghét đi giày.” Giọng nữ quyến rũ vang lên toát ra vẻ chán ghét rõ ràng, nhưng hiển nhiên nữ nhân đó rất biết cách để lợi dụng sự thương yêu của nam nhân đó: “Khanh lang, chàng đừng giống nhị ca ta như thế, suốt ngày cứ bắt ta đi giày.”

“Nhưng...” Nam nhân đó hiển nhiên cũng rất mâu thuẫn.

“Không có nhưng nhị gì hết, ta biết là chàng sợ chân ta bị thương. Hầy, cũng lắm thì chàng bế là được rồi.” Nữ nhân đó khẽ cười nói, giọng điệu tràn ngập vẻ làm nũng cùng với trêu đùa.

Im lặng một lúc, nam nhân đó cất giọng khàn khàn khẽ trả lời: “Được.”

Kế đó là tiếng bước chân dần vang xa.

Diệm Nương Thành Gia rốt cuộc đã tìm được hạnh phúc của mình rồi sao?

Nữ tử đó khẽ nở một nụ cười thê lương.

Từ xưa đến nay, tình cảm của nữ nhi Diệm tộc chưa từng nhận được hồi báo bao giờ, lần lượt từng nữ tử xinh đẹp như hoa đều giống như những con thiêu thân lao mình vào lửa, rồi cuối cùng hóa thành tro bụi giữa khối tình nóng bỏng mãnh liệt của bản thân. Mà Diệm Nương Thành Gia thực may mắn biết bao, tuy công lực mất hết nhưng rốt cuộc đã tìm được tình yêu mà nữ nhi Diệm tộc đều một lòng khao khát.

Nhưng vì tình yêu mà đánh mất bản thân, có đáng không?

Bao năm nay nàng vẫn không ngừng suy nghĩ về vấn đề này. Cho dù nàng luôn cố gắng khiến bản thân thoát khỏi sự trói buộc của thân phận Diệm Nương, nhưng dòng máu chảy trong người nào ai có thể phủ nhận? Nàng đã thành công khống chế được trái tim và lý trí của mình, nhưng con đường tương lai...

“Bằng dòng máu của thần Lửa, ta nguyện rửa nữ nhân Diệm tộc đời đời kiếp kiếp đều sẽ trở thành loại đàn bà dâm đảng, bị chính người mình yêu thương phỉ nhổ...”

Lời nguyện rửa độc ác cổ xưa vẫn vang vọng giữa bầu trời đêm, nhưng trên khuôn mặt xinh đẹp của nữ tử đó lại hiện lên một nụ cười ngạo nghễ.

Diệm Nương, xin chúc phúc nàng!

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/diem-nuong>